

Lễ Vật Của Tù Trưởng

Contents

Lễ Vật Của Tù Trưởng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	39
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54

Lễ Vật Của Tù Trưởng

Giới thiệu

Tổng giám đốc Sở vì đảm bảo mối quan hệ hợp tác với Cổ quốc Mã Thái, vô cùng vui vẻ đem “thư k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-vat-cua-tu-truong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“Cổ quốc Mã Thái” là huyền thoại của sa mạc. Một vùng đất sừng sững nổi lên giữa sa mạc, nói cho đúng thì đó là một quốc gia vô cùng trù phú. Nhất là của cải hoàng thất càng khó có thể phỏng đoán.

Tại Cổ quốc Mã Thái, ngoại trừ quốc vương Aster, người có gia sản và quyền lực nhiều nhất chính là đường đệ(*) của ngài — Tù trưởng Mặc Ứng.

(*) Đường đệ: em họ bên nội

Tù trưởng Mặc Ứng trong hậu cung có không biết cơ man nào là tì thiếp, nhưng đến nay vẫn chưa chính thức cưới Vương phi, cũng không có con nối dõi. Nguyên nhân chủ yếu là do cá tính hắc phong lưu, không thích bị ràng buộc.

Vì vậy tước vị Vương phi đã trở thành mục tiêu mơ ước của các thiên kim nhà giàu có. Các cô gái thêm rõ dãi, không chỉ vì vinh hoa phú quý mà còn vì tin đồn.....

“Nè, cô có biết gì không? Nghe nói tù trưởng Mặc Ứng có thể cưới tám cô gái trong một đêm đó nha!”

“Dĩ nhiên tôi biết chứ! Tinh lực của tù trưởng Mặc Ứng nổi tiếng vô cùng mạnh mẽ a. Thật hận không thể cùng chàng mây mưa thất thường một phen.”

“Đúng đó, nếu có thể trở thành Vương phi của chàng, cùng người đàn ông anh tuấn vừa tôn quý vừa cường tráng hoan ái mỗi ngày, quả thật cuộc đời sinh ra làm phụ nữ không uổng phí mà!” Mấy cô gái mặt mày xuân tình nhện nhạo đứng trong yến hội hoàng cung, bàn tán về tình nhân trong mơ.

“Nói này giờ, sao không thấy tù trưởng Mặc Ứng nhỉ?”

“Không biết nữa, chàng nói vài câu mở màn xong đã không thấy tăm hơi đâu.”

“Không xong rồi, không phải bị con hồ ly tinh nào dụ dỗ rồi chứ?”

“Ai go, có khả năng! Hôm nay tổ chức lễ hội long trọng như vậy, xem ra hồ ly toàn quốc đều xông ra hết rồi, chúng ta nhất định phải cẩn thận đối phó!”

“Đúng, chúng ta nhanh đi tìm tù trưởng, tuyệt đối không thể để cho những con hồ ly tinh đó thành công!” Vài cô liú rú rồi lướt nhanh đi. Các cô nằm mơ cũng không nghĩ đến tình nhân trong mộng kia đang đứng trong mật thất, cách các cô chỉ một tấm gương—

“Hi, Ốt Nhỏ à, nếu mấy cô ấy biết cũng là hồ ly tinh dụ dỗ tù trưởng trong này, nhất định sẽ kéo đến tính sổ cứng a.” Người nói là một người đàn ông cao lớn, làn da ngăm đen, ngũ quan như chạm trổ, vô cùng khôi ngô. Bờ vai dài rộng, dây cột tóc nạm đầy châu báu, toàn thân phát ra phong tình dị quốc cuồng dã. Hiện tại hắc ở trần, quần tuột đến gối, một thanh “bảo đao” vừa dài vừa thô cắm thật sâu trong cặp mông vừa nhỏ vừa chặt của người thanh niên trước mặt —

“Hừ.... A.... Ai dụ dỗ anh..... Con ma *** đang chết tiệt kia..... Rõ ràng là anh bắt cóc tôi.....” Vương Gia Vĩ phẫn hận quay đầu trừng hắc.

Mặc Ứng xấu xa nở nụ cười, bàn tay to tà ác vuốt ve mông nhỏ trơn bóng. “Cái gì mà bắt cóc? Sao khó nghe vậy. Ta đường đường là tù trưởng của Cổ quốc Mã Thái lại làm chuyện thấp hèn vậy sao? Rõ ràng là Tổng giám đốc Sở tặng cương cho bản tù trưởng à nha.”

“Anh nói bậy! Tổng giám đốc phái tôi tới phụ trách dự án hợp tác với Cổ quốc Mã Thái, không phải phái tôi tới bán thịt! Anh đừng mơ có thể ly gián tình cảm bao nhiêu năm của tôi với Tổng giám đốc.”

“Chắc chắn, quả là bé trợ lý vừa ngu vừa khờ mà! Cương nghĩ lại coi, tổng giám đốc của cương có phải dặn cương khi đến Cổ quốc Mã Thái phải đặt thành công của dự án lên hàng đầu không?”

“Đúng vậy”

“Vậy có phải hắc còn bảo cương chỉ cần tù trưởng ra điều kiện, cương đều phải tận lực thỏa mãn không?”

“Không có sai. Nhưng tôi có đặc biệt nhấn mạnh, chỉ cần tôi không muốn, thì không thể ép bản trợ lý thỏa mãn thú tính hạ lưu của anh! Tổng giám đốc cũng đã đồng ý với tôi!”

“Chắc chắn, bé ngốc à! Dưới “bảo đao” của tù trưởng, ta chưa từng gặp qua có ai không muốn. Cương đã bị tổng giám đốc của cương lừa rồi! Bị đóng gói thành quà biếu dâng qua đây, bản thân còn không biết, thật là đáng thương a.....”

Wang Gia Vĩ nghe vậy quả thực là khóc không ra nước mắt. Huhu..... tổng giám đốc đáng ghét! Khổ thân em làm trâu làm ngựa cho tập đoàn Sở thị nhiều năm như vậy, anh lại bán đứng em!

“Đồ chuột chết! Tôi không phải là quà của anh! Rút ra cho tôi! A a –” Không nghĩ tới tên *** mà này không những không rút mà còn hung hăng cắm mạnh vào, hại Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa ngất xỉu!

“A a..... Đừng sâu như vậy mà..... Mông sắp thủng rồi..... A a.....”

“Miệng nói không muốn, sao cái mông vẫn lắc mạnh như vậy, tổng giám đốc Sở dạy bảo nhân viên như vậy sao? Không thành thật gì cả, khách hàng sao có thể yên tâm hợp tác đây?” Từ trưởng Mặc Ứng một bên trêu chọc, một bên lại ra sức đóng đũa thắt lưng.

“A a..... Đồ chuột chết..... Không cho phép anh nói xấu tổng giám đốc của tôi..... A a.....”

“Chắc, quả là nhân viên tận trung a, cái mông bị côn thit cắm như vậy còn có thể nghĩ đến tổng giám đốc ha. Không phải cùng hần có gian tình gì đấy chứ?” Mặc Ứng cố ý làm nhục cậu. Hần biết rõ tên Sở Thận Chi yêu em trai đến phát điên kia, không thể cho bất kì ai đụng vào hần ngoài em trai.

“Bỉ ổi! Trong đầu anh chỉ toàn tình tròng thôi!”

“Phải, không chỉ trong đầu bản tù trưởng chứa tình tròng thôi, mà phân thân cũng căng đầy tình tròng a, hiện tại muốn rót đầy mông nhỏ đói khát của cưng đây!”

“Hô hô – Mông nhỏ chặt quá đi! Sướng chết bản tù trưởng! A a – bắn –”

“A a – Đừng – Đừng bắn bên trong mà – A a – Nóng quá nóng quá – A a –”

Vương Gia Vĩ bị người đàn ông nhiệt tình bắn đến toàn thân run rẩy, thân thể sớm thực tủy biết vị không chút tiền đồ hưng phấn mà xuất tinh luôn. Cả hai người đồng thời đạt cao trào, cũng đồng thời rơi vào dòng xoáy hồi ức, trở lại ngày hai người gặp nhau.....

Đó là một ngày nắng đẹp. Vương Gia Vĩ thỏa mãn nhìn ngắm mình trong gương, toàn thân mặc bộ tây trang thẳng thớm. Mái tóc ngắn đen nhánh, ngũ quan xinh đẹp, tuy nhiên dáng người không to lớn dũng mãnh, chỉ là thân hình vừa chuẩn, không béo không gầy.

Em chó Ny Ny giống Afghanistan ngồi chờ cậu tại cửa ra vào, hôn nó xong, Vương Gia Vĩ tinh thần phấn chấn lái chiếc xe yêu dấu đến công ty.

Cậu làm trợ lý cho tập đoàn Sở thị đã nhiều năm, trợ giúp tổng giám đốc xử lý nhiều loại việc công lẫn việc tư, chuyện lớn nhỏ gì chỉ cần vào tay cậu là không gì là không thể, trong giới ai cũng tôn cậu thành “Trợ lý thiên tài”! Hôm nay, bởi vì có chút việc phải xử lý, sáng sớm cậu đã đến văn phòng. Sau này nghĩ lại, nếu biết hôm đó sẽ đụng trúng một con sắc ứng, dù có hủy hoại bản đánh giá nhân viên cuối năm luôn hoàn hảo của mình, cậu cũng sẽ cáo ốm nằm nhà! Ngay khi Vương Gia Vĩ đang sắp xếp văn kiện chờ tổng giám đốc đến ký, một người đàn ông hùng hổ nghênh ngang xông vào –

Người đó da ngăm đen, ngũ quan như chạm trổ vô cùng anh tuấn. Mái tóc sáng bóng chạm vai, dây cột tóc nạm toàn châu báu, thân trên choàng tấm vải trắng đơn giản, thân dưới mặc khố bằng tơ đen, tràn ngập phong tình dị quốc thần bí.

“Sở Thận Chi đâu?” Âm thanh hần như có từ tính vô cùng gợi cảm, nhưng Vương Gia Vĩ nghe hần mở miệng gọi thẳng tên tổng giám đốc liền phản cảm.

Lấy phong thái chuyên nghiệp tôi luyện hằng ngày, cậu lễ phép hỏi “Xin hỏi quý danh của ngài?”

“A, cà phê này thật thơm. Cho ta một ly trước đi.” Người đàn ông không trả lời câu hỏi của cậu, ngược lại còn sai biểu cậu.

Vương Gia Vĩ hết nhịn lại nhịn, rót ly cà phê, bưng đến trước mặt hần. “Mời dùng.”

“Tổng giám đốc của các người chừng nào đến? Ta muốn gặp hần.”

“Thưa ngài, muốn gặp tổng giám đốc phải hẹn trước. Xin hỏi quý danh của ngài?”

“Hẹn trước? Ha ha..... Người đẹp à, cưng thật thú vị. Từ trước đến nay chỉ có người khác phải hẹn gặp bản tù trưởng, ta chưa từng hẹn gặp ai a.” Mặc Ứng cười ha hả, có chút thích thú nhìn thanh niên da dẻ trắng nõn, diện mạo thanh tú trước mặt, ngả ngón dùng ngón tay nâng cằm cậu. “Làn da thật non thật mịn nha, không biết mùi vị thế nào?”

“Anh làm gì? Hạ lưu!” Vương Gia Vĩ phẫn nộ vung tay gạt hấn ra! “Anh còn dám giở trò xằng bậy, tôi sẽ dùng kéo cắt tay anh!”

“Chắc chắc, thật mạnh mẽ!” Mặc Ứng hưng phấn đến hai mắt sáng lên, đẩy cậu ngã xuống đất! “A Thận kiếm ở đâu ra trợ lý này đây, thật hợp khẩu vị bản tù trưởng mà! Có trợ lý nhiệt tình như vậy, khó trách tập đoàn Sở thị mấy năm nay phát triển nhanh chóng như thế.” Khi nói đến chữ “làm”, hấn còn tà ác sờ soạng hông cậu.

“Đồ chuột chết!” Vương Gia Vĩ đầu thế chịu đựng loại sỉ nhục này, lập tức vung tay tát hấn!

“Ôi! Thật nhẫn tâm a!” Mặc Ứng nhanh tay bắt cổ tay cậu, thuận thế kéo cậu vào lòng. “Cứng cằng giãy giữa bản tù trưởng càng hưng phấn, cẩn thận nghịch lửa có ngày chết cháy nha, ngoan ngoãn để ta thượng cương ngay tại đây luôn đi.”

Nghe người kia nói vậy, Vương Gia Vĩ sợ tới mức ngừng giãy giụa. “Anh.... Anh muốn làm gì? Tổng giám đốc sắp trở lại rồi, anh không được làm bậy!”

“Bản tù trưởng biết rõ cương muốn ta xằng bậy với cương mà, nhưng đáng tiếc hôm nay ta tới có việc quan trọng, hôm nào lại cùng Ôt Nhỏ chơi đùa nha. A Thận đến thì bảo hấn tới gặp ta.” Sau khi nhéo cái hông kia một cái, liền đứng dậy đi vào phòng dành cho khách quý.

Ồ..... Đây là hạ lưu vô sỉ đại sắc ma từ nơi nào tới a? Sao chưa bao giờ nghe tổng giám đốc nói có loại bạn bè này a? Chỉ là cách nói chuyện của hấn và tổng giám đốc rất giống nhau a.Ồ..... tổng giám đốc mau trở lại a!

Ngay lúc Vương Gia Vĩ kêu rên, người quyền lực nhất tập đoàn Sở thị — Sở Thận Chi — bước vào phòng.

“Trời ơi! Tổng giám đốc anh mình của em đã trở lại! Mau cứu em a!” Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa khóc rống.

“Vương Gia Vĩ, cậu sao vậy? Gặp quỷ?” Sở Thận Chi tức giận gõ lên trán cậu!

“Hu hu..... tổng giám đốc xấu quá đi, người ta thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp, anh còn đánh em.” Vương Gia Vĩ xoa xoa vết đỏ trên trán.

“Hiếp cậu?” Sở Thận Chi nhíu mày, “Nói bậy bạ gì đó?”

“Hu hu..... Thệt mà! Có một tên đại biến thái ăn mặc kì dị muốn tìm tổng giám đốc, em chỉ rót cà phê cho hấn, hấn lại nói em dụ dỗ hấn, hấn xô em xuống đất, động tay động chân với em, thật là khủng khiếp a!” Vương Gia Vĩ rùng mình một cái.

“Đại biến thái ăn mặc kì dị? Chẳng lẽ là hấn?” Sở Thận Chi bước nhanh tới, mở cửa phòng dành cho khách quý kể bên –

“Mặc Ứng! Quả nhiên là cậu.” Sở Thận Chi hét lên.

“Kìa, A Thận” Mặc Ứng lên tiếng chào hỏi. Hấn ở trần, múa may thanh đoản đao hình thù kì lạ, nhảy vũ điệu kì dị.

Mỗi lần Mặc Ứng gặp được người đẹp khiến khí huyết hấn sôi trào, hấn sẽ cầm thanh đoản đao cùng hấn lớn lên, múa may một phen. Mà hấn càng hưng phấn sẽ múa càng lâu.

“Được rồi, đừng nhảy nữa, đầu tôi sắp choáng đến ngất rồi.” Sở Thận Chi không kiên nhẫn liếc hấn, “Nói đi, người bạn rợn như cậu sao rảnh rồi bay đến đây thăm bạn học cũ vậy?”

Mặc Ứng nhảy vài cái nữa, cuối cùng mới tạm thời kiềm chế thân thể kích động. Hấn cầm miếng vải lau mồ hôi ướt đầm trên đầu, đặt hông ngồi xuống ghế sofa. “Đem chuyện làm ăn đến cho cậu a.”

“Chuyện làm ăn?” Sở Thận Chi hoài nghi nhìn hấn, “Chuyện làm ăn gì?”

“Năng lượng Mặt Trời.” Mặc Ứng vừa nói vừa cầm miếng vải lau bảo đao của hấn, “Cổ quốc Mã Thái danh xưng là Đế Quốc Thái Dương, ánh mặt trời dư thừa, đường ca của ta, à, chính là quốc vương bề hạ, y muốn phát triển công nghiệp năng lượng Mặt Trời trong nước, lần này phải tới để bàn việc hợp tác với tập đoàn Sở thị.”

“Uhm, có lý.” Sở Thận Chi không nói thêm chỉ gật đầu.

“Hãy, đây là chuyện làm ăn trăm tỷ đó nha, người khác cầu còn không được, tôi tự thân đưa tới cửa cho cậu mà ngay cả cười cũng không thêm lộ ra là sao?” Mặc Ứng tức giận tra đao vào vỏ.

“Sở Thận Chi tôi nếu kinh doanh nhờ bán tiếng cười thì tập đoàn Sở thị làm sao có ngày hôm nay?” Sở Thận Chi lạnh lùng liếc hắn, “Đường ca cậu cũng không phải là hôn quân, chọn tập đoàn Sở thị hắn cũng biết chúng tôi là lựa chọn tốt nhất.”

“Tốt tốt, từ trước tới nay tôi nói không lại cậu” Mặc Ứng gơ hai tay đầu hàng. “Hôm nay không nói chuyện làm ăn, buổi tối cùng đi uống vài chén, thế nào?”

“Không được, buổi tối tôi muốn về nhà với Ngọc Nhi.” Sở Thận Chi không chút lưu tình từ chối thẳng thừng.

“Lại là em trai?” Mặc Ứng tức giận khoanh tay trước ngực, “Sở Thận Chi, đã già như vậy rồi mà không có tiến bộ gì cả, suốt ngày dính lấy em trai không buông, làm cho người khác cười rớt răng.”

“Các người cười rớt răng hết đi, liên quan gì đến tôi?” Sở Thận Chi bình thản nghịch nghịch tóc, “Tôi yêu Ngọc Nhi nhà tôi yêu muốn chết, hận không thể bám lấy em ấy 24/24, rồi sao?”

“Phải phải, coi như cậu lợi hại, được chưa.” Người chưa từng biết yêu như Mặc Ứng không hiểu nổi, nếu như bản thân phải cùng ai đó 24/24 thì đó là một việc rất khinh khủng! Bạn tình chơi đùa xong liền giải tán, như vậy mới tự do tự tại a! Chỉ có mấy đứa ngốc mới bàn chuyện yêu đương! “Cậu không đi uống với tôi cũng được, nhưng dù gì tôi cũng là khách hàng quan trọng của công ty nha, cậu phải người cậu tin tưởng đi cùng tôi đi.” Mặc Ứng liếm môi.

“Nhìn bộ dạng này chắc là đã tuyển được ai vừa ý rồi hả?”

“Không sai, bé hay la hét đó a, rất hợp khẩu vị của tôi.” Đôi mắt Mặc Ứng lóe sáng chinh phục.

“Nếu tôi đoán không lầm, người đó là trợ lý của tôi?”

“Haha, trúng rồi!” Mặc Ứng vỗ tay cười to, “Sao? Có cho mượn hay không?”

“Cũng không phải không được...” Sở Thận Chi nở nụ cười thần bí “Nếu cậu giúp tôi chuyện này, không những tôi sẽ dâng cậu ta mà còn giúp cậu một tay....”

“Ừm. Nói nghe.”

“Em trai tôi đang làm tại chi nhánh của Sở thị. Cậu cũng biết, gần đây em ấy không muốn tôi can thiệp vào công việc của em. Nhưng tôi không muốn xa em ấy, phiền cậu cùng tôi đi uống xã giao một chuyến, tôi bí mật sắp xếp Ngọc Nhi tiếp đón cậu, như vậy tôi có thể “không hẹn mà gặp” em ấy.”

“Hahaha, Tôi xem cậu yêu em trai đến phát điên rồi, một cậu còn nghĩ ra! Bản tù trưởng được lợi gì?”

“Trợ lý thiên tài của tôi quốc bảo chính hiệu đấy, đến bây giờ vẫn chưa biết “****” là gì, coi như nể giao tình chúng ta nhiều năm như vậy, hãy giúp tôi “yêu thương” cậu ta thật tốt.....”

Thần Ái Thế Nhân là pub đắt khách nhất thành phố T.

Thoạt nhìn vẻ ngoài rất bình thường, nhưng bước vào là nơi chốn bồng lai tiên cảnh –

Cả tầng hầm bày trí thành giáo đường, trên sàn nhảy có vũ nữ mặc áo nữ tu, dáng ai cũng bốc lửa nhảy múa khiêu gợi, dưới sàn hoan hô như sấm.

“Haha, quả là chỗ tốt!” Mặc Ứng luôn thích những thứ mới lạ vừa thấy quán bar này hưng phấn đến mức ôm chầm thanh niên bên cạnh. “Đợi tí nữa về khách sạn, cưng cũng mặc đồ nữ tu nhảy thoát y cho bản tù trưởng xem đi.”

Xem cái đầu quý nhà ông á! Trong lòng Vương Gia Vĩ tức đến mức chửi ầm lên! “Thật xin lỗi tù trưởng Mặc Ứng, tôi là trợ lý, không phải vũ nữ thoát y!” Vương Gia Vĩ cố hết sức kiềm chế sôi sục muốn đánh tên sắc quỷ này, nặn ra nụ cười cứng ngắc.

“Ai nha, yên tâm.” Bàn tay ngăm đen to lớn của Mặc Ứng không an phận ôm eo cậu trai, “Bản tù trưởng liếc mắt đã biết cưng rất có tiềm năng, cam đoan nhảy *** đáng hơn cả vũ nữ!”

“Nhảy cái đầu nhà anh á!” Vương Gia Vĩ nghe đến đó rớt cục nhện không được nữa, vung tay đập cái móng heo kia! “Nếu anh còn dám quấy rối *** tôi, tôi sẽ đi méc với tổng giám đốc!”

Bé ngọc này, cũng là do đích thân tổng giám đốc tặng cho ta đó. Mặc Ứng trong lòng cười trộm.

“Hi, bản tù trưởng thích tinh thần mạnh mẽ của cưng nha, quật nhau trên giường khẳng định vô cùng sung sướng a!” Mặc Ứng luôn được phụ nữ nịnh nọt núm chân, khó có được một bé hăng hái như vậy, làm máu toàn thân hần sôi lên.

“Muốn làm tự dùng tay mình ấy!” Vương Gia Vĩ quả thật bị tên biến thái tự biên tự diễn này chọc tức đến hộc máu!

Lúc hai người đang đấu vô mồm, em trai tổng giám đốc Sở Thiên Ngọc đi tới, mời bọn họ vào phòng VIP.

“Hoan nghênh các vị khách quý đã tới giáo đường của chúng tôi, mời ngồi.” Chủ quán bar Diệp Phương Diêu đứng lên vui vẻ rót rượu cho từng người.

“Cảm ơn” Sở Thiên Ngọc cầm ly rượu, dùng ánh mắt chất vấn nhìn Sở Thận Chi ngồi bên kia.

Sở Thận Chi kinh ngạc đứng dậy. “Ngọc Nhi, sao là em?”

“Quản lý Trần phái em tới tiếp đãi tù trưởng Mặc Ứng.”

“À nha, thì ra là thế, chuyện này anh hoàn toàn không biết gì hết á.” Sở Thận Chi giả ngu.

“Thật sao?” Sở Thiên Ngọc hoài nghi nhìn anh trai mình.

“Thiệt á. Anh còn tưởng quản lý Trần sẽ tự mình đi tiếp a.”

Mặc Ứng thấy bạn học cũ liều mạng chứng tỏ mình vô tội, thật muốn cười ra tiếng, nhưng nếu làm vậy hậu quả là mất bé xinh đẹp kế bên, đành cố gắng nhịn cười.

Đúng lúc này, một phục vụ vội vàng gõ cửa chạy vào! “Anh à, có người đánh nhau bên ngoài, anh có thể ra xem tí không?”

“Được, tôi ra liền.” Diệp Phương Diêu đứng dậy xin lỗi mọi người, “Thật xin lỗi nha, mọi người uống thoải mái a, tôi ra ngoài xem một chút.”

“Ừm, mau đi đi, đừng lo cho bọn tôi.” Sở Thận Chi nhẹ gạt đầu.

“Cần giúp không?” Mặc Ứng thích nhất mấy chuyện kích thích này, cõi lòng chờ mong hỏi.

“Không cần đâu, tôi có thể giải quyết được, cảm ơn nha người anh em.”

Đội Diệp Phương Diêu đi rồi, Vương Gia Vĩ lập tức gọi cho hần một gáo nước lạnh, “Không cần anh gà mẹ, chồng giám đốc Diệp xuất thân mafia đó, không tới lượt anh ra mặt đâu.”

“Trợ lý Vương, sao nói chuyện với khách vô lễ như vậy?” Sở Thận Chi không vui nói.

“Không sao, tôi thích cậu ấy như vậy, cậu ấy càng mắng tôi càng hưng phấn.” Hai mắt Mặc Ứng tỏa sáng liếm liếm miệng. Nghĩ tới Ốt Nhỏ bị mình đặt dưới thân chơi đến chết đi sống lại, bộ dạng khóc lóc *** đang cầu xin mình ngừng lại, hạ thân nhện không được cứng ngắc.

Ánh mắt biến thái *** tà như muốn giật phất quần áo trên người Vương Gia Vĩ, cậu không khỏi rùng mình..... Huhu, tổng giám đốc cứu em!

“Tù trưởng Mặc Ứng, tôi mời cậu một ly.” Tổng giám đốc của cậu còn cười cười mời rượu tên đại sắc lang này nữa, không thèm đoái hoài tới ánh mắt cầu cứu của cậu.

“Trợ lý Vương, nếu tù trưởng Mặc Ứng uống nhiều quá, cậu chịu trách nhiệm đưa hần trở về khách sạn, biết không?” Sở Thận Chi đặc biệt dặn dò.

“Cái gì? Em?” Má ơi, nếu bị tên biến thái này mang về khách sạn, mông của bản thiếu gia còn giữ được sao? Vương Gia Vĩ trong lòng bất an, vội vàng từ chối, “Không được, NyNynhà em chưa có ăn cơm nha, em muốn về ăn cơm chung với em ấy.”

“NyNy? Ai vậy?” Mặc Ứng tò mò hỏi.

Vì đổi tên biến thái này, Vương Gia Vĩ nhanh nhạy ứng biến, thuận miệng nói dối, “NyNy là bạn gái tôi, chúng tôi bên nhau lâu rồi, tình cảm rất tốt.” Hắc hắc, coi ông còn đường nào không.

Không nghĩ tới Mặc Ứng nghe xong ngược lại càng thêm hưng phấn, “Thật không? Ta về chỗ cưng chơi 3P nha, yên tâm, bản tù trưởng là nam nữ chơi tất, cam đoan cho hai người đều dục tiên dục tử, sướng đến đỉnh điểm!” (3P thú nhân =))~)

Vương Gia Vĩ nghe vậy thiếu chút nữa ngất đi! “Trên thế giới tại sao có thể có người biến thái đến như vậy a a a?!” Anh em họ Sở cười ra tiếng –

Vương Gia Vĩ cảm thấy như tám đời trước mình đã sống rất lụy bại vậy.

Theo lệnh của tổng giám đốc mang khách quý đẩy lên xe, tên kia uống say như chết, dọc đường không chỉ nói chuyện điên điên khùng khùng mà còn động tay động chân với cậu, nhấn nạy của cậu quả thực đạt tới cực hạn!

Thật vất vả dưới sự trợ giúp của người hầu đưa Mặc Ứng lên giường, Vương Gia Vĩ đã mệt mỏi đến kiệt sức.

“Hô hô..... Mệt chết tôi rồi.....” Vương Gia Vĩ lau đầu đầy mồ hôi, “Tôi đã đem anh về nhà, tôi mặc kệ, gặp sau!”

Cậu trợ lý nhỏ đáng thương của chúng ta chưa kịp bỏ chạy, đã bị tên kia ôm cổ, kéo lên giường –

“Mẹ..... Đừng đi, kể chuyện xưa cho con nghe.....” Mặc Ứng chôn mặt vào ngực cậu, làm nũng nói.

Trên mặt Vương Gia Vĩ lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến –

“Tôi không phải mẹ anh!”

“Phải a! Coi kia, còn có sữa!” Tên kia xé quần áo cậu, dùng hai ngón tay捏 đầu nhũ cậu–

“A a — anh làm gì đó?” Thân thể Vương Gia Vĩ miễn cưỡng run rẩy –

“Ta đói bụng, ta muốn uống sữa!” Hắn nói xong không thèm để ý tới cậu trai giãy giụa, cúi đầu ngậm đầu nhũ hồng hồng xinh đẹp đáng yêu vào miệng ra sức hút –

.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Y a a a ——” Vương Gia Vĩ phát ra tiếng kêu bén nhọn, giống như bị điện giật mà nhảy bắn lên.

“Ư hử... Vì sao không hút được...” Người đàn ông giống như trẻ con đang đòi sữa ra sức hút, làm cho một Vương Gia Vĩ chưa nếm tình đời kêu giống như sắp đứt hơi ——

“Ô a a —— đừng —— đừng hút nữa” đầu nhũ nhỏ bé bị hút đến sưng đỏ lên, theo đó là một loại khoái cảm vô cùng khủng bố tràn ra khắp thân thể. Vương Gia Vĩ sợ hãi không ngừng tay dẫm chân đá, rất sợ bản thân sẽ khó giữ được trinh tiết!

Khi còn đang chìm trong bối rối, cậu may mắn đụng đến cây đao tùy thân mang theo của người đàn ông.

Đao bị rút ra khỏi vỏ, kề sát vào bên cổ của anh ta ——

“Mau... Mau thả tôi ra... Bằng không... Bằng không tôi liền một... Một đao... Làm thịt anh!” Vì là lần đầu tiên uy hiếp người khác nên giọng của Vương Gia Vĩ cực kỳ run rẩy, lời nói ra cũng lộn xộn lung tung.

Đáng tiếc tên kia đã uống say khướt kia lại tuyệt đối không để uy hiếp của cậu vào bụng. “Hi, ta đã biết, cũng không phải mẹ ta. Mẹ ta không cho phép ta chơi dao, cũng là cục cưng nhỏ, đúng không?”

“Ai là cục cưng nhỏ của anh! Không được nói lung tung!”

“Đến đây, cục cưng nhỏ, mau sờ sờ cục cưng lớn của ta nào, nó cương đến sắp nổ tung rồi!”

“Nổ là tốt nhất, đỡ cho tôi còn phải dùng dao cắt nó!”

“Mặc kệ nó, cũng không sờ, ta liền trực tiếp cắm vào cái lỗ nho nhỏ của cưng nha!”

“Chọc của chính anh đi! Bớt ở đấy mượn rượu giả điên cho tôi!”

Hai người một trận lôi kéo đánh đấm, không biết làm thế nào, cây dao trên tay Vương Gia Vĩ không làm bị thương đến người đang cường bạo mình, ngược lại còn cứa lên cẳng chân của chính mình ——

“A —— đau quá ——” Vương Gia Vĩ phát ra một tiếng hô đau ——

Da thịt non mịn bị cây dao sắc bén cắt ra một đường rách nho nhỏ ——

Mặc Ứng nhìn thấy máu tươi đỏ sẫm chảy ra, sợ tới mức rượu cũng tỉnh sạch ——

“Trời ạ! Cũng có làm sao không?”

“Anh nói thử xem?!” Cái tên ngu ngốc này hỏi vô nghĩa cái gì không biết!

“Cục cưng nhỏ, đừng sợ, ta lập tức xử lý giúp cưng!”

Nhìn thấy anh ta đột nhiên cúi đầu liếm lên vết thương của mình, Vương Gia Vĩ lập tức ngây dại.

“Anh... Anh đang làm gì vậy?” Vương Gia Vĩ cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng bừng lên.

“Tiêu độc á.” Mặc Ứng tiếp tục vươn đầu lưỡi chăm chú liếm.

Da thịt ở chân giống như bị trúng độc rắn nẩy lên cảm giác tê dại, Vương Gia Vĩ cắn răng, không cho mình rên rỉ ra tiếng.

Mặc Ứng sợ cậu đau, liền lấy rượu thuốc đặc chế mang đến từ Cổ quốc đặt ở đầu giường, uống một ngụm ngậm trong miệng, dùng cách thức bắt buộc miệng đối miệng mà rót vào ——

“Ừm —— a ——”

Cứ như vậy bị rót vài ngụm, Vương Gia Vĩ luôn luôn tự nhận tử lượng không tồi lại bắt đầu cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân ngứa ngáy...

“A a... Ngứa chết tôi...” Lung tung kéo quần áo của bản thân, làm cho Vương Gia Vĩ sinh ra phản ứng miễn cưỡng với loại rượu kỳ lạ này lần qua lộn lại trên giường, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

“Cũng làm sao vậy? Làm sao mà ngứa?” Nhìn cậu giống như rất khó chịu, Mặc Ứng lập tức đau lòng hỏi.

Ngứa ngáy chưa từng có chạy tán loạn trong mạch máu, xâm lấn đến từng tế bào, làm cho Vương Gia Vĩ đang choáng đầu hóa mất đột nhiên lột sạch quần áo của mình, giống như đứa trẻ khóc òa lên!

“Ô oa oa... Ngứa quá, toàn thân đều ngứa qua... Anh mau giúp tôi gãi đi...”

Bàn tay ngăm đen của Mặc Ứng bị lôi đi, đặt ở trên da thịt trắng nõn bóng loáng kia ——

Một đen một trắng tương phản, thật sự sinh ra chấn động mười phần *** loạn đối với thị giác!

Mặc Ứng liếm liếm miệng, trong đầu trong bụng quay vòng ý niệm vô cùng hạ lưu...

Nếu thịt heo lớn màu đen sậm của bản tù trưởng cắm vào cái mông nhỏ trắng nõn nộn nộn này, không biết sẽ thích đến cỡ nào!

Mặc Ứng không hổ là cao thủ săn cái đẹp có số đào hoa, vừa mới động *** niệm, thì ngay lập tức có một bé ngốc khờ dại thiện lương tự động dâng lên cửa.

“Ô... Thật thoải mái... Dùng thêm lực gãi đi...” Bị người đàn ông gãi đến thích nghiêng ngã, Vương Gia Vĩ đột nhiên xoay người qua, đầu nằm ở trên giường, cái mông chổng cao lên trời, hai tay không thềm xấu hổ dùng sức banh hai cánh mông tròn trĩnh non mềm, lộ ra cúc động nhỏ xinh. “Còn có nơi này, bên trong ngựa lắm, ô... Mau giúp tôi gãi đi...”

Mặc Ứng tù trưởng dù đã chơi đủ tuần nam mỹ nữ khắp thiên hạ hiện tại cũng thấy máu mũi cuồng phung!

“Mẹ nó, hôm nay không đâm chết đồ *** phụ nhà cứng, con đại hắc ưng này của ta liền đổi tên là tiểu ma tước!” Tù trưởng tà ác đầu tiên vươn một lông tay thử chọc vào ——

Tràng thịt vừa nóng vừa mềm lập tức quần chặt lên, đầu ngón tay thô to đầy vết chai cứng của người đàn ông vừa động liền mang ra một lượng lớn *** dịch...

“A a a —— thích quá... Gãi làm tôi thích quá... Người tốt, anh là người tốt...” (người tốt? =))~)

Ha! Còn người tốt chứ! Chờ cứng tỉnh rượu, chỉ sợ sẽ nguyên rửa cho ta bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục ấy chứ. Mặc Ứng bật cười ranh mãnh.

“Hừ a... Người tốt... Lại đi vào một chút... Ô... Không đủ... Còn muốn vào nữa cơ... Bên trong ngựa lắm a...” Cảm giác có một chỗ ở sâu trong đường ruột ngựa đến làm cho người ta phát điên, Vương Gia Vĩ đã trở nên thần trí không rõ chỉ biết khóc nức nở quay đầu cầu xin người đàn ông gãi vào càng sâu...

“Ai nha, đầu ngón tay của ta không đủ dài, gãi không đến chỗ ngựa của cứng, bản tù trưởng đã làm người tốt thì làm đến cùng, tặng cứng một cây đại bồng bồng, gãi ngựa giúp cứng miễn phí được không?”

“Được được... Thật tốt quá... Mau cho tôi đại bồng bồng...” (=))~)

“Cứng đã quên nói một câu nha.”

“À, xin lỗi, tôi đã quên. Cảm ơn, cảm ơn người tốt dùng đại bồng bồng gãi ngựa giúp tôi.” Vương Gia Vĩ dùng ánh mắt thuần khiết của trẻ con cảm kích nhìn người đàn ông. (=))~)

Ta thật sự là nghiệp chướng nặng nề nha...

Vị tù trưởng ngủ với đủ các mỹ nhân khắp nơi trong thiên hạ lần đầu tiên chảy xuống giọt mồ hôi lạnh tràn ngập cảm giác tội ác. Mặc Ứng cảm thấy bản thân mình có lẽ thật sự sẽ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục thôi.

Chỉ là thịt non mỹ vị tuyệt luân bày ra ở trước mắt cũng không thể không ăn, bằng không chính hấn đầu tiên sẽ tinh trùng xông não, buồn bực mà chết.

“Đến nào, tiểu mỹ nhân, đại bồng bồng của bản tù trưởng muốn đi vào gãi ngựa!”

Đem thịt heo lớn thô đen lớn hơn người bình thường rất nhiều để ở trên cúc huyết đang chảy *** dịch rờng rờng, Mặc Ứng nương theo dịch trơn tự nhiên đâm mạnh một phát đến tận gốc ——

“Oa a a a!!”

Giang khẩu chưa bao giờ bị thứ gì xâm nhập đột nhiên bị một cây sắt lớn nóng hầm hập hung hăng cắm vào, Vương Gia Vĩ đau đến run rẩy cả người, nước mắt thoáng chốc liền chảy ra!

“Oh oh oh —— cẩn thật chặt nha! Thích muốn chết!” Mặc Ứng phát ra tiếng gầm nhẹ thống khoái, đem côn thịt rút ra đến lúc sắp rời khỏi miệng huyết thì lập tức hung hăng thúc mạnh, lại một lần nữa đâm mạnh đến tận gốc!

“Y a a a —— chính là nơi đó!” Chỗ gồ lên ngựa đến chết người ở sâu trong cơ thể kia đột nhiên bị côn thịt một kích chọc vào, Vương Gia Vĩ lập tức quên luôn đau đớn vì bị phá trinh vừa rồi, cậu lần đầu tiên cảm nhận được loại khoái cảm mất hồn này, thích đến mức run rẩy cả người, thả lỏng yết hầu bắt đầu lớn tiếng kêu rên ——

“A a... Thích quá... Lại đâm tôi... Đại bồng bồng của người tốt đâm tôi rất thích nha...”

Mặc Ứng nhìn thấy cậu nhóc này lần đầu tiên giang giao (khụ khụ) đã kêu *** đang như vậy, quả thực như vớ được chí bảo, càng thêm không kiêng nể gì cuồn cuộn đâm mãnh thức vào trong cục huyết vừa chặt lại nóng kia.

Thịt heo lớn của Mặc Ứng mỗi lần đụng vào chỗ gồ lên *** loạn kia, thì chàng trai dưới thân sẽ kêu giống như muốn tắt thở vậy, mông xoay mạnh đến mức thiếu chút nữa xóc Mặc Ứng từ trên người xuống.

Biết đây là tử huyết của cậu ta, Mặc Ứng lại liên tục nhắm về chỗ này sống chết đâm chọc ——

“A a a —— lại đâm tới rồi —— đại bổng bổng của người tốt đâm chết tôi rồi! Ô... Thích quá —— thích qua —— thích đến không chịu nổi ——” bị khoái cảm vô tận làm cho không có đường đi, Vương Gia Vĩ nước mắt mũi chảy ròng, hai tay quơ loạn lung tung, tùy tay nắm lấy gối đầu cắn vào miệng, không ngừng kêu lên những tiếng phóng túng ——

“Oh oh —— thao chết đồ *** đang nhà cứng! Lần đầu tiên bị đàn ông chơi mông vậy mà có thể thích thành như vậy, hôm nay không thao cứng đến ngắt xỉu, thì sao có thể cho cứng lĩnh giáo được lợi hại của tù trưởng Mặc Ứng ta!”

Mặc Ứng cười tà, hít thở một cái thật sâu, tăng thêm mã lực, lại bắt đầu một vòng đâm chọc mới ——

Côn thịt siêu dài được tẩm đầy bọt nước *** đang trong cục huyết lại càng thô càng đen, liên tục cuồn cuộn xuyên qua giữa cặp mông trắng nõn săn chắc, nộn thịt nơi giang khẩu hồng hồng bị đâm khi thì cuốn vào, khi thì nhảy ra, phì phì phun ra *** dịch ——

“A a a a —— lại chảy nước —— không được —— thích chết tôi —— bắn —— tôi muốn bắn ——”

Vương Gia Vĩ thích đến thần trí không rõ vung vẩy một đầu ướt rượt mồ hôi, thét chói tai bị đàn ông thao bắn!

Một dòng dịch thể đặc sệt màu trắng bắn đầy lên chiếc chăn tơ tằm màu xanh ngọc...

Mặc Ứng đắc ý nở nụ cười, “Không nghĩ tới vật nhỏ rằng nhộn lợi mềm của chúng ta lại *** đang như vậy, bị ta tùy tiện thao vài cái liền bắn đầy giường. Chẳng qua bản tù trưởng lại yêu loại Ớt Nhỏ khẩu thị tâm phi như cứng mới chết chứ, phải thế khi thao mới đã nghiền. Bắt đầu từ ngày mai, cứng liền đi theo bên người bản tù trưởng, chờ sau khi ta về nước, liền ngoại lệ thu cứng vào hậu cung của ta.”

Hoàn toàn không nghĩ đến đối phương có thể cự tuyệt hay không, côn thịt của tù trưởng Mặc Ứng, người đã muốn đem chàng trai dưới thân trở thành vật sở hữu của bản thân còn chưa bắn tinh, lại tiếp tục bắt đầu đâm chọc vào cục huyết đang không ngừng run rẩy kia.

Cho đến khi dùng hết các loại tư thế cơ thể thao đến mức chàng trai không ngừng kêu khóc, bắn một lần lại một lần, cuối cùng thích đến hôn mê bất tỉnh, Mặc Ứng mới thống khoái mà bắn dịch thể đặc sệt đầy ngập vào mông của cậu ta...

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Trong hoàng cung đàn ca nhảy múa, mỹ nữ mặc lụa mỏng, múa bụng uyển chuyển như rần nước, từng động tác lấp lánh ánh trang sức, kiều diễm động lòng người.

Các đẳng mầy râu quý tộc vừa ăn những loại trái cây hiếm quý trước mặt, vừa vui cười thưởng thức.

À không, cũng không phải ai cũng cười, chỉ ít có một người ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, những người đa phần ngắm chung cậu đều mặc trang phục truyền thống Cổ quốc, chỉ mình cậu mặc bộ âu phục được cất may vừa vặn, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp.

Điều này làm cho cậu nổi bật giữa đám người đang xem ca múa cùng thưởng thức món ngon.

“Trợ lý Vương có vẻ không hài lòng nha, cậu không thích ca múa của tộ quốc sao?” Ở chính giữa phía trước, quốc vương Aster ngồi ở địa vị tối cao đắt tiền xa hoa chú ý đến tâm tình của vị khách phương xa.

“A? Không, ca múa vô cùng đặc sắc, bẩm quốc vương bệ hạ.” Vương Gia Vĩ sững sốt một chút, mới ý thức được quốc vương đang nói chuyện với mình, vội vàng rặn ra nụ cười xã giao, “Thật xin lỗi, vừa rồi chắc là vì tôi..... Hơi mệt, cho nên không tập trung. Tôi vô cùng cảm kích sự chiêu đãi nồng hậu của bệ hạ.”

“Mệt mỗi?”

“Đúng vậy, có chút không khỏe.”

Huống hồ, tôi vừa bị tên sắc ứng ngồi kế ngài bắt vào chỗ tối, ra ra vào vào cho tôi ăn no rồi!

Cầm thú!

Cái mông đến bây giờ vẫn còn đau nhức, khiến tôi ngồi bình thường không được, phải ưỡn ngực thẳng lưng thế này.....

Vương Gia Vĩ nghĩ đến cuộc gặp gỡ *** đáng vừa rồi, không khỏi hung dữ trừng mắt liếc tên đầu sỏ.

“Cũng phải, trợ lý Vương từ xa đến, trên đường nhất định mệt mỗi nhiều. Hơn nữa khí hậu nơi đây khác quê nhà của trợ lý Vương, cần thời gian để thích ứng a.” Quốc vương gật đầu hiểu chuyện, lơ đãng liếc đường đệ bên cạnh.

Vị khách này còn nghĩ mình giỏi che giấu, nhưng cái liếc vừa yêu vừa hận kia, quốc vương sao không nhìn ra.

Mặc Ứng cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội không quản lý nổi cái nghiệt căn giữa háng.

Lần này còn trêu chọc nhân viên Tập đoàn Sở thị phái tới, chuyện hợp tác làm ăn về năng lượng mặt trời rất quan trọng với Cổ quốc, nếu như vì một đứa không biết chừng mực như đệ mà làm hỏng việc, xem ta có buông tha đệ hay không.

Quốc vương bệ hạ mỉm cười, đưa mắt cảnh cáo Mặc Ứng.

Mặc Ứng lập tức hiểu, chẳng những không sợ hãi, ngược lại dù bận vẫn ung dung cười meo meo nhìn bé con vừa làm đại nhục bồng của hần sung sướng suốt một buổi chiều – Vương Gia Vĩ.

“Quốc vương bệ hạ, trợ lý Vương đã cảm thấy mệt, không bằng để thần đưa trợ lý Vương đi về nghỉ ngơi. Trên đường, thần còn có thể cùng trợ lý Vương bàn bạc công việc.” Mặc Ứng cố ý dùng giọng điệu chính trực nghiêm trang nói.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt *** tà của hần, tóc gáy Vương Gia Vĩ lập tức dựng thẳng lên.

Còn nói nữa?!

Đã “nói” suốt một buổi chiều, bây giờ còn muốn “nói” nữa, cho dù là một trợ lý thiên tài như tôi chắc cũng “nói” đến tinh tấn nhân vong quá!

“Đúng vậy, tôi muốn trở về nghỉ ngơi, chuẩn bị cho buổi kí kết hợp đồng chính thức ngày mai. Chỉ là,” Vương Gia Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không nhọc tù trưởng đại nhân hộ tống, tôi biết đường về phòng. Cảm ơn ‘ý tốt’ của ngài!”

“Nha, như vậy a, không thành vấn đề, dù sao trong phòng ta bây giờ đầy rẫy phụ nữ bốc lửa khao khát chờ ta, thiếu một người cũng không thành vấn đề.” Mặc Ứng không ngại nhún nhún vai.

Sắc mặt Vương Gia Vĩ đột nhiên biến đổi.

Cậu dĩ nhiên không có cảm tình gì với tên Mặc Ứng này hết.

Chỉ là.....

Người này, vừa mới thân mật ôm cậu, quay đầu liền lêu lổng với đám đàn bà khác?!

Gạt người a? Đào đâu ra lắm phụ nữ thích tên sắc ứng này chứ?

Đang miên man suy nghĩ, khóe mắt bỗng nhìn thấy đám vũ nữ vừa nghe lời nói kia của Mặc Ứng, có hơn phân nửa liếc ánh mắt mong chờ về phía hần, động tác múa càng thêm gợi cảm.

A, đêm nay tù trưởng muốn vờ người tới sủng hạnh.

Đây chính là cơ hội tốt.

Tù trưởng tuần vĩ, làm ơn liếc em bên này nà.

Nhìn em nè tù trưởng ơi.

Nhìn em! Nhìn em chứ!

Một vũ nữ lắc lắc cái bụng thoát ẩn thoát hiện trước mặt Mặc Ứng, còn thiếu chút nữa là đem đôi bông đào cọ lên đôi môi xinh đẹp của hắn.

Mặc Ứng lạnh nhạt mỉm cười, ánh mắt lướt qua vòng eo thon thả của vũ nữ, quan sát Vương Gia Vĩ đang trừng mắt căm phẫn.

Như thế nào? Ốt Nhỏ, bản tù trưởng nói không có sai a.

Một đoàn người đẹp xếp hàng chờ bản tù trưởng “chà đạp” a.

Chỉ là, bản tù trưởng hiện tại chỉ muốn hung hăng chà đạp cứng thôi.

Đem Ốt Nhỏ cao ngạo chà đạp đến kêu khóc cầu xin tha thứ, như vậy mới thú.

Vương Gia Vĩ nghiêng đầu qua một bên.

Buồn cười, cầm thú chết giàm, có người đẹp quyến rũ thích lắm hả?

Tốt thôi, cứ đem cái thứ ghê tởm căn ấy dùng trên người khác đi, tôi không thèm!

Trong dạ dày đau xót, nhất định là vừa rồi ăn bậy bạ gì đó, nhất định là vậy!

Khúc nhạc cuối cùng kết thúc, cảm giác bị thương của Vương Gia Vĩ càng lúc càng nặng, cái mông vừa bị đâm buổi trưa cũng càng lúc càng đau nhức.

Ngừng lại! Không được khổ sở vì tên chết tiệt kia!

“Quốc vương bề hạ, cảm ơn ngài đêm nay đã chiêu đãi rất thịnh tình.”

Sau khi khách sáo cảm ơn quốc vương, Vương Gia Vĩ không thèm liếc tên tù trưởng ngồi kế bên đang nhàn nhã ngửa đầu uống rượu, cậu đứng lên, liền được thị vệ cung kính dẫn đường rời đi.

Hoàng cung rất lớn, hành lang bốn phương thông suốt.

Thị vệ dẫn Vương Gia Vĩ đi tới đi lui trong vương cung hoa lệ, đi hơn hai mươi phút, cũng không thấy bóng dáng phòng dành cho khách.

Lại vượt qua một bức tường khắc tranh xanh vàng rực rỡ tràn ngập dị quốc, lại xuất hiện một đình viện mỹ lệ dưới ánh trăng làm cho người khác hít thở không thông.

“Các anh đưa tôi đi nhầm đường rồi phải không?” Vương Gia Vĩ gọi thị vệ.

Cậu nhớ rõ từ lúc đến đây vẫn chưa từng thấy đình viện này.

“Không sai đường, Vương tiên sinh. Đi lên chút nữa là phòng riêng của tù trưởng.”

“Cái gì? Ai kêu anh dẫn tôi đi đến phòng tên ***..... Tù trưởng? Phòng dành cho khách của tôi đâu?”

“Nhưng mà, tù trưởng ra lệnh, vì phục vụ cho công việc, phòng của ngài được xếp trong tấm cung của tù trưởng.”

Vương Gia Vĩ vừa sợ vừa hận.

Cầm thú lại muốn làm gì?

Không phải nói trong phòng có một đồng đàn bà đẹp đang chờ hắn sao?

Chẳng lẽ hắn cường bạo mình còn không thỏa mãn, còn ép mình tận mắt xem hắn ôm đàn bà khác?

Đáng chết!

Hiện tại tâm tình phải phát điên như núi lửa phun trào mới đúng, vì sao trong bụng vô cùng đau xót?

“Tôi không muốn vào phòng của hắn, lập tức dẫn tôi đi đến khách phòng của tôi.”

“Nhưng mà, tù trưởng cản dẫn.....”

“Không chịu dẫn đường sao? Tôi tự đi!” Vương Gia Vĩ không nói hai lời xoay người rời đi.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn chờ sẵn sau tường đi ra, vừa kịp ngăn lại Vương Gia Vĩ.

“Không phải đã nói, để bản tù trưởng dẫn đường là tốt nhất sao.” Mặc Ứng hướng đám thị vệ phát tay, tràn ngập uy nghiêm nói, “Lui xuống đi, khách giao cho ta.”

“Anh muốn làm gì?”

“Ốt Nhỏ, đừng nói bản tù trưởng muốn làm gì ni? Nói tóm lại, đêm nay sẽ có người đẹp bé xinh trong phòng chờ đợi bản tù trưởng thao đó nha, hiện tại đương nhiên là muốn ôm bé xinh đẹp này vào phòng rồi.” Mặc Ứng hứng phần cười cười.

“Nằm mơ! Anh mơ tưởng!”

“Nói như vậy, đừng muốn làm ở đây à?”

“Không phải.....”

“Cũng có thể a, dưới ánh trăng của Mã Thái cổ quốc lộ sạch cứng ra, bản tù trưởng sẽ thấy cảnh tượng mê người nha! Làn da bóng loáng này có phát ra ánh sáng *** mỹ dưới trăng không?”

Mặc Ứng tà ác cười, từng bước một, chậm rãi tới gần cậu

Kế tiếp lại là những buổi đêm sung sướng vô tận.

Mỗi sáng sớm tù trưởng Mặc Ứng tôn quý đều ra cửa với tâm trạng thỏa mãn vô độ, lòng vui phơi phới.

Nhưng hôm nay, hắn đột nhiên nghe tin Vương Gia Vĩ sinh bệnh, vội vàng như lửa thiêu chạy về!

“Ốt Nhỏ, đừng làm sao vậy?” Mặc Ứng vừa đi đến trước giường, lập tức cúi người ôm cậu vào lòng.

Mặc dù cảm giác được hắn ôm rất thoải mái. Nhưng Vương Gia Vĩ thẹn thùng lại không chịu lộ ra biểu tình vui sướng, ngược lại cau mày hỏi, “Sao anh quay về? Hôm nay không phải đi thị sát công trường năng lượng mặt trời tương lai sao?”

“Đừng nói năng lượng mặt trời cái quỷ gì, ta đang hỏi ngươi bị sao vậy? Tại sao lại sinh bệnh?”

Mặc Ứng không kiên nhẫn nói, vụng về đặt tay lên trán Vương Gia Vĩ.

Quả thật rất nóng nha.

Chết tiệt! Bọn thị vệ ngu ngốc rốt cuộc làm cái quái gì? Chỉ mới vừa đi khỏi, đã khiến cho bé cưng của hắn ngã bệnh!

“Còn không phải tại anh sao.” Vương Gia Vĩ cho Mặc Ứng một đáp án bất ngờ.

“Cái gì? Ta?” Mặc Ứng chĩa chĩa mũi mình, vẻ mặt không tin.

“Phải! Là tại anh!” Vương Gia Vĩ đỏ mặt nói, “Vì tên không biết kiểm chế như anh đó, dù mong có bằng sắt đi nữa có chịu nổi không chứ?”

“Vì sao không chịu nổi? Rõ ràng cứng kêu *** đang sung sướng lắm mà?”

Luôn luôn bị đám đàn bà khát tình vây chung quanh, khát cầu hùng ưng giữa háng của hắn, hiển nhiên cho tới bây giờ tù trưởng đại nhân không hề để ý đến việc đối tượng có chịu nổi hay không.

Nhất là, Vương Gia Vĩ bé này đáng người tương đối mảnh mai, trước khi gặp hấn quả thật trong trắng không có tí kinh nghiệm về mặt này.

Trông thấy Mặc Ứng vẽ mặt u mê, Vương Gia Vĩ tức đến đánh người.

“Tự anh đếm đi, tối hôm qua anh làm bao nhiêu lần?”

“Tám lần? Hay là chín lần? Ta còn muốn làm đủ mười lần, nhưng mà cương bảo không muốn.”

“Làm ơn đi! Một buổi tối làm tám chín lần thật là không bình thường !”

“Cho nên ta mới nói phải làm mười lần, số chẵn đẹp hơn.”

Vương Gia Vĩ cảm giác bệnh tình của mình bị thể lực siêu phàm và *** siêu cường của tên biến thái đại *** ứng làm cho chuyển biến xấu .

“Trước lần thứ mười, không, trước lần thứ ba, tôi đã van xin ngừng lại, tại anh nhất định làm làm làm!”

“Nhưng mà cương kêu *** cực kỳ sướng.....”

“Anh một mực làm, tôi đương nhiên sẽ kêu a! Anh bị kẻ khác đâm rồi đâm, niết rồi niết, cắn rồi cắn, anh có thể không kêu sao?” Vương Gia Vĩ dùng ngón tay chọt chọt cơ ngực rắn chắc của tù trưởng.

Đầu ngón tay ắn ắn đau.

Một thân cơ bắp này luyện ra được từ sa mạc nào ra vậy? Cứng như đá.....

“Dù sao, tôi bệnh đều là do lỗi của anh không biết kiềm chế đấy.”

Vương Gia Vĩ nói xong câu đó, lập tức hối hận.

Bởi vì trong mắt Mặc Ứng, rõ ràng nhìn thấy một loại biểu tình, có thể xem là đau lòng cùng hối hận.

Loại vẽ mặt này lại xuất hiện trên người tự đại cuồng vọng như Mặc Ứng, làm cho cậu cảm thấy không đành lòng.

“Thật xin lỗi.”

Trái tim Vương Gia Vĩ giộng mạnh đến mức muốn rút ra ngoài.

Làm ơn đi, đừng làm vẽ mặt này được không? Còn mở miệng nói xin lỗi, anh muốn dụ dỗ tôi mềm lòng để yêu thương nhưng nhớ anh sao?

Nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt ôn nhu thương tiếc của hấn, yêu cầu gì cậu cũng chấp nhận làm.

Đương nhiên, Vương Gia Vĩ chưa mất lý trí đến độ nói ra mấy lời này.

Nhưng phải dựa vào lần sinh bệnh này mà dạy dỗ tên sắc ứng, đây là mục tiêu quan trọng nhất của cậu.

“Ách, cũng không cần xin lỗi, chỉ cần anh từ nay về sau..... Từ nay về sau kiềm chế một chút là tốt rồi.” Vương Gia Vĩ thẹn thùng nói.

“Đêm nay chỉ làm bảy lần?”

“Không được!” Vương Gia Vĩ rống to.

May mắn cậu không có mềm lòng a, bằng không đêm nay chết thảm.

Tối hôm qua chín lần, cái mông đáng thương nở hoa đau nhức kinh khủng, tám phần là còn sưng, anh có biết là âm ngõ thịt non nhỏ hẹp này chín hiệp, quả thực cũng có thể ma sát phóng điện a!

“Vậy tối nay chỉ sáu.....”

“Một lần cũng không thể! Tôi bị anh chèn ép đến sinh bệnh, sờ trán của tôi đi.” Vương Gia Vĩ cố ý làm ra bộ đáng yếu ớt, tựa vào ngực tù trưởng.

Không thể không thừa nhận, nằm trong ***g ngực rắn chắc này, cảm giác thật tuyệt.

“Một lần cũng không thể? Nhưng mà ta nhịn không được.....”

“Khụ khụ khụ khụ!”

Trông thấy Vương Gia Vĩ liên tiếp ho khan, Mặc Ứng đau lòng vô vàn, lập tức vút sau đầu mấy lời muốn nói.

Đúng rồi, Ốt Nhỏ của hắn cũng không phải là đám đàn bà cơ khát kia, chỗ đó lại căng lại non, xem ra mình cần phải nhẫn nại vài ngày.

Không sợ, mỗi ngày mười lần, cộng dồn từ từ, đợi đến khi bé cứng hết bệnh, sẽ bù đắp không thiếu một lần.

Tù trưởng đại nhân vừa nghĩ đến món thù lao thỏa đáng cho sự hy sinh của mình liền vui vẻ đáp ứng.

Hắn cẩn thận ôm Vương Gia Vĩ, hào khí ngất trời hứa, “Được rồi, vì cứng, bản tù trưởng không tiếc hy sinh. Bé cứng, trước khi thân thể cứng hồi phục, ta cam đoan không ép cứng lên giường.”

“Thật sự?!” Vương Gia Vĩ không dám tin hỏi.

Kỳ thật, cậu cũng không hy vọng xa vời tên *** ửng này có thể triệt để cấm dục a, chỉ cần không ăn sạch thịt còn rắng mút đến xương, Vương Gia Vĩ liền cảm ơn trời đất rồi.

“Thật sự!” Mặc Ứng vỗ ngực cam đoan.

Hai ngày kế tiếp, Mặc Ứng quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Có thể nói, hai đêm này, đối với người vừa nếm trải tình ái như Mặc Ứng quả thực là cực hình.

Hắn là tù trưởng Mặc Ứng tuổi trẻ cường tráng nhu cầu mãnh liệt a!

Ốt Nhỏ hắn yêu nhất nằm sát bên, thân thể mê người như vậy, nhưng không thể đụng vào.

Không, đây không phải cực hình.

Đây là cực hình tử huyệt nhất gầm trời này!

“Ngủ không được? Có phải anh.....” Mặc Ứng nằm cạnh cứ lật qua lật lại, Vương Gia Vĩ cũng không ngủ được.

“Không phải! Bản tù trưởng hiện tại thanh tâm quả dục, tâm tình vui sướng.” (*Ựa*)

Mặc Ứng mạnh miệng không chịu thừa nhận, nhưng Vương Gia Vĩ ít nhiều cũng đoán được một chút.

Nhìn hắn khó chịu như vậy, bản thân cũng không vui vẻ gì.

Aish

Nếu như hắn mở miệng yêu cầu, mặc dù mình chưa khỏi hắn, nhưng cũng miễn cưỡng.....

“Cứng ngủ nhanh đi, đừng nói nữa.” Mặc Ứng càng thêm buồn bực.

Tiểu bảo bối không mở miệng còn đỡ.

Vừa mở miệng, khiến hắn nhớ tới lúc bé cứng rên rỉ sung sướng nuốt đại nhục bồng của mình, phía dưới lập tức cứng ngắc.

Không được! Phải hết lòng tuân thủ lời hứa!

Bằng không từ nay về sau sẽ bị bé yêu dấu xem thường, khinh mình là tên đàn ông tinh trùng xông não.

Hắn đối với bé cứng là tấm chân tình thật sự.

Tình nguyện bị quốc vương hạ khinh bỉ, cũng tuyệt không thể bị Ốt Nhỏ yêu dấu khinh bỉ!

“Vây.....”

“Ta đi ra ngoài.” Rốt cuộc Mặc Ứng kiềm nén không được phóng xuống giường, khoác áo choàng, che thẳng nhỏ đang ngẩng cao đầu tạo phản.

“Đi đâu?”

“Công việc!”

Không đợi Vương Gia Vĩ trả lời, Mặc Ứng liền vội vàng rời khỏi phòng.

.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Các cô gái xinh đẹp lại xúm vào một chỗ.

Đề tài đương nhiên không ngoài vị tù trưởng Mặc Ứng cường tráng tuần mỹ kia.

“Cô nghe nói gì chưa? Anh chàng da trắng muốt đến từ ngoại quốc kia, chỉ sợ đã thất sủng rồi.”

“Hả? Có thật thế không? Tù trưởng rất sủng hấn ta nha.”

“Chỉ là sủng ái hấn ngoài mặt thôi, hai ngày này tù trưởng đều lặng lẽ rời khỏi phòng vào buổi tối, tản bộ tới tới lui lui trong đình viện đấy.”

“Nhất định là người trong phòng hầu hạ không tốt, cho nên tù trưởng mới có thể như vậy, hi hi.”

“Không được nha, nếu tù trưởng không thích hấn, đuổi hấn đi là được rồi. Người có quyền có thể giống như tù trưởng, cần bản không cần cố kỵ gì cả.”

“Hừ, các người là một lũ đáng thương ngu dốt.”

Các cô gái đang khe khẽ nói nhỏ nghe thấy thanh âm kiêu mỹ lại mang theo vài phần cao ngạo này, đều quay đầu lại.

Hóa ra là Arya xinh đẹp động lòng người nhất trong số vũ nữ, không biết đã đứng ở phía sau các cô từ khi nào, còn nghe thấy câu chuyện của các cô.

Tuy rằng lời nói của Arya làm cho người ta rất không thích, nhưng ai cũng không dám chất vấn cô ta, dù sao Arya chẳng những có bộ dáng xinh đẹp nhất, đồng thời cũng là vũ nữ được quốc vương bề hạ thưởng thức nhất trong cung đình.

“Arya, vậy cô nói đi, nếu tù trưởng Mặc Ứng đại nhân không hài lòng với cách hầu hạ trên giường của người kia, vì sao ngài ấy không trực tiếp đuổi hấn đi?” Có người tò mò hỏi.

Arya khinh thường liếc cô ta một cái.

“Người đàn ông này là do công ty ngoại quốc phái tới, cái công ty mà có kế hoạch hợp tác gì đó với Mã Thái Cổ quốc chúng ta ấy, tôi thấy, Tù trưởng Mặc Ứng đại nhân phỏng chừng là vì giữ mặt mũi cho công ty gì đó kia, cho nên mới miễn cưỡng cho hấn ta ở lại trên giường của mình.”

Những lời này, là do Arya khi khiêu vũ cho đám người quyền quý, từ những điều nghe được mà nghiêm túc cân nhắc ra.

Quá đáng quá rồi!

Tù trưởng Mặc Ứng đại nhân anh tuấn vô song, cư nhiên vì quốc gia mà phải chịu loại khuất nhục này.

Sao có thể cho người không hợp cách chiếm cứ chiếc giường quý giá của tù trưởng đại nhân chứ?

Nếu đổi lại thành mình, nhất định sẽ dùng hết khả năng, tận tình hầu hạ tù trưởng đại nhân, làm cho tù trưởng đại nhân vui quên cả trời đất, dùng vòng eo mềm mại, thân thể tinh tế mê người ra sức khởi vũ trên người tù trưởng đại nhân.

Tưởng tượng đến vòng ôm cường tráng hữu lực của tù trưởng đại nhân, trái tim Arya cũng muốn say!

Không được, nhất định phải làm cho đồ vô dụng không biết xấu hổ kia lăn xuống giường của tù trưởng đại nhân!

(con mụ với trí tưởng tượng cực kỳ phong phú và hảo huyền =))~)

=====

Nghe được tù trưởng đại nhân sẽ ra ngoài hôm nay, Arya thốt tha yêu kiều đi vào phòng của Tù trưởng Mặc Ứng.

“Hừ, thật kiều ngạo nha, đã đến giờ này vẫn còn nằm trên giường, đàn ông ngoại quốc đều lười biếng như vậy sao?”

Nghe thấy thanh âm của một cô gái xa lạ, Vương Gia Vĩ dụi dụi mắt, theo bản năng ngồi dậy.

Hai ngày này Mặc Ứng không ngủ được thì cậu làm sao có thể ngủ ngon.

Mỗi lần Mặc Ứng đi ra ngoài ‘làm việc’ vào nửa đêm, cậu đều mở to mắt đợi chờ, vẫn đợi cho đến lúc nghe thấy tiếng bước chân trở về của Mặc Ứng, mới nhắm mắt lại làm bộ đang ngủ.

“Cô tìm Mặc Ứng sao? Anh ấy đi ra ngoài rồi.”

Không quen ngồi ở trên giường bị một cô gái đánh giá, Vương Gia Vĩ vừa nói, vừa xuống giường, dựa theo phong tục của Mã Thái Cổ quốc quy củ mặc quần áo trường bào.

“Không, tôi là tới tìm anh.”

“Tìm tôi? Tìm tôi làm gì? Chúng ta quen nhau sao?”

“Chúng ta không quen, nhưng mà tôi hy vọng, anh có thể tôn trọng quy củ của bốn quốc, thời điểm không thể hầu hạ đàn ông, liền tự động rời khỏi giường của đàn ông.”

Vương Gia Vĩ thật sự giật mình.

Mã Thái Cổ quốc không phải nam tôn nữ ti sao?

Xem ra cậu sai lầm rồi, phụ nữ ở nơi này lúc đoạt đàn ông sao còn hung ác hơn phụ nữ ở chỗ của mình?

“Nếu chúng ta không quen, mời cô rời khỏi đây.” Vương Gia Vĩ nghiêm mặt.

“Anh không biết là như vậy rất không công bằng với Tù trưởng Mặc Ứng sao?”

“Cái gì?”

Vị tiểu thư đáng vẻ bệ vệ kiều ngạo, quần áo hở hang có thể so với diêm hậu Ai Cập này, cô phải hiểu rõ một điều, đó là tôi mới là người bị ép buộc, mỗi ngày bị thao đến chết đi sống lại.

Nói thế nào cũng là tù trưởng của quốc gia các người chiếm tiện nghi mà?

“Đúng rồi! Tên đàn ông này, chiếm tiện nghi của Tù trưởng Mặc Ứng, chiếm được vài ngày cũng nên thỏa mãn đi. Chẳng lẽ anh còn muốn chiếm lấy ngài ấy cả đời? Hơn nữa,” Arya ngẩng Vương Gia Vĩ từ trên xuống dưới, “Tù trưởng Mặc Ứng là một người rất khó tính, cùng lên giường với người có dáng vẻ như anh đây, ngài ấy sẽ rất vất vả, biết không?”

Không mông, cũng không ngực.

Hoàn toàn không xứng làm đối thủ của Arya ta.

“Cái gì... Cái gì vất vả?”

“Đương nhiên, thân thể phụ nữ mềm mại, nơi kia cũng là vì đàn ông mà tồn tại. Anh thì sao? Anh không có nơi chuyên dùng để nhận đàn ông kia đúng không? Người khác thì không nói, có lẽ miễn cưỡng có thể sử dụng. Nhưng mà, Tù trưởng Mặc Ứng tính dục cường có tiếng, anh có thể thỏa mãn ngài ấy sao?”

Phát hiện Vương Gia Vĩ không trả lời, Arya lộ ra nụ cười châm chọc giống như tìm được tử huyệt của địch nhân.

“Thế nào? Tôi nói đúng rồi phải không? Tôi biết, đàn ông hoàn mỹ giống như tù trưởng, ai cũng muốn chiếm lấy giường của ngài ấy, nhưng cũng phải hỏi bản thân xem có đủ tư cách hay không. Người đến cả việc thỏa mãn nhu cầu của tù trưởng cũng không làm được, thì xin tự mình thức thối một chút mà nhường đường đi.”

“Nhu cầu của Mặc Ứng thế nào, có liên quan gì đến cô?”

“Trái tim của tôi đau nha, hai ngày này tù trưởng thống khổ như vậy, kỳ thật đều là do anh gây ra đúng không? Làm một người đàn ông khỏe mạnh cường tráng bị bức đến tình trạng này, anh không biết xấu hổ ư?”

“Anh ta... Anh ta rất thống khổ?” Vương Gia Vĩ cảm thấy trái tim run rẩy đau nhói?

“Cũng không hẳn, tựa như một con ếch bị dây thừng trói cổ, thật sự làm cho người ta không đành lòng. Bởi vì anh, tù trưởng đã sắp hít thở không thông rồi.”

Tuy rằng biết Arya nói những lời này không có ý tốt, nhưng mà, nhớ tới bóng dáng xuống giường vội vàng bỏ đi của Mặc Ứng vào buổi tối, Vương Gia Vĩ tràn ngập cảm giác có tội.

Bản thân có phải rất ích kỷ hay không?

Lúc cùng anh ta lên giường, kỳ thật cũng rất sung sướng, chỉ là ngày hôm sau thân thể có chút không khỏe.

Vì một chút không quen của mình, liền bắt buộc Mặc Ứng cấm dục, thật sự là làm khó người ta rồi.

“Anh ấy là vì suy nghĩ cho tôi, cho nên mới...”

“Ha, nói đùa cái gì vậy?” Arya nói, “Tù trưởng Mặc Ứng là vì hợp tác làm ăn với các người, nên mới miễn cưỡng lưu anh lại mà thôi.”

“Cô nói cái gì?” Vương Gia Vĩ không tin nói.

Sẽ không! Mặc Ứng là thật tình với cậu, sẽ không phải vì làm ăn đâu.

“Anh không tin sao? Đúng rồi, bởi vì anh là khách ngoại quốc, là khách quý của bốn quốc, một người săn sóc giống như tù trưởng, cho dù phiền chán anh, cũng sẽ không trực tiếp bảo anh cút khỏi phòng của ngài ấy. Tốt xấu cũng phải giữ lại chút mặt mũi đáng thương cho khách chứ.” Vì có được Tù trưởng Mặc Ứng yêu dấu, Arya mặt không đỏ tim không đập nói dối, “Chẳng qua, tù trưởng đã từng thổ lộ thật tâm của ngài ấy với tôi nha, ngài ấy nói ngài ấy ngại bảo anh đi, chỉ là lại tiếp tục duy trì ban đêm buồn tẻ vô vị này thì ngài ấy không thể chịu được nữa, nhưng mà anh yên tâm, có tôi an ủi tù trưởng. Phục vụ của tôi làm cho tù trưởng rất thỏa mãn nha, à, tù trưởng thật sự là quá cường tráng...” (tiện nhân vô liêm sỉ, ảo tưởng nặng =))~)

“Gạt người!”

“Nói khăng định như vậy, chẳng lẽ hai tối vừa rồi ngài ấy vẫn ở với anh? Không đúng nha, rõ ràng hai tối này, ngài ấy đều đến đình viện gặp gỡ tôi vào nửa đêm nha.”

“...”

“Ngài ấy còn nói với tôi, thân thể không dùng được của anh này hoàn toàn không thể làm cho ngài ấy thỏa mãn.” Arya đắc ý dào dạt nói.

Ả nói như vậy, là bởi vì ả cảm thấy, lúc ở trên giường thân thể của phụ nữ tuyệt đối hữu dụng hơn thân thể đàn ông.

Ngay cả ả cũng không biết, chính mình cư nhiên chó ngáp phải ruồi.

Bởi vì tình huống trước mắt của Vương Gia Vĩ và Mặc Ứng, đang có liên quan đến sức thừa nhận của thân thể Vương Gia Vĩ.

Kỳ thật là có liên quan đến dự vọng mãnh liệt của Mặc Ứng biến thái làm cho thân thể của Vương Gia Vĩ chịu không nổi.

Nghe thấy Arya nói như vậy, Vương Gia Vĩ cứng ngắc cả người.

Anh ta... Anh ta cư nhiên ngay cả chuyện tư mật như vậy, cũng nói cho cô nàng này? Thân thể của mình không thể thừa nhận chín mười lần một tối của anh ta, đã được gọi là không dùng được nữa?

Trái tim Vương Gia Vĩ nhanh chóng nứt ra.

“Không còn lời nào để nói đúng không?”

“...”

“Nếu không còn lời nào để nói, vậy tôi sẽ cho anh một đề nghị đúng trọng tâm. Không bằng —— anh tự động rời khỏi giường của Tù trưởng Mặc Ứng, để cho người có thể làm tù trưởng thỏa mãn lên đó nằm. Đối với tù trưởng đã từng cho anh sung sướng, anh nhất định cũng muốn báo đáp ân huệ của ngài ấy đi. Chủ động rời đi! Vừa có thể không làm cho tù trưởng khó xử, lại có thể giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng của anh.” Arya cười lạnh nói, “Trèo lên giường đàn ông, lại không thể làm cho đàn ông thỏa mãn, ở quốc gia này mà nói chính là chuyện sỉ nhục nhất, nếu tôi là anh, ta sẽ im lặng tìm một góc nào đó, ẩm đạm sống nốt cuộc sống bi thảm là tốt rồi.”

Arya nói xong liền vênh vác tự đắc bỏ đi.

Ở phía ả ta, chỉ còn lại Vương Gia Vĩ đang thất thần đứng đó.

Trong ánh mắt toát ra thống khổ cực độ.

Mặc Ứng anh ta... Hai ngày nay đều hẹn hò với phụ nữ?

Anh ta đã chán ghét cơ thể của mình?

Không, là cảm thấy thân thể này của mình không dùng được nữa, không thể làm cho anh ta thích đến cùng nữa.

Mình còn nghĩ là, hai ngày nay anh ta không chạm vào mình, là bởi vì ít nhất anh ta có chút quan tâm đến mình...

Hóa ra không phải!

Tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, phủ một tầng sương mù dày đặc.

Vương Gia Vĩ chìm đắm trong sỉ nhục và thống khổ tuyệt không muốn thua kém mà rơi lệ,

Nhưng mà lông mi vừa chớp, nước mắt đã không nghe lời trào ra hốc mắt...

=====

Ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời đêm cao thăm thẳm.

Ánh trăng màu ngân bạch rơi xuống người một đôi tình nhân...

“Hừ a... Ngọc nhi... Ngọc nhi của anh... Đừng náo loạn nữa... Tiến vào... Mau vào a.”

Thân thể xinh đẹp *** loạn vặn vẹo trên ga giường màu trắng...

“Hừ, không dễ dàng như vậy! Anh hai hôm nay lại trộm tới phòng ban của em gây sự, em phải nghiêm khắc trừng phạt anh...”

“Ô... Anh cũng không phải cố ý, chỉ là vừa vặn lúc đi ngang qua phòng nghiệp vụ, đột nhiên khát nước, cho nên đi vào uống chén trà thôi!”

“Lý do thôi nát gì đấy hả? Uống trà uống đến dọa khóc cô bé mới tới ư?”

“Hừ, ai bảo cô ta bưng trà cho em, lại còn nháy mắt với em! Anh đương nhiên phải ra oai phủ đầu với cô ta, bằng không cô ta còn không biết lượng sức, câu dẫn người của Sở Thận Chi anh!”

“Anh lại đang tự mình ảo tưởng tình tiết phim tình cảm sao? Sở Thiên Ngọc em là người trắng hoa như vậy sao?”

“Ai nha, Ngọc nhi của anh đương nhiên không có trắng hoa. Nhưng em lớn lên khôi ngô mê người như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn rất nhiều ong bướm, vì không quấy rầy công việc của em, anh đương nhiên phải dùng hết biện pháp giúp em nhỏ, cỏ, tận, gốc!”

“Nguy hiểm của anh hai thật nhiều a, em thật sự bị anh tức chết rồi!”

“Vì làm cho Ngọc nhi nguôi giận, em cứ việc trừng phạt anh đi, nhìn em muốn làm ba lần hay là năm lượt, làm cho anh ngất xỉu đi cũng không sao nha!”

“Vậy còn gọi là trừng phạt sao? Em thấy người thích nhất là anh đi. Em mới không ngốc như vậy! Em ngay cả một lần cũng sẽ không làm, đêm nay anh cứ việc chết tâm đi.”

“Ồ... Ngọc nhi xấu quá...”

Ngay lúc hai anh em Sở gia còn đang ‘tâm sự bên gối’, di động của Sở Thận Chi đột nhiên vang ——

“Kỳ quái, muộn như vậy ai còn gọi điện?”

“Người biết số điện thoại của anh hai không nhiều lắm, em đoán khẳng định là Vương Gia Vĩ.”

Sở Thận Chi lấy di động ra nhìn, quả nhiên là trợ lý của anh. “Ha, Ngọc nhi của anh thật thông minh!”

“Còn không mau nghe. Nói không chừng là dự án hợp tác kia có vấn đề gì, Vương Gia Vĩ mới có thể vội vã gọi điện thoại như vậy.” Sở Thiên Ngọc vô cùng quan tâm đến dự án với Mã Thái Cổ quốc.

“Hi, Ngọc nhi đáp ứng sẽ làm với anh hai, anh liền nghe.”

“Anh này không phải chèn ép người khác sao?” Sở Thiên Ngọc dở khóc dở cười nói.

“Hi, tùy tiện em nói thế nào cũng được.” Vì có thể hưởng thụ cá nước thân mật với em trai yêu dấu, tiện chiều gì Sở Thận Chi cũng có thể dùng.

“Được được, anh mau nghe đi!” Sở Thiên Ngọc thật sự là bại bởi anh trai rồi.

“Hi, hai lần nha?” Sở Thận Chi thừa thắng xông lên.

“Đừng được tiện nghi mà còn khoe mẽ! Dong dài nữa, một lần cũng không có!” Sở Thiên Ngọc đánh một cái thật mạnh lên mũi của anh.

“Hello.” Sở Thận Chi lúc này mới cam tâm tình nguyện nghe điện thoại.

“Alô, tổng giám đốc à? Cuối cùng anh cũng nghe điện thoại, huhu...” Vương Gia Vĩ ở đầu kia điện thoại đột nhiên khóc òa lên.

Cậu một mình ở dị quốc, lẻ loi hiu quạnh.

Hiện tại vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, tựa như đột nhiên tìm được thân nhân, đầy bụng tủi thân lập tức tuôn ào ào!

“Cậu làm sao vậy?” Sở Thận Chi lần đầu tiên nghe thấy trợ lý của mình khóc thê thảm như vậy.

“Ồ... Tổng giám đốc... Có thể... Có thể thay đổi người phụ trách dự án này không?”

“Cái gì? Đổi người?” Sở Thận Chi cả kinh.

‘Trợ lý thiên tài’ của anh tuy là cá tính vô cùng khôi hài, nhưng đối với công việc lại vô cùng nghiêm túc có trách nhiệm, chưa từng có việc lâm trận bỏ chạy, trốn tránh trách nhiệm, sao lần này lại đột nhiên muốn thay đổi người chứ?? A, anh đã biết: “Gia Vĩ, cậu nói thực ra, có phải Mặc Ứng bắt nạt cậu không?”

“Hả? Không có, không có, không liên quan đến anh ta. Là do bản thân em không quen với khí hậu.”

Vương Gia Vĩ cũng không biết vì sao mình lại giấu giếm cho tên khốn kia, nhưng cậu chỉ không muốn tổng giám đốc trách cứ Mặc Ứng.

Đây là chuyện giữa mình cùng anh ta, tốt nhất là không nên kéo cả tổng giám đốc vào.

Là tự mình ngốc nghếch... Ngốc đến mức đưa cả trái tim lẫn thân thể của mình cho một con ưng háo sắc...

Tuy nghe Vương Gia Vĩ nói như vậy, nhưng Sở Thận Chi là người thông minh, sao lại không hiểu rõ người hăm sâu vào tình yêu sẽ có phản ứng gì.

Tốt, Mặc Ứng, tôi tặng trợ thủ quan trọng như vậy của tôi cho cậu làm ‘lễ vật’, cậu không hết lòng quý trọng, còn bắt nạt cậu ta, làm cho cậu ta khóc thành như vậy, xem tôi trừng trị cậu như thế nào!

“Gia Vĩ, thay đổi người là không có khả năng. Thương trường như chiến trường, trước trận đổi người là tội kỵ trong binh gia. Nếu chúng ta làm như vậy, sẽ làm Mã Thái Cổ quốc mất tin tưởng vào dự án hợp tác với chúng ta, nếu nghiêm trọng, có khả năng sẽ hủy bỏ dự án hợp tác này.”

“Tổng giám đốc nói đúng! Rất xin lỗi, là em rất tùy hứng.” Vương Gia Vĩ không hổ là ‘trợ lý thiên tài’, một chút liền tỉnh táo lại, ngữ mang áy náy nói.

“Tổng giám đốc yên tâm, Vương Gia Vĩ em sẽ phụ trách dự án này đến cùng, tuyệt đối sẽ không tiếp tục làm trận bỏ chạy nữa.”

“Ừ, tốt lắm.” Sở Thận Chi thật cao hứng khi cậu ta hiểu nhanh chóng như vậy. Nhưng anh cũng không phải người bất cận nhân tình, đương nhiên cũng phải làm cho trợ lý của mình có chút lợi thế ở trên người, mới không làm cho con ưng thối kia chiếm hết thượng phong.

“Gia Vĩ, nếu ở trong cung không hợp ăn uống, vậy đến khách sạn Kadir ở đi. Đó là sản nghiệp xí nghiệp Sở thị chúng ta đầu tư ở Mã Thái Cổ quốc, tôi sẽ phân phó khách sạn chuẩn bị phòng tổng thống tốt nhất cho cậu, cậu cứ ra sức hưởng dụng đi.”

Mặc Ứng, thế này thì cậu sẽ không ăn được Ốt Nhỏ của cậu rồi! Ha ha!

“Ô... Tổng giám đốc đối với em thật tốt, cảm ơn tổng giám đốc! Em nhất định sẽ vì tập đoàn Sở gia bán mạng! Tổng giám đốc anh minh, tổng giám đốc vạn tuế!”

“Được rồi, đừng chân chó nữa! Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, tôi phải lên giường với Ngọc nhi nhà tôi đây, tạm biệt!”

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Khi Mặc Ứng trở lại phòng riêng, đã không thấy bóng dáng Vương Gia Vĩ!

Hành lý của em cũng không thấy tăm hơi!

“Thị vệ, thị vệ đâu? Lăn ra đây cho bản tù trưởng!” Mặc Ứng thở hổn hển gọi thị vệ!

“Tù trưởng đại nhân!” Thị vệ vội vội vàng vàng chạy: “Tù trưởng có gì sai bảo?”

“Ốt Nhỏ của ta đâu?” Mặc Ứng trực tiếp hỏi!

“Cây ớt?” Thị vệ sững sờ, “Tù trưởng đại nhân muốn ăn ớt sao? Thần lập tức bảo nhà bếp chuẩn bị. Tù trưởng muốn ăn ớt Mexico, ớt Chỉ Thiên(*) Trung Quốc, hay là loại ớt Tiên Nhân Chưởng cay nhất Cổ quốc ta?”

(*)Ớt Chỉ Thiên: giống ớt nhỏ, rất cay.

Không phải! Ớt khác ta không muốn! Ta muốn Ốt Nhỏ của ta! Mặc Ứng gào thét trong lòng!

“Trợ lý Vương, trợ lý Vương đi đâu rồi?”

“Báo cáo tù trưởng đại nhân, trợ lý Vương đã đến ở tại khách sạn Kadir rồi ạ.”

“Cái gì? Không có sự cho phép của bản tù trưởng, sao dám để cậu ta đi?”

Mặc Ưng tức giận đến túm cổ áo hắn!

“Huhu... tù trưởng đại nhân bớt giận! Trợ lý Vương được quốc vương bệ hạ cho phép, chúng thần sao dám ngăn cản?” Thị vệ đáng thương giải thích.

“Đáng giận! Vương Gia Vĩ! Cùng mơ tưởng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Mặc Ưng ta sao!”

Tù trưởng Mặc Ưng lửa giận ngút trời chạy đến khách sạn Kadir ——

Khách sạn Kadir là khách sạn 6 sao, rất nổi tiếng tại Cổ quốc.

Rất nhiều danh nhân quý tộc khi đến Cổ quốc Mã Thái chỉ ở tại Khách sạn Kadir.

Nhân viên của khách sạn được đào tạo rất kỹ lưỡng, giờ phút này thấy Tù trưởng Mặc Ưng đại giá quang lâm, lập tức cung kính chào đón!

Tại Cổ quốc Mã Thái, không ai không biết tù trưởng Mặc Ưng, người có địa vị và quyền lực chỉ sau quốc vương A Tư.

Nhưng mà thật ra hắn là chủ đề của mấy cuộc buôn chuyện uống trà, chủ yếu là do tính tình phóng đảng và lịch sử tình trường dài dằng dặc đầy ai oán kia!

“Vương Gia Vĩ, bản tù trưởng muốn người lập tức mang Vương Gia Vĩ ra đây ngay!” Mặc Ưng không chút do dự trực tiếp ra lệnh!

“Báo cáo tù trưởng đại nhân, trợ lý Vương Gia Vĩ đang ở tại phòng tổng thống lầu cao nhất ạ.” Quản lý khách sạn tự mình trả lời.

“Được, dẫn đường cho bản tù trưởng.”

“Tù trưởng đại nhân xin thứ lỗi, phòng tổng thống có trang bị thiết bị bảo vệ, trừ phi tự khách cho phép, nếu không thì ngay cả nhân viên khách sạn cũng không được phép vào thang máy, chớ đừng nói là đi vào tầng cao nhất. Xin tù trưởng đại nhân thứ lỗi.”

“Ai thiết kế mấy thứ đó?” Lực Mặc Ưng nghe vậy mắng to.

“Là tổng giám đốc Sở tử mỗ thiết kế. Đây là vì an toàn của khách quý.”

“Chó má!”

Sở Thận Chi khốn, nhất định là chủ ý bại hoại của mỗ!

Nếu không Ôt Nhỏ của ta sao vô duyên vô cớ chạy đến đây?

“Được, vậy lập tức gọi cho Vương Gia Vĩ, gọi cậu ta xuống gặp bản tù trưởng!”

“Dạ vâng, xin tù trưởng đại nhân chờ một chút, tôi lập tức gọi điện thoại.” Quản lý khách sạn vội vàng gọi lên phòng tổng thống, “Xin chào trợ lý Vương. Có một vị khách đến tìm ngài.”

“Là ai vậy?”

“Là Tù trưởng Mặc Ưng đại nhân, ngài ấy đang đợi ở sảnh.”

“A?” Quản lý khách sạn há hốc mồm. Đời này ông còn chưa nghe ai có gan không tiếp tù trưởng đại nhân tôn quý.

“Ông nói cho hắn biết, bản trợ lý hôm nay nghỉ ngơi, không bàn công việc. Mời tù trưởng hôm khác đến.”

Điện thoại “cạch” một tiếng dập máy.

Quản lý khách sạn toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không biết chuyển lời như thế nào mới có thể không đắc tội với Tù trưởng Mặc Ưng quyền uy bậc nhất này.

“Sao vậy? Hấn xuống rồi à?” Mặc Ứng chỉ muốn túm tên nhóc dám cả gan bỏ trốn kia sau đó phải đánh cái mông ấy thật mạnh vào!

“Báo..... Báo cáo tù trưởng đại nhân, trợ lý Vương ngài... Ngài ấy...” Quản lý khách sạn cà lăm nửa ngày nói không ra.

“Nói mau!” Mặc Ứng vỗ mạnh mặt bàn!

Quản lý sợ tới mức thiếu chút nữa chân nhũn ra, đành phải nói thật, “Trợ lý Vương nói hôm nay nghỉ ngơi, không bàn công việc. Mời tù trưởng hôm khác đến.”

“Cái gì?” Mặc Ứng giận dữ! Một phát túm cổ áo của ông ta, “Có tin ta lập tức làm thịt ông! Phá nát cái khách sạn này!”

“Huhu, tù trưởng đại nhân tha mạng.” Quản lý khách sạn sợ tới mức lạnh run.

“Ồ, đây không phải Tù trưởng Mặc Ứng sao?”

Đột nhiên, một người con trai tóc đen mắt xanh đi tới trước mặt Mặc Ứng.

“Diệp Phương Diêu!” Mặc Ứng mở to mắt, “Sao cậu tới đây?”

“Tôi cùng giám đốc đến đây khảo sát thị trường.” Diệp Phương Diêu mỉm cười, chỉ chỉ người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh. Trên mặt người đó có một vết sẹo trông rất giống trùn xã hội đen, là loại không thể chọc vào. Nhưng không hiểu sao lại rất hợp mắt Mặc Ứng. Cảm thấy hai người nhất định sẽ ngư tử tâm ngư tử mã tâm mã. (aka. biến thái công tâm biến thái công =))~)

“Anh nhất định là ông xã của Diệp Phương Diêu, đúng không?” Mặc Ứng phóng khoáng vươn tay.

“Đúng vậy, Tần Chấn Dương, xin chào.” Tần Chấn Dương bắt tay hấn.

“Hoan nghênh hai người đến Cổ quốc Mã Thái. Đây là địa bàn của tôi, có vấn đề gì trực tiếp tìm bản tù trưởng, cam đoan giải quyết ngay lập tức!” Tù trưởng Mặc Ứng đồng dục nói.

Diệp Phương Diêu nghe xong cũng âm thầm cười trộm.

Phải, anh là tôn quý Tù trưởng Mặc Ứng, tại Cổ quốc Mã Thái không ai không muốn dựa hơi anh.

Nhưng hôm nay, một em trợ lý nhỏ mà cũng trị không được, thật đáng thương nha!

“Tù trưởng Mặc Ứng, tôi vừa thấy anh thật tức giận nha, là ai chọc giận anh sao?” Diệp Phương Diêu cố ý làm ra vẻ quan tâm.

“Ách...” Trên mặt Mặc Ứng lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến.

Không xong, hai người bọn họ tám phần nghe được mấy lời vừa rồi của quản lý khách sạn.

“Nếu như tù trưởng không ngại, chuyện của trợ lý Vương để Diệp Phương Diêu tôi lo cho được không.” Diệp Phương Diêu tự tin mỉm cười.

“Thật sự?” Con mắt Mặc Ứng hơi bị sáng!

“Phải, cứ để tôi lo. Tôi cam đoan đêm nay tù trưởng sẽ được đền bù thỏa đáng.”

“Được, tôi tin tưởng cậu. Diệp Phương Diêu, cảm ơn nha!” Mặc Ứng cuối cùng lộ ra nụ cười.

“Chuyện nhỏ thôi mà, đã là bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ. Lần này câu lạc bộ Muốn Làm Muốn Làm thâm nhập vào Cổ quốc, chủ yếu chính là vì Cổ Quốc Ái Kinh (*) lưu truyền ngàn năm của Cổ quốc Mã Thái. Sản xuất đồ chơi tình thú và DVD, đến lúc đó còn phải nhờ tù trưởng nhiều.” Diệp Phương Diêu nhân cơ hội quảng cáo công ty mình.

(*) Cổ Quốc Ái Kinh: Như Kamasutra của Ấn hay Tố Nữ Kinh của TQ, còn đây là version của Cổ Quốc Mã Thái.

“Cổ Quốc Ái Kinh cùng câu lạc bộ Muốn Làm Muốn Làm. Ha ha, thú vị, rất thú vị!” Mặc Ứng vui vẻ cười ha ha, “Không thành vấn đề, bản tù trưởng nhất định hỗ trợ hết mình.”

“Vì cảm ơn sự hỗ trợ của Tù trưởng Mặc Ứng, tôi có vài món đồ chơi tốt muốn tặng anh. Tin tưởng tù trưởng đại nhân nhất định có thể cùng người yêu đạt được “khoái cảm” từ trước tới nay chưa từng có.” Tần Chấn Dương tà tà cười.

“Thật tốt quá, bản tù trưởng đợi không kịp, hắc hắc...” Mặc Ứng nghe vậy cũng bắt đầu cười *** đãng, “Đi! Bản tù trưởng mời anh uống vài ly, cho anh ném thử rượu quý của Cổ quốc!”

“Thật tốt quá, đêm nay không say không về!”

Diệp Phương Diêu dở khóc dở cười nhìn hai tên kia ăn ý như vậy.

Thảm, hai tên phóng đãng hoang *** điên cuồng bất chấp lễ giáo này tụ lại một chỗ, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Vương Gia Vĩ, tự cầu phúc cho mình đi nhá!

Nằm trên giường lớn xa hoa trong phòng tổng thống, Vương Gia Vĩ rầu rĩ nhìn trần nhà.

Kỳ quái, mình bức cái gì chứ?

Đuổi được tên sắc ưng kia đi mình phải vui mới đúng chứ?

Vì sao ngực lại trống rỗng như này.

Ngu ngốc, Vương Gia Vĩ, mày thật là đứm ngốc!

Quên sạch sẽ mọi thứ về hấn đi!

Chẳng lẽ mày còn muốn bị hấn đùa bốn sao?

Ngay lúc Vương Gia Vĩ nghĩ đến bế tắc, điện thoại đột nhiên reo lên ——

Giám đốc Diệp? Tại sao là anh ấy?

Vương Gia Vĩ vừa nhìn thấy màn hình báo liên bắt máy: “Alo, xin chào giám đốc Diệp.”

“Chào cậu, trợ lý Vương. Hiện giờ cậu có rảnh không, nói chuyện được không?”

“Có, anh cứ nói đi.”

“Là vậy, hiện tại tôi và ông xã đã đến Cổ quốc Mã Thái .”

“Cái gì? Anh cùng giám đốc Tần đến đây?” Phong Gia Vĩ chấn động,

“Vậy hai người hiện tại ở nơi nào?”

“Chúng tôi đang quay phim ở sa mạc. Muốn nhờ cậu giúp một việc, không biết có được không?”

“Được, vừa hay hôm nay tôi được nghỉ. Anh nói cho tôi biết địa chỉ đi, tôi sẽ lập tức đến đó.”

“Tổng giám đốc của cậu nói cho tôi biết cậu đang ở khách sạn, tôi sẽ phái xe đến đón. Chuẩn bị xong thì cậu xuống nhá.”

“Được, tí nữa gặp.”

Vương Gia Vĩ đang lo không có chuyện gì sẽ miên man suy nghĩ, hiện tại quá may, có giám đốc Diệp cùng anh Tần đến đây, tâm tình của cậu sẽ sớm chuyển biến tốt đẹp.

Đại sắc ưng đi chết đi!

Bản thiếu gia sẽ nhanh chóng quên được anh!

Bóng đêm lung linh.

Trong sa mạc trắng sáng tròn vàng vạc.

Vương Gia Vĩ nhảy chân sáo vào một lều bạt.

“Trợ lý Vương, cậu đã đến rồi!” Diệp Phương Diêu vội vàng ra đón, nở nụ cười thật tươi.

“Giám đốc Diệp, thật vui được gặp anh!”

“Đúng vậy. Đi xa gặp đồng hương, quả là vui mừng.”

“Anh Tần đâu?”

“À! Anh ấy ở cách vách, đang phổ biến kịch bản cho diễn viên.”

“Câu lạc bộ Muốn Làm Muốn Làm chi thật mạnh tay, chạy đến cả sa mạc Cổ quốc Mã Thái để quay phim.”

“Ai nha, không có biện pháp, hiện tại yêu cầu khán giả rất cao, không đầu tư nhiều là không được.”

“Nói cũng phải. Để khán giả có thể thưởng thức những đoạn phim chất lượng, giám đốc Diệp thật sự vất vả.” Vương Gia Vĩ cảm động gật đầu. (Ngu quá! =))~)

“Không vất vả, không vất vả. Lần này chúng tôi đặc biệt dựa theo Cổ Quốc Ái Kinh thiết kế một vài món đồ chơi tình thú, còn mời được một diễn viên ngôi sao cơ bắp gạo cội, tin tưởng nhất định sẽ rất đắt khách.”

“Oa, thật chờ mong nha.” Vương Gia Vĩ hưng phấn không thôi. (Ngu cấp ‘ẩn số’ luôn =))~)

Câu lạc bộ Muốn Làm Muốn Làm mỗi lần ra lò phim mới, tổng giám đốc nhất định cùng xem với em trai.

Mà mình bắt buộc phải mua đem đến cho anh ấy.

“Trợ lý Vương, hôm nay mời cậu đến, chủ yếu là bởi vì có một nhân viên xin nghỉ bệnh, muốn nhờ cậu hỗ trợ. Thực xin lỗi, quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của cậu.” Diệp Phương Diêu áy náy xin lỗi.

“Không thành vấn đề, Giám đốc Diệp là bạn tốt của tổng giám đốc, tôi sẽ cố hết sức anh cứ giao phó.” Vương Gia Vĩ hùng hồn vỗ ngực một cái. (ngu đến không còn từ gì để chửi =))~)

“Thật tốt quá, phiền cậu đi qua khu chuẩn bị quay.”

“Được.”

Vương Gia Vĩ lập tức vén tay áo lên, gia nhập đội ngũ nhân viên.

“Phiền cậu cầm cái máy quay này lên.” Diệp Phương Diêu bắt đầu chỉ huy.

“Cái này giá trị triệu bạc có thể liên tục tự động quay chụp một ngàn tám hình đỉnh, chất lượng rất tốt. Mong cậu cẩn thận một chút.”

“Được.” Vương Gia Vĩ cẩn thận ôm máy.

Đột nhiên, trong phòng tắt hết đèn ——

Trong lều tối đến không thấy năm ngón tay trước mặt ——

“A!” Vương Gia Vĩ hoảng sợ, nhưng mà cẩn thận ôm cameras không dám lơ là.

Camera mắc như vậy, nếu rơi vỡ, phải giải thích với Giám đốc Diệp như thế nào a?

Vương Gia Vĩ trong bóng đêm không dám nhúc nhích.

Cứ như vậy ước chừng năm phút đồng hồ, bỗng sáng rực lên ——

Hồ... May mắn, may mắn, nếu tiếp tục mất điện, cậu sắp biến thành “Cương thi”!

Khi Vương Gia Vĩ thở phào nhẹ nhõm, cậu đột nhiên kinh ngạc phát hiện, trong trường không có một bóng người, Giám đốc Diệp cùng tất cả nhân viên công tác đều biến mất vô tung, chỉ ngoại trừ người đàn ông thân trần gợi cảm nửa nằm trên mặt thảm.

“Chao ôi, Ốt Nhỏ!” Tù trưởng Mặc Ứng nháy mắt với cậu.

“A a a! Anh... Anh... Tại sao lại ở chỗ này?” Vương Gia Vĩ chỉ vào hắc kên to!

“Hi, tôi đến đóng phim a!” Mặc Ứng phát phát quyển bí tịch “Cổ Quốc Ái Kinh”!

“Cái gì? Anh đóng phim ***?”

“Không phải ta, là chúng ta.” Mặc Ứng ~ kéo cậu vào trong ngực!

“Cái gì? Ai muốn đóng phim *** với anh? Thả tôi ra!” Vương Gia Vĩ sợ tới mức kêu to!

“Bé ngốc, có thể cùng bản tù trưởng đóng phim là vinh hạnh của chúng nha.”

“Ai cần loại vinh hạnh này? Anh đi tìm vũ nữ Arya ấy!” Vương Gia Vĩ thở phì phì kêu to!

“Cái gì vũ nữ? Cái gì Arya?” Mặc Ứng không hiểu ra sao.

“Hừ, không cần giả bộ, không phải anh chê tôi không dùng được, cho nên hai buổi tối đều leo lên giường cô ta sao!” Vương Gia Vĩ không biết lúc này mình giống mấy bà vợ ai oán hay ghen đến mức nào.

“Nói bậy bạ gì đó? Bản tù trưởng vì để cho chúng nghỉ ngơi, sợ chúng mệt đến chết, cho nên một mực nhẫn nại, một mực nhẫn nại, mỗi đêm đều cố gắng làm việc tiêu hao năng lượng, chúng lại nói ta đi tìm đàn bà khác?” Một mảnh chân tình của Mặc Ứng bị hiểu lầm, tức điên lên được!

“A? Thật sự?” Vương Gia Vĩ vẫn có chút hoài nghi, “Vậy tại sao Arya lại tới nói với tôi những lời ấy?”

“Ngu ngốc! Trong cung đàn bà đều đầu đá như thế, lời của các nàng có thể nghe, cử chỉ đều có thể ăn!”

Tức chết ta, con khốn làm trò quỷ, để bản tù trưởng bắt được người, sẽ dày người lưu vong đến biên cảnh phục vụ quân đội!

“Vậy sao?” Vương Gia Vĩ nghe vậy không khỏi ngại ngần gãi gãi đầu.

“Hừ hừ, bản tù trưởng trừng phạt chúng vì không tin ta.”

“Hức a... Không muốn a... Mắc cỡ chết...”

Wang Gia Vĩ toàn thân bị chiếu đèn sáng trưng, hai chân mở lớn đối diện ống kính, tư thế rất khó coi ——
Nam căn trắng nõn cùng cúc hoa đỏ hồng xinh đẹp lộ ra không sót gì!

“Hi, đây mới là chiêu thứ nhất của Cổ Quốc Ái Kinh ‘Môn Hộ Đại Khai’ mà thôi, đằng sau còn có 107 chiêu nha!” Mặc Ứng nhìn có chút hả hê.

“Cái gì?” Vương Gia Vĩ nghe vậy thiếu chút nữa đã hôn mê!

Máy ảnh tự động tân tiến không quan tâm đến cậu trai ngại ngần thẹn thùng gì, vẫn đều đặn chụp hình

“Đến, chiêu thứ hai ‘Song Ứng Tề Phi’!”

Mặc Ứng ôm cậu ngồi trên đùi mình, đưa lưng về phía mình, “Đại hắc ứng” căng cứng từ dưới xỏ mạnh lên huyệt khẩu mềm mại ——

“Y a a a ——”

Mặc Ứng sướng đến kêu to: “Nha nha —— vài ngày không có chơi cưng, động nhỏ cay thềm khát lắm nha, không sợ, ‘Đại hắc ứng’ của bản tù trưởng hôm nay sẽ cho nó sướng ngắt luôn!”

“Ô... Tên đại sắc ứng... Thả tôi ra... Máy quay đang quay...”

Bị chụp ảnh quay phim tạo ra cảm giác thẹn thùng, làm cho Vương Gia Vĩ khóc lóc sụt sướt.

“Bé thích nói dối này, bản tù trưởng có thể cảm giác mỗi lần cửa trập đóng lại, lỗ nhỏ càng ướt, có phải càng thẹn thùng càng hưng phấn không?” Mặc Ứng tà ác dùng một ngón tay quẹt lấy *** thủy trào ra từ nơi mập mạp, đút vào miệng cậu.

“Hừ ừ...”

Cái miệng bị đâm phát ra tiếng nước *** mỹ, trong miệng tràn đầy hương vị *** thủy của mình, Vương Gia Vĩ bị kích động *** dâng trên dưới khiến cho thần hồn điên đảo, dục tiên dục tử...

“Hô hô... Đại hắc ưng nhớ Ớt Nhỏ muốn chết... Nha nha... Sảng khoái... Sướng chết...” Mặc Ứng thở hổn hển, liều mạng đâm chọc!

“Hừ ừ... Anh xấu lắm... A a... Không được... Quá sâu... Ruột cũng bị đại nhục bồng đâm thủng rồi... A a —— chết ——”

Vương Gia Vĩ bị thao chết đi sống đến, mắt trắng xóa xuất tinh ——

Một dòng tinh trắng bắn vọt ra bốn phía...

Tất cả hình ảnh *** loạn đều được máy ảnh chụp lại...

“Ha ha, vẫn chưa xong đâu, Ớt Nhỏ, hiện tại đến ném thử chiêu thứ ba nha —— Thăng Đảo Long Huyệt!”

Tù trưởng Mặc Ứng tính dục cùng thể lực đều siêu cường đẩy cậu xuống thăm, đâm đại nhục bồng vừa đen vừa thô xuống miệng nhỏ đáng yêu, chính diện trực tiếp đi vào ——

“Y a a a ——”

Còn đang mê đắm trong cao trào Vương Gia Vĩ lần nữa bị cắm vào thật sâu ——

“Nha nha —— bảo bối của ta... Ớt Nhỏ của ta... Ta rất nhớ cưng... A a...” Mặc Ứng hôn cậu, thổ lộ lời nhớ thương.

Vương Gia Vĩ nghe vậy kích động đến toàn thân run rẩy, “Ồ... Chơi em... Đâm em... Em không muốn sống... Ứng... Ứng...”

Không chịu nổi khoái cảm mất hồn như thế Vương Gia Vĩ ôm chặt Mặc Ứng, kích động khóc la...

Mặc Ứng lần đầu tiên nghe Ớt Nhỏ yêu dấu gọi mình thân mật như vậy, không khỏi lưng tê rần, vừa vội vừa đâm sâu vào, gào thét xuất tinh ——

“Nha nha —— bảo bối của ta —— bắn cho cưng ——”

Vương Gia Vĩ cảm thấy một cỗ nhiệt tinh bắn vào trong cơ thể, nóng đến từng trăn run rẩy, rốt cục nhịn không được ngất đi...

Mặc Ứng vừa yêu vừa thương hôn cậu, dùng chân quần cậu thật kỹ, mang về phủ của mình.

Về phần những bức ảnh, đương nhiên là lưu lại trong album cá nhân của Tù trưởng, để mình cùng Ớt Nhỏ ôn lại kỷ niệm trên giường!

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Vì cảm tạ Tần Chấn Dương cùng Diệp Phương Diêu giúp mình kiếm Ớt Nhỏ về, Mặc Ứng mở tiệc lớn tại phủ.

Bốn người ngồi thành vòng tròn, hưởng thụ vô số cao lương mỹ vị.

“Nào, đến, không cần khách khí.” Khuôn mặt tuần mỹ của Mặc Ứng rạng rỡ tươi cười, nâng chén rượu, “Anh Tần, để tôi kính anh một chén, cạ.”

“Cạ!” Tần Chấn Dương hào sảng uống một hơi cạn sạch: “Uh, quả là rượu ngon! Tiên Nhân Rượu của Cổ Quốc quả là danh bất hư truyền.”

“Ha ha, anh Tần quả là biết thưởng thức. Đây chính là rượu quý cất trăm năm, không phải anh hùng hào kiệt như anh Tần đây, quả thật không xứng uống.”

“Ha ha ha, Tần Chấn Dương tôi cũng khó gặp được tri kỷ, chính vì anh hùng trọng anh hùng, nếu như không uống đến thống khoái chẳng phải có lỗi với tù trưởng sao! Cạn!”

Hai người cụng ly, vừa nói giỡn vừa hận không biết nhau sớm hơn.

Vương Gia Vĩ cùng Diệp Phương Diêu bên cạnh nhìn, vừa tức vừa buồn cười.

“Hai chúa quỷ tụ lại với nhau quả làm người khác lo lắng a.” Diệp Phương Diêu nói.

“Đúng vậy, lần trước em bị anh Tần hại thảm quá.” Vương Gia Vĩ đồng ý gật đầu.

Từ lần trước bị “chụp”, Vương Gia Vĩ đã vô cùng kính sợ “CLB Muốn Làm Muốn Làm”.

Chỉ có anh Tần mới nghĩ ra tiện chiêu như vậy.

Vương Gia Vĩ hồn nhiên không biết “tiện chiêu” kia là của Diệp Phương Diêu.

“Đúng vậy, chồng tôi thật rất xấu đó nha! Trở về tôi sẽ giáo huấn hắn.” Diệp Phương Diêu bày ra bộ dáng anh hùng khí khái thấy chuyện bất bình không thể không ra tay.

“Ô... Cảm ơn giám đốc Diệp.” Vương Gia Vĩ cảm động lắc tay Diệp Phương Diêu, “Nhưng anh cũng đừng vì em làm mất hạnh phúc gia đình.”

“Yên tâm, chồng tôi yêu tôi muốn chết, sẽ không giận tôi đâu.”

“Vậy là tốt rồi.”

Đột nhiên, Diệp Phương Diêu nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của chồng yêu, lập tức tò mò hỏi, “Được rồi, nghe nói tù trưởng có nuôi một con cọp trắng.”

“Phải, rất xinh đẹp nha.” Vương Gia Vĩ hưng phấn nói. “Anh muốn đi xem không?”

“Tốt quá, tôi muốn xem.”

“Đi, em dẫn anh đi.”

Hai người hết sức phấn khởi dắt nhau đi, Tần Chấn Dương lập tức cười hề hề thần bí lấy một vật trong túi ra.

“Hắc hắc, tù trưởng Mặc Ứng, đây là đồ chơi tình thú mới nhất vừa được CLB nghiên cứu chế tạo, anh có muốn dùng thử không?”

Mặc Ứng nghe vậy hai mắt tỏa sáng, “Tốt a tốt a, đương nhiên muốn rồi!” Không thể chờ đợi mà mở túi ra

“Í, chỉ là một cái quần lót?”

Mặc Ứng lấy ra một cái quần lót nhỏ màu đỏ, trông hết sức bình thường.

“Hắc hắc, tù trưởng không nên xem thường nó. Đây là “Quần may mắn hanh thông YY” mà CLB chúng tôi tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo đó!”

“Quần may mắn hanh thông YY?”

“Phải, tên đúng như công dụng, chính là sẽ cho anh sung sướng đến ‘hanh thông’! Áp dụng cho những ngày lễ long trọng!” Tần Chấn Dương cười hết sức tà ác, mặc nó vào rồi sẽ bị xuân dược tẩm trong vải thấm dần vào da, một tiếng sau sẽ làm người mặc mềm nhũn, *** thủy chảy ròng ròng, dù trình tiết liệt nữ cũng phải đầu hàng!

“Ha ha... Thật tốt quá! Ngày mai lại trùng hợp có một dịp để Ôt Nhỏ mặc nha!” Mặc Ứng cười đến xán lạn.

“Tôi chờ nghe đánh giá dùng thử...”

“Không thành vấn đề, nhất định sẽ báo cho anh! Sau này có phát minh nào tốt nhất định phải cho bản tù trưởng dùng thử.”

“Ha ha, không thành vấn đề.”

Ánh nắng tươi sáng.

Hôm nay là một ngày lễ trọng đại.

Chính là lễ động thổ của công trình năng lượng Mặt Trời giữa Cổ Quốc Mã Thái và tập đoàn Sở thị!

Ôi... hi hi, ngày vui như vậy nha, đương nhiên muốn bé cưng mặc quần áo đẹp nhất òi.

Mặc Ứng cười hi hi đưa ra bộ đồ đã chuẩn bị từ trước, bộ áo dài màu trắng hoàng thất cho bé cưng, ” Lại đây nào, bé cưng, hôm nay ta muốn cưng mặc bộ này nha.”

“A? Tôi tưởng mặc tây trang được rồi.” Vương Gia Vĩ ngẩn người.

“Không được, hôm nay là ngày lễ động thổ rất quan trọng, phải tuân thủ tập tục của Cổ Quốc Mã Thái, mặc áo truyền thống.”

“Được, nhập gia tùy tục, tôi sẽ tôn trọng truyền thống quý quốc. Cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Vương Gia Vĩ cúi lòng đầy cảm kích gật đầu.

Thân là đại diện của tập đoàn Sở thị, tại buổi lễ quan trọng như vậy mà không ăn mặc đúng mực quả là thất lễ.

“Cưng xem, ta luôn suy nghĩ cho cưng đó nha, đã chuẩn bị sẵn hết cho cưng òi nà.”

“Cảm ơn, thật cảm ơn anh.” Vương Gia Vĩ cảm động nhìn hấn.

Ôi... Hi hi, không ngờ tên đại sắc ưng này lại chu đáo như vậy.

“Ồ, được rồi, còn một việc quan trọng nữa, trước khi mặc áo trắng phải mặc cái này trước.”

“Gì vậy?” Vương Gia Vĩ còn tưởng là trang sức đi kèm gì đó.

“Ta-da! Cưng xem.” Mặc Ứng hết sức vui vẻ chìa ra “Quần may mắn hanh thông YY”!

“Hả? Anh muốn tôi mặc cái này?” Vương Gia Vĩ tròn tròn nhìn quần chip màu đỏ kia.

“Đây chính là loại quần lót phải mặc trong những ngày lễ ở Cổ Quốc đó, màu đỏ là màu may mắn, mang đến nhiều vận may!” Mặc Ứng bắt đầu bịa chuyện.

“Oh, thì ra là thế.” Vương Gia Vĩ cũng biết tập tục này của Cổ Quốc.

Vào ngày lễ mừng năm mới, nhất định phải mặc đồ lót màu đỏ.

“Không nên trì hoãn nữa, nhanh mặc vào đi.”

“Được, tôi đi thay quần áo.” Vương Gia Vĩ cầm lấy áo dài màu trắng và quần nhỏ màu đỏ đi vào phòng tắm.

“Ốt Nhỏ à, thay ngay tại chỗ này luôn đi, chạy trốn như vậy làm gì?” Mặc Ứng cười tủm tỉm, “Có phải muốn bản tù trưởng thay áo giùm hay không?”

“Tôi không ngốc như vậy!” Vương Gia Vĩ lạnh lùng lạnh lùng trừng mắt liếc hấn một cái, “Nếu anh đột nhiên phát tình tại đây, bổn thiếu gia không phải sẽ bị muện sao! Anh cách xa tôi ra một tí!”

“Ô... Bé cưng thật vô tình...”

Hắc hắc, Ốt Nhỏ à, cưng cứ chờ xem, chờ đến khi cưng khóc lóc cầu xin bản tù trưởng thỏa mãn cái mong *** dâng chảy đây *** thủy của cưng nha!

“Quần may mắn hanh thông YY” trông cậy vào mày rồi!

Dự án năng lượng Mặt Trời hợp tác với tập đoàn Sở thị là kiến thiết lớn nhất trong những năm gần đây của Cổ Quốc Mã Thái.

Hôm nay là ngày lễ động thổ, mọi người tụ tập, cơ hồ tất cả hoàng thân quốc thích cũng tới tham gia.

Người đọc diễn văn khai mạc không ai khác chính là quốc vương Aster.

Nhìn quốc vương trên khán đài uy dũng phát biểu, dào dạt mà nói một đồng,

Mặc Ứng đại tù trưởng của chúng ta chỉ quan tâm không biết khi nào “Quần may mắn hanh thông YY” kia mới phát huy tác dụng..

“Bé cưng, cưng có khỏe không?”

“Hoàn hảo, chỉ cảm thấy hơi nóng.” Ánh mặt trời sa mạc chói chang làm cho người luôn luôn rất ít phơi nắng như Vương Gia Vĩ có điểm không khỏe.

“Cảm thấy nóng?” Mặc Ứng hưng phấn hai mắt sáng lên.

Hắc hắc, “Quần may mắn hanh thông YY” có thể đã bắt đầu phát huy công hiệu rồi!

Thật tốt quá! Bảo bối, cho cưng biết thế nào là lợi hại!

Nghĩ đến Ốt Nhỏ yêu dân của hắc hai mắt đầm lệ lưng tròn, móng nhỏ ngứa ngáy *** đang không ngừng giãy giụa, khẩn cầu “Đại hắc ưng” đi vào hung hăng chà đạp, máu mũi của Mặc Ứng cũng nhanh phun ra

“Đại sắc ưng, sao nhìn tôi *** tà thế hả?” Vương Gia Vĩ thấy *** ý đầy mặt hắc, không khỏi xấu hổ tức giận.

“Đây chính là ngày lễ động thổ rất quan trọng, anh không được xằng bậy!”

“Không có nha, ta cái gì cũng không có làm nha. Cưng xem ta rất đứng đắn à.”

Mặc Ứng tận lực làm bộ dáng nghiêm cẩn.

Vương Gia Vĩ nghe vậy thiếu chút nữa bạo cười ra tiếng!

Tên sắc ưng này mà đứng đắn, sa mạc đã ngập chìm trong lũ quét rồi!

Ngay lúc Vương Gia Vĩ nghĩ ra câu trêu ghẹo, đột nhiên cảm thấy cái móng một trận tao ngứa. . .

Muốn chết, sao lại như vậy? Tại sao cái móng đột nhiên ngứa quá?

Nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy không thể thò tay gãi a.

Ô. . . Càng lúc càng ngứa rồi. . . Làm sao bây giờ?

“Tôi. . . Tôi muốn đi WC. . .” Vương Gia Vĩ đã ngứa đến chịu không được rồi, hận không thể vứt phăng quần nhỏ, gãi thật mạnh cho đã ngứa!

Mặc Ứng nhìn sắc mặt cậu càng lúc càng hồng, thân thể còn run rẩy, lập tức hiểu là được hiệu phát huy rồi.

“Ta đi cùng cưng.”

“Không cần, không cần! Tự tôi đi được rồi.” Vương Gia Vĩ vội vàng ngăn cản

Nói giỡn, nếu bị hắc nhìn thấy cảnh mình gãi móng đáng xấu hổ như vậy, mình thà đập đầu vào tường chết quách cho xong!

“Không được, một mình cưng đi ta lo lắng, ta cùng cưng.”

“Thật sự không cần! Anh không cần theo!”

Ngay lúc hai người đẩy đến đẩy đi ——

“ . . Mọi người hãy cho một tràng pháo tay hoan nghênh đại diện tập đoàn Sở thị —— trợ lý Vương Gia Vĩ lên đọc diễn văn.” Diễn lễ người chủ trì cao giọng nói.

Mẹ ơi, quốc vương Aster sao nói xong nhanh quá vậy?

Ồ. . . Bi thảm rồi!

Bộ dạng này sao lên đó được chứ?

Vương Gia Vĩ quả thực quần muốn chết!

Mặc Ứng âm thầm cười trộm, vội vàng dìu cậu, tốt bụng nhắc nhở, “Trợ lý Vương hình như không khỏe, tôi đưa cậu lên khán đài nhé?”

Vương Gia Vĩ bây giờ quả thật cần phải có người dìu, nếu không ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Ngứa ngứa từ bên ngoài cục huyết đã ăn sâu vào bên trong tràng bách, *** thủy chảy ròng ròng, làm cho cậu muốn sắp phát điên rồi!

“Cảm ơn.” Vương Gia Vĩ cảm kích rơi nước mắt nhìn hấn.

Ồ. . . Không nghĩ tới tên sắc ứng này cũng biết quan tâm đến cậu.

Vương Gia Vĩ mạnh mẽ cố ổn định thân thể đứng trên khán đài, tù trưởng Mặc Ứng đứng phía sau cậu.

“Cám ơn mọi người. Đầu tiên, tôi xin thay mặt tập đoàn Sở thị gửi lời tri ân chân thành nhất đến quốc vương Aster. Cổ Quốc Mã Thái dưới sự lãnh đạo trác tuyệt của Aster. . .”

Vương Gia Vĩ một bên tận lực tập trung vào tờ giấy ghi bài phát biểu, một bên cực lực quên đi tào ngửa từ sâu bên trong huyết tuyến đến. . .

Nhưng vẫn không nhận được bất chèo hai chân, diu cái mông.

Mặc Ứng nhìn tâm can bảo bối xoay cái mông *** đắng như vậy, sao còn nhẫn nại được nữa, lập tức len lén kéo cao trường bào của cậu, đem ma trảo tham dò quần nhỏ ——

Oa, quả thực ướt đầm.

Mặc Ứng sờ soạng tay dính đầy *** thủy, đầu ngón tay tà ác đâm mạnh vào cục huyết *** loạn ——

Ô a a a! Sướng chết em rồi!

Cái mông ngứa phát điên được người an ủi, Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa tại trên đài, trước mắt bao người bắn tinh ——

Không được! Tuyệt đối không thể kêu ***!

Nhịn xuống, Vương Gia Vĩ, mày nhất định phải nhịn xuống!

Đầu ngón tay của Mặc Ứng bị tràng nội ẩm ướt chặt hút chặt, hưng phấn không ngừng đâm chọc. Khiến cho *** thủy văng khắp nơi, ướt đầm hết quần nhỏ.

A a. . . Sướng muốn chết. . . A a. . .

Bởi vì thật sự rất là sung sướng, Vương Gia Vĩ không có phát giác mông mình đã tự động diu về phía sau, khẩn cầu yêu thương!

Mặc Ứng thấy mông *** đắng vĩnh cao, hận không thể lập tức móc ra đại côn thịt thao cậu chết đi sống lại, hết lần này đến lần khác bắn đầy dịch thể trong đó, nhưng bây giờ chỉ có thể tạm thời dùng tay thỏa mãn bảo bối.

Bởi vì sân khấu cao, trên đài lại có bục phát biểu, khách khứa dưới đài không nhìn thấy gì được, tại trên đài con người trước sau nghiêm chỉnh như trợ lý Vương đang bị tù trưởng điên cuồng “Chỉ gian” !

A a. . . Không được. . . Sướng chết em rồi! Em muốn bắn ——

“ . . . Tập đoàn Sở thị nhất định sẽ. . . dùng toàn lực. . . vì Cổ Quốc Mã Thái. . . Chế tạo máy năng lượng hàng đầu thế giới. . . Cảm ơn mọi người!”

A a ——— bản ———

Ngay lúc Vương Gia Vĩ nói xong chữ cuối cùng, cậu cũng không nhận được khoái cảm mất hồn điên cuồng đó, mạnh bắn ra.

Vương Gia Vĩ chân nhũn ra không đi xuống sân khấu được, Mặc Ứng rất ăn ý lập tức tiến lên đỡ.

Mọi người bắt đầu thì thào to nhỏ.

“Oa, hình như Tù trưởng Mặc Ứng rất coi trọng dự án hợp tác này nha. Ông xem, ngài đối với trợ lý Vương rất ân cần.”

“Đúng vậy, Tù trưởng Mặc Ứng luôn luôn chuyện ta ta làm, rất hiếm khi thấy ngài ấy chủ động quan tâm người khác như vậy.”

Mặc Ứng cùng Vương Gia Vĩ từng bước xuống đài, quốc vương Aster lập tức quan tâm đi tới.

“Trợ lý Vương, cậu làm sao vậy? Mặt đỏ quá, thân thể không thoải mái?”

“Không. . . Không có việc gì. . .” Vương Gia Vĩ đối diện quốc vương, không khỏi khẩn trương lắp bắp.

“Trợ lý Vương, mấy ngày này thật sự là khổ cực cậu rồi, bổn vương hết sức cảm tạ.” Aster quốc vương lộ ra nụ cười tán thưởng.

Ô. . . Quốc vương bệ hạ, ngài thật sự là người tốt.

Nếu như ngài biết tôi là ngày đêm “thao” lực như thế nào, vì dự án hợp tác này mà ngay cả cái móng cũng thiếu chút nữa nở hoa rồi, ngài nhất định phải cảm kích tôi nhiều thêm tí nữa!

“Không khách khí, đây là bổn phận của tôi mà.”

“Quốc vương bệ hạ, Trợ lý Vương không thoải mái, em muốn sớm dẫn cậu ấy trở về nghỉ ngơi.” Cây cự bồng của Mặc Ứng trưởng sắp nổ rồi, chỉ muốn nhanh nhanh đem Ốt Nhỏ đi nơi khác thao đến chết đi sống lại.

“Được rồi, hai người đi về trước nghỉ ngơi. A, máu, Trợ lý Vương, sao áo của cậu lại dính máu?” Aster quốc vương đột nhiên kinh ngạc chỉ vào mẫu đỏ ngay chỗ móng Vương Gia Vĩ.

Không xong? “Quần may mắn hạnh thông YY” sao lại ra màu dính vào áo thể này!

Vương Gia Vĩ mắc cỡ thiếu chút nữa độn thổ.

Ô. . . Nhất định là do nãy chảy quá nhiều *** thủy. . .

Mặc Ứng sợ quốc vương Aster tiếp tục hỏi tới, lỡ như phát hiện mình làm một màn lễ tình trong ngày trọng đại này, khẳng định quốc vương sẽ nổi trận lôi đình!

Dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng bịa chuyện, “Trĩ. Là bị trĩ.”

Ai bị trĩ chứ hử hử hử?

Vương Gia Vĩ nghe vậy thiếu chút nữa mắc cỡ muốn xỉu.

“Thì ra là thế hử.” Quốc vương Aster bưng tỉnh đại ngộ gật đầu,

“Trong cung có loại bí dược, chữa trĩ rất công hiệu. Bổn vương sẽ phái người mang qua một hộp. Trợ lý Vương, cậu phải bảo trọng.”

Đối mặt ánh mắt cảm thông của quốc vương bệ hạ, trên mặt Vương Gia Vĩ nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến. . .

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

“Tên chết tiệt kia, ta giết mi!”

Biết mình sẽ mang tiếng xấu trăm đời, hoàn toàn là họa do cái quần nhỏ chết tiệt kia, Vương Gia Vĩ nổi trận lôi đình, đuổi giết sắc ứng.

“Oan uổng quá a, ta cũng không biết quần nhỏ kia lại như vậy a! Đều là do CLB Muốn Làm Muốn Làm kia đó!” Tù trưởng Mặc Ứng tôn quý một bên né tránh gối, sách, dép lê, một bên cố gắng kêu oan.

“Thúi lắm! Anh không biết? Tôi đã tìm người hỏi qua, Cổ Quốc Mã Thái căn bản không có tập tục mặc nội y đó!”

“Ách. . . Cái này. . .”

“Câm miệng, còn cãi hả! Còn dám bịa nữa không?”

“Đừng nóng giận mà, bảo bối, ta cũng đã cố gắng hết sức giúp cưng giải ngứa mà.

“Câm mồm lại!” Vương Gia Vĩ nghĩ lại khi mình trên đài, bị tên sắc ma này ‘gãi ngứa’, cậu hận không thể đập đầu vào tường chết quách cho rồi: “Còn nữa, anh làm cho bệ hạ nghĩ tôi bị trĩ, còn tặng thuốc cho tôi, thật mất thể diện “

Cậu đường đường trợ lý thiên tài, lại có bệnh “thầm kín” không tiện nói ra, nhục không chịu được, không thể chịu được mà!

“Mặc Ứng chết trôi kia, anh nghe kĩ bổn thiếu gia đây, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ ra khách sạn ở, nếu không có thể phá nát nơi này cũng không chừng!”

“Hả? Không nên a, bảo bối, không nên tức giận. . .”

“Biến!”

Ngay lúc hai người lời tiếng ý lại, thị vệ tiến vào bẩm báo

“Báo cáo tù trưởng đại nhân, quốc vương bệ hạ triệu kiến.”

“Biết rồi. Ta tới ngay.”

Tù trưởng Mặc Ứng quay đầu trộm hôn Ốt Nhỏ, cười nói, “Bé yêu, phải ở đây chờ ta về nha.”

“Hừ, ai chờ anh hả? Tôi lập tức đi!”

“Không được, bản tù trưởng sẽ gọi thị vệ coi chừng cưng cẩn thận, ha ha “

Mặc Ứng cười lớn xoay người rời đi

Ngồi trên thảm trải trong hội trường, Mặc Ứng vừa ăn nho, vừa tán dóc với đường ca Quốc vương Aster.

“Bệ hạ, anh tìm em có việc?”

“Đúng vậy, Mặc Ứng, bốn vương mấy ngày nay đều bị phiền sắp chết.”

“Người nào có dũng khí phiền bệ hạ hả?”

“Còn không phải đám lão thần.”

“Bọn họ phiền anh cái gì?”

“Vì chuyện của em đó.” Quốc vương Aster nghiêng tròng mắt liếc hần một cái.

“Mặc Ứng, em không còn nhỏ nữa rồi, vài ngày nữa là sinh nhật 25 tuổi của em, chẳng lẽ em còn không nghĩ lấy một Vương phi?”

“Không nghĩ.” Mặc Ứng như đinh chém sắt khẳng định, “Tự do tự tại như em có gì không tốt chứ?”

Huống hồ bây giờ bên cạnh hần có một Ớt Nhỏ rồi, người khác hần cũng không cần.

“Nói vậy gì đây?” Quốc vương Aster bắt mắt trừng mắt nhìn tên đường đệ phóng dăng không kèm chế được của y, nổi dỗi tông đường chính là trách nhiệm của thân vương. “Bổn vương khi bằng tuổi hần cũng đã có mười vị phi tử, sinh được chín vị vương tử rồi.”

“Đó là bệ hạ hồng phúc tề thiên, em không có diễm phúc đó.”

“Câm mồm! Theo truyền thống vương tộc chúng ta, tù trưởng nếu như qua hai mươi lăm tuổi còn không nạp phi sinh con, sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.” Aster vẻ mặt nghiêm túc.

Hậu cung của Mặc Ứng tuy có không ít cơ thiếp, nhưng không phải là phi tử cưới hỏi danh chính ngôn thuận, dựa theo lễ nghi cung đình, không có quyền sinh hạ con nối dòng.

Bởi vậy, lão thần các mới có thể không ngừng can gián, hy vọng có thể nhanh chóng giúp tù trưởng quyền lực nhất nghênh đón Vương phi.

“Mặc Ứng, trong cung có ảnh chụp những ứng viên cho chức vị Vương phi, em xem đi.”

“Bệ hạ, em thật sự không có hứng thú.”

“Bổn vương biết, em thích Vương trợ lý phải không?” Trực giác của Quốc vương Aster rất chuẩn xác.

“Đúng vậy, em thích cậu ấy.” Mặc Ứng thành thực gật đầu.

“Đương nhiên có thể thích cậu ta. Nhưng dù sao đàn ông không thể nổi dỗi tông đường, huống hồ sau khi em cưới Vương phi, cũng có thể để cậu ta ở lại hậu cung, này hai người cũng không xung đột.”

Quốc vương phân tích cũng có đạo lý.

Mặc Ứng có chút xiêu lòng rồi.

Chỉ cần hần cưới Vương phi, có thể làm cho quốc vương cùng mấy lão thần hết lải nhải rồi.

Lão thần cả ngày nhàn rồi không có chuyện gì làm, nói không chừng còn có thể nghĩ biện pháp đối phó bé yêu của hần.

Hần cũng không muốn xảy ra bất trắc gì cho cục cưng.

Quên đi, dù sao hậu cung phụ nữ nhiều như vậy, thêm một người nữa cũng không sao cả.

Chỉ cần một người trên danh nghĩa Vương phi thôi mà.

Chỉ cần hần không giao quyền lực cho người đàn bà đó, mà giao cho Bé yêu, như vậy bé sẽ không bị hậu cung bắt nạt rồi.

Được, cứ làm như vậy đi.

“Em đồng ý, bệ hạ.”

“Hả?” Quốc vương Aster nhìn hần trả lời sảng khoái như vậy, không khỏi ngớ người, “Khăng định?”

“Khăng định.” Mặc Ứng gật đầu, rồi nhàn nhã ăn nho, tựa như vừa đồng ý mua một món hàng.

“Thật tốt quá! Người đâu!” Quốc vương Aster quyết định rèn sắt khi còn nóng.

“Bệ hạ có gì phân phó?”

“Nhanh mang danh sách ứng cử viên Vương phi tới cho tù trưởng chọn lựa.”

“Tuân mệnh.”

“Không cần.” Mặc Ứng mở miệng ngăn cản.

“Sao không cần? Đổi ý rồi sao?” Quốc vương Aster bực mình.

“Em không đổi ý. Em không muốn xem, bệ hạ chọn tùy thích. Dù sao chỉ là hình thức thôi mà.” Mặc Ứng vô tình nhún nhún vai.

Dù sao đối với hắn mà nói, người phụ nữ đó tròn méo thế nào, cao thấp ra sao, không có gì quan trọng cả, hắn chỉ muốn mỗi ngày ôm Ốt Nhỏ mà thôi!

Bất quá Ốt Nhỏ vốn là một lu dấm chua, không được để cho bé í biết trước chuyện hôn lễ, đợi cử hành hôn lễ xong rồi, hắn sẽ thành thật thú nhận và mặc cho bé í trút giận.

Dù sao đến lúc đó ván đã đóng thuyền, bé í không cũng làm gì được.

“Bệ hạ, hôn lễ do lễ bộ toàn quyền phụ trách, muốn làm như thế nào không ý kiến, chỉ bất quá em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì, nói đi.”

“Chính là hôn lễ phải cử hành bí mật, không thể đối ngoại công khai.”

“Cái gì? Em là tù trưởng quyền thế nhất Cổ Quốc Mã Thái, hôn lễ của em chính là sự kiện thu hút sự chú ý, sao có thể không công khai?”

“Dù sao điều kiện của em chỉ có vậy, nếu như bệ hạ không chịu đáp ứng, em sẽ không lập Vương phi.” Mặc Ứng xuất đòn sát thủ.

“Đứa nhỏ này.” Quốc vương Aster thật sự không có cách với tên đường đệ này.

“Hảo hảo, bổn vương đáp ứng là được.”

“Cảm ơn bệ hạ.”

“Mặc Ứng, thành thật mà nói, lựa chọn không công khai hôn lễ, là do lo lắng Vương trợ lý phải không?” Quốc vương Aster nhìn hắn.

“Ha ha, quả là không thể gạt được bệ hạ.” Hắc Ứng thừa nhận, “Phải, là sợ Bé yêu của em đau khổ. Bất quá em đã nghĩ ra cách trấn an bé í rồi.”

“Oh, nói nghe chút đi.”

“Ôi...hì hì, thiên cơ bất khả lộ. . .”

Mặc Ứng lộ ra nụ cười thần bí.

Phi cơ trực thăng âm âm bay trên sa mạc mênh mông. . .

“Anh muốn đưa tôi tới nơi nào hả?” Vương Gia Vĩ ngồi phía sau, tò mò hỏi Mặc Ứng.

“Bí mật. Ốt Nhỏ ngoan ngoãn ngồi tí thôi, sẽ biết nhanh thôi, không phải sao?”

“Thần bí thế làm gì? Anh sẽ không mang tôi đi bán chứ hả?” Vương Gia Vĩ nói giỡn.

“Ốt Nhỏ cay như vậy, người nào mua đi còn không bị sặc chết! Ta phải hy sinh, giữ lại cho mình chậm rãi ăn từ từ, ha ha. . .”

“Ghe tởm, anh nói cái gì? Hy sinh? Người hy sinh là tôi a!” Vương Gia Vĩ tức giận phồng hai má.

“Ha ha, Bé yêu trông giống con ếch quá!” Mặc Ứng trêu chọc nhéo má cậu.

“Anh mới là con ếch bự í!”

“Đừng âm ỉ, mau nhìn!”

Theo Mặc Ứng chỉ xuống dưới, hiện ra trước mắt Vương Gia Vĩ là một ốc đảo đẹp đến mức người khác phải nín thở

“Oa, thật đẹp. . . Quả thực là nhân gian tiên cảnh a. . .”

Vương Gia Vĩ từ trên cao quan sát, kinh hô!

Không nghĩ tới giữa sa mạc hoang vu có ốc đảo đẹp như vậy.

“Hoan nghênh đã tới vương quốc riêng của bản tù trưởng, bảo bối của ta.” Mặc Ứng đưa tay đặt ở trước ngực, làm một người chủ chào đón khách.

“Cái gì? Ốc đảo lớn như vậy là của riêng một mình anh sao?” Vương Gia Vĩ kinh ngạc há to.

“Đúng vậy, là của bản tù trưởng.” Mặc Ứng nhún nhún vai, lơ đãng nói.

Vương Gia Vĩ thật sự không cách nào đoán được người này có bao nhiêu tài sản, nhưng cậu không quan tâm, vì cậu không cần tiền của hắn.

Hắn thân là trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, hàng năm hoa hồng tiền lương không ít nha, cũng đủ nuôi sống cậu, chó yêu cùng xe yêu của cậu.

Cậu không phải là loại người ham tiền, công việc đối với cậu mà nói, quan trọng là cảm giác thành tựu.

Tài khoản ngân hàng nhiều một con số không hay ít một con số không, cậu cũng không quan tâm.

Phi cơ trực thăng chậm rãi đáp xuống, Mặc Ứng ôm cục cứng bước xuống phi cơ.

“Các người có thể đi.” Mặc Ứng phát tay với phi công.

Trong chốc lát phi cơ trực thăng ầm ầm cất cánh rời đi.

“Ốt Nhỏ, từ thời khắc này, ốc đảo này chỉ có hai người chúng ta! Khi cứng đạt cực khoái la lớn bao nhiêu cũng được!” Mặc Ứng vẻ mặt nụ cười *** đàng.

“Người nào. . . Ai muốn gọi chứ?” Vương Gia Vĩ vẻ mặt đỏ bừng mà phản bác!

“Rõ ràng là *** đàng hơn ai hết. . .” Mặc Ứng nhỏ giọng mà nói.

“Anh nói cái gì?”

“Không có, không có. Anh chưa từng nói gì.” Mặc Ứng nghịch ngợm mà le lưỡi.

Vương Gia Vĩ nhìn bộ dáng lưu manh của hắn, không khỏi vừa tức vừa buồn cười.

Hai người một bên đầu vô mồm, một bên dặt dứ nhau đi qua đình viện xinh đẹp, đi vài phút đồng hồ, trước mắt mới xuất hiện một tòa trang viên tràn ngập phong tình dị quốc.

“Oa. . . Thật sự đẹp quá. . .” Vương Gia Vĩ lần nữa ca ngợi.

Trên thực tế, từ khi cậu nhìn thấy nhân gian tiên cảnh này, không ngừng khen ngợi.

Mặc Ứng nhìn bé yêu dấu thích thú như vậy, đối với “Kế hoạch” của mình càng thêm tự tin rồi.

Hai người đi vào trang viên, đầu tiên đi nhìn thấy phòng khách lộ thiên.

Phòng khách này không có vách tường, bốn phía vây vòng quanh đủ loại kỳ hoa dị thảo, đẹp đến không tưởng.

“Đến, bảo bối, nhất định cưng đói bụng rồi? Chúng ta ăn một chút.”

Mặc Ứng đau lòng sờ sờ bụng cậu.

“Không phải anh nói nơi này chỉ có hai chúng ta sao? Ai chuẩn bị thức ăn cho chúng ta?” Vương Gia Vĩ tò mò hỏi.

Cậu đối với nấu nướng là dốt đặc cán mai, cậu vốn là người chuộng đi ra ngoài.

Trừ chuẩn bị thức ăn cho Ny Ny, nhiều lắm cũng chỉ đun nước sôi cùng úp mì ăn liền.

“Đương nhiên là bản tù trưởng nấu a.”

“Cái gì? Anh?” Vương Gia Vĩ hoảng sợ.”Anh nấu có thể ăn sao?”

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của bé yêu, Mặc Ứng tức giận hét mồm bé!

“Nói nhảm! Đương nhiên có thể rồi! Bản tù trưởng là người ưa mỹ thực, những món dở sẽ không xuất hiện trên bàn cơm của ta.”

“Lời này thật nha.” Vương Gia Vĩ đồng ý gật đầu.

Cậu cùng Mặc Ứng ăn toàn mĩ thực Cổ Quốc, tên sắc ứng rất kén ăn, chỉ cần một điểm không hợp khẩu vị, lập tức sẽ không dùng nữa,

“Được rồi, tôi đây sẽ miễn cưỡng mạo hiểm tánh mạng ăn xem xem.”

Vương Gia Vĩ một bộ dáng anh hùng là đại nghĩa.

“không biết tốt xấu! Cũng có biết có bao nhiêu người muốn nếm thử món ăn do ta nấu không hả? Ngay cả đường ca Quốc vương Aster chỉ mới ăn được một lần! Cũng còn ngại khó?” Mặc Ứng vừa bực mình vừa buồn cười nhéo chiếc mũi đáng yêu của cậu.

“Không cần mạnh miệng, chờ bản trợ lý ăn xong rồi nói!”

“Vâng, vâng, Vương đại trợ lý, phiền ngài ngủ một chút, chờ ta chuẩn bị cho tốt rồi mời ngài.”

“Được rồi. Anh chuẩn bị nhanh lên một chút, tôi đói rồi đấy.” Vương Gia Vĩ không chút khách khí mà ra lệnh.

“Hảo, rất nhanh, rất nhanh mà.” Mặc Ứng vừa nghe Ớt Nhỏ yêu dấu đói bụng, lập tức đau lòng chạy vào phòng bếp.

Thấy tên sắc ứng kia lo lắng như vậy, Vương Gia Vĩ khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

. .

Mặc Ứng quả nhiên không nói quàng, tự mình xuống bếp nấu món Ý cùng súp Tiên Nhân Chưởng đặc biệt của Cổ Quốc! (*) Quả thực là nhân gian cực phẩm!

“Oa. . . Ngon quá a!” Vương Gia Vĩ bưng đĩa lên cao, liếm đến một giọt cũng không thừa lại.

“Tốt lắm, đừng liếm nữa, chén đĩa sắp bị liếm thủng rồi!” Mặc Ứng thấy bé yêu chưa thỏa mãn, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Nhưng mà ngon lắm a, sau này nấu cho tôi ăn nữa nha!” Vương Gia Vĩ trông mong nhìn hấn.

“Được! Được!” Mặc Ứng yêu thương ôm cậu vào lòng, “Ta có quà muốn tặng cho cưng.”

“Quà? Tại sao muốn tặng quà?” Vương Gia Vĩ nghi ngờ hỏi.

Hôm nay không phải là sinh nhật, cũng không phải ngày lễ gì đặc biệt, tại sao tên đầu ứng này muốn tặng quà cho cậu?

Không đúng, nhất định có trá!

“Anh thành thật nói đi, có phải anh làm chuyện xấu sau lưng tôi cho nên muốn hối lộ?”

Đối mặt với ánh mắt sáng quắc của Ớt Nhỏ, Mặc Ứng âm thầm nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Cũng nói bậy bạ gì đó? Bản tù trưởng muốn tặng quà thì tặng, chẳng lẽ còn phải chọn ngày lành tháng tốt à?”

“Nói cũng phải.”

Dù sao người có tiền đều biến thái, họ suy nghĩ như thế nào không phải loại thường dân như Vương Gia Vĩ có thể giải thích được.

“Được rồi, bản trợ lý nhân tiện miễn cưỡng nhận quà của anh, mang đến đi!”

Sự thật hoàn toàn khác cảnh lãng mạn trong dự tính . . .

Ngày xưa Tù trưởng Mặc Ứng chỉ cần nói mua quà, đám oanh oanh yến yến kia đã sớm vui vẻ muốn chết, đều vây lấy hấn nịnh nọt.

Ha, Ớt Nhỏ quả nhiên không giống người thường hả!

Chân hăng hái!

Cùng bé một chỗ vĩnh viễn không nhàm chán.

“Đến, bé cưng, đây là quà của cưng!” Tù trưởng Mặc Ứng đưa ra một cái hộp.

Vương Gia Vĩ mở hộp bên trong là một văn kiện.

Vật gì vậy a? Cậu mở ra xem

“Anh. . . Anh điên rồi?” Vương Gia Vĩ sợ đến làm rơi văn kiện trên mặt đất!

Mặc Ứng nhặt mảnh giấy nhét vào tay cậu, “Bản tù trưởng không điên!”

“Không, anh nhất định là điên rồi! Nếu không sao lại cho tôi trang viên này?” Vương Gia Vĩ kinh ngạc mà kêu to.

Văn kiện đó chính là giấy chủ quyền trang viên, tên người sở hữu chính là Vương Gia Vĩ!

“Nói chính xác là ốc đảo này đều là của cưng rồi.” Tù trưởng mỉm cười hôn đôi môi xinh đẹp.

Vương Gia Vĩ nghe xong thiếu chút nữa ngất xỉu.

Ốc đảo giữa sa mạc trân quý đến dường nào, huống chi lại là một ốc đảo lớn!

Cậu quả thực không dám tính giá trị của nó!

“Tôi không thể nhận được! Tuyệt đối không thể!” Vương Gia Vĩ lắc đầu như trống bỏi.

“Đứa ngu! Cưng không nhận cũng không được. Đã sang tên cho cưng rồi.” Mặc Ứng đắc ý nói.

“Bá đạo quá à!” Vương Gia Vĩ bất mãn trừng mắt liếc hần.

“Cưng cứ nhận đi, đối với ta mà nói, món quà này là tâm ý của ta đối với cưng.” Mặc Ứng thâm tình mà nhìn cậu.

Trái tim Vương Gia Vĩ đập như điên!

“Anh. . . Anh có ý gì?”

“Bé ngọc này, còn chưa hiểu sao? Ta là nói. . .” Đôi mắt Mặc Ứng đen lầy sâu thẳm nhu tình như nước nhìn người hấn yêu, “. . . Anh yêu em.”

Vương Gia Vĩ trống ngực đập dồn.

Cậu lẳng lẳng nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt, phảng phất cảm thấy như mình đang ở trong mộng.
. . .

“Anh. . . Anh nói lại lần nữa xem. . .”

“Ta yêu người.

“Nói lại lần nữa xem.”

“Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em.”

Tù trưởng Mặc Ứng chưa từng rơi vào bể tình, cũng không có kinh nghiệm tỏ tình.

Trần ngập yêu thương chỉ có thể hóa thành ba chữ này.

Chỉ nhiều đó đã đủ.

Đối với Vương Gia Vĩ mà nói, nhiều lời ngon tiếng ngọt cũng không bằng ba chữ này.

“Em? Cưng cưng, em yêu anh sao?”

Cao cao tại thượng, hoa hoa công tử chỉ thích hưởng thụ trò chơi nhân gian, lần đầu tiên như thế khẩn trương chờ đáp án.

Như là chờ thiên thần tuyên phán.

Được phép lên thiên đường xinh đẹp, hay bị đẩy xuống hầm ngục tối.

Vương Gia Vĩ không có trả lời.

Cậu chỉ là lần đầu tiên chủ động ôm người này, dâng lên đôi môi ngọt ngào. . .

.

.

(*) súp Tiên Nhân Chưởng () :

HYPERLINK “ haanhcu.files.wordpress.com/2012/07/1-111019111420295.jpg”

Kiểm một hồi ra được công thức nấu món này =)) Mah ko hiểu sao công thức ngắn ngủn thế này =)) Chẳng biết ăn được ko, phiền quá đi. Động chủ ko chịu bất kì trách nhiệm liên đới nào nếu ai đó bị ngộ độc thực phẩm =))

Cách làm:

Nguyên liệu: 50 gram cây xương rồng Tiên Nhân Chưởng, 10 g đậu đỏ (đóng hộp), cần tây nhỏ, hành tây, khoai tây chiên, cà chua, một ít sốt cà chua.

Thực hành: Rửa xương rồng, gọt vỏ và thái hạt lựu. Cà chua, lột vỏ, xay nhuyễn, cùng với cần tây, hành tây và khoai tây nhỏ thái nhỏ. Đun khoảng 5 phút, sau đó cho xương rồng, đậu đỏ, nước sốt cà chua vào, nêm thêm gia vị.

(Nguồn: .jianfei.net/shipu/11707_3.html)

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Từ khi hai người biết được tâm ý của nhau, những đêm nóng bỏng nay lại càng bùng cháy!

“Hừ uh... Anh yêu em chết mất... Ốt Nhỏ của anh...”

Côn thỉt thô to của hần phốc phốc xuyên quắt khe huyết nhỏ chặt, phát ra tiếng nước *** mỹ khiến người khác đỏ mặt tim đập dồn...

“Hừ uh, đại sắc ưng... Xấu lắm... A a...”

Vương Gia Vĩ dù mắng, nhưng cái miệng vẫn xoay nhiệt tình nghênh đón từng đợt cảm rút của hần!

“A a... Bảo bối... Anh yêu em... Anh yêu em...”

“A a Đồi bại! Không được nói!”

Thân thể trải qua sung sướng đến run người, Vương Gia Vĩ mỗi lần nghe hần nói ba từ kia, có thể lập tức đạt tới đỉnh!

“A a bắn “

“Oh oh bắn đi! Bảo bối của anh anh cũng bắn cho cương rồi A a “

Mặc Ưng vô cùng vui mừng khi thấy người yêu có bao nhiêu yêu mình, mỹ mãn gào thét bắn tinh hàng loạt vào miệng nhỏ kia...

Hai người thở hồng hộc ôm quần lấy nhau...

Vương Gia Vĩ rất nhanh mệt đến ngủ thiếp đi.

Mặc Ứng vừa yêu lại vừa thương ngắm nhìn cậu, đau lòng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn.
Bé yêu đáng thương của anh, nhất định mệnh muốn chết rồi.
Nhất định sau này mình phải kiềm chế, nếu làm Ốt Nhỏ bị thương mình sẽ rất đau lòng.
Mặc Ứng kéo chăn bông đắp kỹ cho cậu, nhẹ nhàng xuống giường.
Đi tới thư phòng, Mặc Ứng mặt lạnh lùng nhìn tấm hỉ thiếp màu đỏ.
Đây là người phụ nữ mà đích thân quốc vương lựa chọn cho hần Tiểu thư Middia.
Hôn lễ là ngày mốt.
Mặc Ứng không hề mấy may vui mừng.
Ngược lại hần cảm thấy bất an.
Như là sắp xảy ra sự cố lớn.
Ốt Nhỏ nếu như biết hần lấy Vương phi, không biết sẽ có phản ứng gì?
Nghĩ đến bé yêu bình thường có vẻ vụng về nhưng kì thực rất nhạy cảm,
Hần cảm thấy việc mình đồng ý ngay từ đầu quả là bông bột, thật là trẻ con!
Nhưng hôn lễ sắp cử hành, nếu như hủy bỏ, quốc vương còn mặt mũi nào nữa?
Aiz, đã đến nước này, chỉ có thể kiên trì đến cùng thôi.
Đến lúc tiểu bảo bối tức giận, do bé tự do đáng chết là được.
Chỉ cần em ấy không giận, thì muốn phát giận thế nào cũng được.
Hần tin tưởng Ốt Nhỏ yêu hần thắm thiết, tuyệt đối sẽ không rời hần.
Mọi chuyện sẽ không bị kịch như vậy đâu.
Ngay lúc Mặc Ứng đang tự trấn an bản thân, Vương Gia Vĩ đột nhiên đi đến khiến Mặc Ứng giật nảy mình!
Hần vội vàng mắt tinh tay nhanh kéo chồng tài liệu đè lên tấm hỉ thiếp.
“Bảo bối, sao dậy rồi?” Mặc Ứng vội vàng đứng dậy, kéo cậu vào lòng
“Em đi WC, thấy anh không có trên giường, cho nên tới tìm.” Vương Gia Vĩ ở trong lòng ngực ấm áp đó
ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuần mỹ, “Sao anh không ngủ?”
“Oh, quốc vương vừa gửi văn kiện cho anh, muốn anh cho ý kiến liền nên anh phải tăng ca.”
“Có muốn em hỗ trợ không? Đánh văn bản hay làm báo cáo, em cũng có thể làm.” Vương Gia Vĩ làm trợ
lý đã lâu, rất tự tin với năng lực của mình.
“Không cần đâu, anh làm xong rồi, chúng ta đi ngủ thôi. Hay là em muốn một lần nữa?” Mặc Ứng tà ác sờ
soạng mông cậu!
“Đại sắc ứng!” Vương Gia Vĩ mặt đỏ đánh ma trảo của hần: “Anh muốn giết em à? Đêm nay đã làm ba
lần rồi!”
“Được được... Không làm, không làm, chúng ta đi nghỉ ngơi, đến, anh ôm em về phòng.”
Mặc Ứng ôm ngang cậu, nhanh rời đi.
Như là chạy nạn, hần ngay cả một phút cũng không muốn ở lại chỗ này, thư phòng phẳng phất như yên
lặng trước chiến tranh...

Không nghĩ tới tránh được một lần, không tránh được cả đời.
Khi Mặc Ứng bị quốc vương triệu tiến vào hoàng cung, một vị đại sứ tôn quý vừa lúc tới chơi.

Quản gia được tù trưởng đại nhân dặn dò cẩn thận, chỉ cần hấn không có ở đây, Vương Gia Vĩ chính là người đại diện hấn, có thể thay mặt hấn tiếp khách, xử lý bất cứ gì chuyện.

Vì vậy quản gia lập tức thông báo cho Vương Gia Vĩ đại nhân.

“Đại sứ Carroll hảo.” Vương Gia Vĩ từng gặp ông ta một lần trong yến hội, nhiệt tình bắt tay, “Mời đại sứ ngồi.”

“Cảm ơn Trợ lý Vương.” Đại sứ Carroll hỏi, “Xin hỏi tù trưởng đâu?”

“Thật không khéo, tù trưởng đại nhân vừa tiến cung rồi, đại sứ hôm nay đến không biết có chuyện gấp gì? Tôi có thể giúp ngài chuyển lời.” Vương Gia Vĩ lễ phép mỉm cười.

“Thật không khéo rồi. Bởi vì trong nhà có việc gấp, tôi phải lập tức quay về nhà, cho nên không thể tham gia đại lễ ngày mai của tù trưởng đại nhân. Hôm nay đặc biệt đến sớm để mang chút lễ vật thể hiện tí lòng thành. Hy vọng Trợ lý Vương thay tôi chuyển cho tù trưởng đại nhân.” Đại sứ Carroll vẻ mặt áy náy giải thích.

“Đại lễ? Đại lễ gì?” Vương Gia Vĩ không hiểu.

“Hả?” Đại sứ Carroll giật mình, “Chẳng lẽ Trợ lý Vương chưa nhận được hỉ thiệp sao? À, cũng khó trách, tôi cũng vậy. Sáng hôm nay tôi cũng mới vừa nhận được. Lần này hôn lễ của tù trưởng đại nhân muốn giữ bí mật tới cùng mà.”

“Hôn lễ?” Vương Gia Vĩ giật nảy mình: “Cái gì... Cái gì hôn lễ? Hấn sắp kết hôn?”

“Đúng vậy.” Carroll đại nhân đưa hỉ thiệp ra, “Ngài xem, hôn lễ cử hành vào ngày mai.”

Giật lấy hỉ thiệp, tay Vương Gia Vĩ run đến không cầm nổi.

Cậu hít sâu một hơi, buộc mình trấn định rồi mới từ từ nhìn thấy nội dung

“Hôn lễ của Tù trưởng Mặc Ứng cùng Tiểu thư Middia sẽ được cử hành vào mười giờ sáng mai tại hoàng cung, xin mời các vị góp mặt chia vui. Mặc Ứng... Anh lừa tôi.” Lòng đau đồn đến phát điên.

Nước mắt Vương Gia Vĩ thiếu chút nữa tràn mi.

Nhưng tôn nghiêm đàn ông không cho phép cậu tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác.

Đây là tự tôn duy nhất còn sót lại.

Khi trái tim bị xé nát, da thịt bị lãng trì thì tôn nghiêm là thứ duy nhất cậu còn.

Tôn nghiêm của Vương Gia Vĩ cậu, không ai có thể tước đoạt được.

Dù là tù trưởng đại nhân tôn quý, cũng tuyệt đối không thể!

Cất bước ra khỏi đại sứ quán, Vương Gia Vĩ như u hồn về tấm cung của hai người.

Ngồi trên giường hồi những giây phút ngọt ngào mặn nồng, nước mắt không nhịn được tràn mi.

“Ô... Tại sao... Tại sao lại đối với tôi như vậy?”

Wương Gia Vĩ chôn mặt vào gối, khóc oa oa!

Nếu như anh chỉ muốn đùa tôi thôi, cần gì phải nói yêu tôi chứ?

Tại sao khi tôi giao trái tim tôi rồi, anh lại lấy người khác?

Mặc Ứng, Mặc Ứng, sao anh lại tàn nhẫn như vậy?

Wương Gia Vĩ nằm ở trên giường khóc không thở nổi.

Chấn còn phảng phất mùi của hấn, nhiệt độ của hấn, nhưng tại sao hấn lại như sương như mai, đảo mắt đã biến mất vô tung?

Không, không, cậu không tin!

Cậu không tin người yêu của cậu lừa gạt tình cảm của cậu?

Cậu muốn đi tìm hắn! Cậu muốn trực tiếp hỏi rõ ràng!

Vương Gia Vĩ lau nước mắt, lập tức đi xe tới hoàng cung.

Thị vệ biết cậu có quan hệ thân thiết với Tù trưởng Mặc Ứng, lập tức dẫn cậu đến chỗ tù trưởng.

“Tù trưởng đại nhân ở bên trong.”

“Cảm ơn.”

Vương Gia Vĩ đứng trước đại môn, sợ hãi không dám tiến vào.

Vạn nhất mình vào, hắn nói thẳng với mình là muốn kết hôn, mình chịu đựng nỗi sự thật tàn khốc ấy sao?

Không, hay là không nên hỏi.

Chưa có chuyện gì xảy ra.

Coi như mình không biết gì hết.

Mình không hỏi anh ấy, cũng không nghi ngờ anh ấy.

Chỉ cần mỗi ngày còn có thể nhìn thấy anh.

Chỉ cần mỗi ngày còn có thể rúc vào trong lòng anh.

Chỉ cần mỗi ngày còn có thể nghe thấy anh nói yêu em.

Em có thể giả bộ không biết gì hết.

Vương Gia Vĩ, mày nhất định có thể làm được.

“Woa, tù trưởng đại nhân mặc lễ phục thật là đẹp quá oa!”

“Đúng vậy, thật sự là ngọc thụ lâm phong, cực kỳ tiêu sái!”

Vương Gia Vĩ nghe vậy chấn động, ánh mắt không nhịn được nhìn qua kẽ hở cửa

Người cậu yêu đến tận xương tủy đang mặc lễ phục truyền thống của chú rể, đứng cách đó không xa.

Tư thế oai hùng, tuấn mỹ khó tả.

Vương Gia Vĩ như bị người dùng đao hung hăng đâm trúng trái tim, thống khổ.

Chuyện đến tận đây, không đường thối lui.

Ngay cả lừa mình dối người cũng làm không được rồi.

Vương Gia Vĩ cắn chặt răng, lão đảo rời khỏi hoàng cung.

Cũng rời đi Cổ Quốc cậu yêu mến...

Đêm khuya.

Biệt thự Sở gia đột nhiên có người viếng thăm.

“Là tên khốn kiếp nào? Canh ba nửa đêm mà ồn như vậy.” Sở Thận Chi tức giận quát.

Em trai vàng bạc của y vất vả lắm mới ngủ say, nếu ai đánh thức hắn, Sở Thận Chi nhất định cho kẻ đó trả giá!

“Anh, là ai vậy?” Sở Thiên ngọc mắt nhắm mắt mở mông lung hỏi.

“Anh đi xem một chút, Ngọc Nhi đừng đứng lên, tiếp tục ngủ đi nha.”

“Uh.” Sở Thiên ngọc lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sở Thận Chi hôn nhẹ hần, phủ thêm áo ngủ, đứng dậy đi xuống lầu.

Hần vừa mới bước vào đại sảnh, một bóng người lập tức nhào tới

“A!” Sở Thận Chi hách liểu nhất đại khiêu!

“A Thận, tôi gây ra chuyện lớn rồi! Cậu nhất định phải cứu tôi!” Mặc Ứng vừa nhìn thấy bạn tốt, lập tức phi thân tới!

“Mẹ ơi, thì ra là anh à! Mặc Ứng chết tiệt! Canh ba nửa đêm, anh muốn hù chết người hả?” Sở Thận Chi tức giận đẩy hần ra.

“A Thận, tôi nói thật đó, lần này cậu nhất định phải cứu tôi!”

“Tôi van anh, tù trưởng đại nhân, anh phú khả địch quốc, muốn cái gì có cái đó, ngay cả vũ khí hạt nhân còn mua được, một tên giám đốc nho nhỏ như tôi sao cứu anh đây?”

“Nếu như nhỏ như việc mua vũ khí hạt nhân thì dễ rồi. Tôi đâu phải sần như vậy.” Mặc Ứng cúi đầu ủ rũ ngồi chờ trên ghế sa lon.

Sở Thận Chi hay là lần đầu tiên thấy tên Mặc Ứng không sợ trời không sợ đất bộ dạng đáng thương như vậy nha.

Oa, hình như lần này rất nghiêm trọng nha.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Mặc Ứng kể toàn bộ sự việc cho Sở Thận Chi nghe.

“... Khi ta về tới, đã phát hiện cậu ấy mang hành lý đi rồi, tờ giấy sở hữu đất bị xé làm đôi vứt trên giường... Trên đó có viết...” Mặc Ứng khổ sở nói không thành lời.

“Viết cái gì?”

“Viết... Tôi không phải kỹ nữ!” Mặc Ứng nói tới đây đột nhiên nghẹn ngào.

Sở Thận Chi không chút nào đồng tình nhìn hần, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Đáng đời!”

“Tôi đáng đời!” Mặc Ứng thống khổ ôm đầu: “Tôi biết cậu ấy đã rời Cổ Quốc về nơi này, tôi liền đuổi theo. Nhưng cậu ấy không trở về nhà.”

“A Thận, cậu phải giúp tôi, cậu hiểu cậu ấy hơn ai khác, cậu nhất định biết cậu ấy đi nơi nào, có đúng hay không?” Mặc Ứng lo lắng mà cầm tay y.

“Trước khi tôi nói, tôi có một chuyện muốn hỏi anh.”

“Cậu hỏi đi.”

“Hôn lễ của anh tính như thế nào? Còn muốn cử hành như dự tính sao?”

“Đương nhiên không rồi!” Mặc Ứng như đinh chém sắt khẳng định, “Trước khi phi cơ cất cánh, tôi đã hủy bỏ hôn lễ rồi. Sau này vĩnh viễn không có. Trừ phi...”

“Còn có trừ phi?” Sở Thận Chi bắt mắt trừng mắt nhìn hần.

“Trừ phi là với Ốt Nhỏ yêu dấu của tôi!”

“Vậy mới nghe ra một câu tiếng người. Sở Thận Chi nghe đến đó sắc mặt tốt một chút.

“Vậy cậu đồng ý giúp tôi rồi?” Mặc Ứng chờ mong.

“Tôi đầu tiên tìm mấy chỗ này, nếu như tìm không được, tôi sẽ nhờ người quen ở sở cảnh sát.

“Hảo, a Thận, đại ân này không lời nào cảm ơn hết được. Hôn lễ của ta và Ốt Nhỏ sẽ mời cậu làm chủ hôn.” Mặc Ứng cuối cùng lộ ra nụ cười đầu tiên của đêm nay.

“Thật? Chủ hôn còn xinh đẹp hơn cả cô dâu, có thể chứ?”

Sở Thận Chi vuốt vuốt tóc.

Trên mặt Mặc Ứng xuất hiện tam đường hắc tuyến.

Tính tự kỷ của bạn hẳn mười năm như một a...

Anh em Sở thị mang Mặc Ứng đến “Thần Ái Thế Nhân” bar nổi tiếng nhất T thị, do tiểu nô lệ của Tần lão đại thành lập.

Quán bar đêm nay như mọi đêm khác náo nhiệt tưng bừng.

Tần Chấn Dương cùng Diệp Phương Diêu vừa được báo mấy người bạn tốt tới, lập tức tự mình chiêu đãi, dẫn cả bọn vào phòng đặt.

“Tìm được người chưa?” Tần lão đại biết không tìm được Vương Gia Vĩ, mọi người sắp phát điên rồi!

“Không có, không tìm được.” Ngay cả Sở Thận Chi cũng uể oải.

Y đã dùng hết tất cả các mối quan hệ, nhưng tìm không được người.

Thật sự là rất kỳ quái a. Vương Gia Vĩ rốt cuộc trốn đi đâu rồi?

Mấy ngày nay y có nhận được mail từ trợ lý.

Wang Gia Vĩ trong mail xin lỗi y, còn sắp xếp dọn dẹp một số công việc, còn lại không để lại liên lạc gì.

Nghĩ đến bởi vì tên đầu ứng ngu này mà mình mất đi một trợ thủ đắc lực, không khỏi hận muốn bóp chết Mặc Ứng.

“Trợ lý Vương chỉ mail mà thôi.” Sở Thiên Ngọc giải thích.

“Vậy cảnh sát tìm không ra sao?” Diệp Phương Diêu quan tâm hỏi.

“Thông tin đăng nhập của cậu ấy máy chủ ở nước ngoài, không cách nào tra được.” Sở Thiên ngọc lắc đầu.

“Tôi là đồ dân... Đều là tại tôi... Đều là tôi không tốt!” Mặc Ứng thống khổ mà dậm đầu.

Nghĩ đến tiểu bảo bối không rõ nơi nào, sống chết ra sao, thống khổ đến hận không thể tự tử.

“Cậu ấy có liên lạc với hai người không?” Mặc Ứng có chút hy vọng hỏi Diệp Phương Diêu.

“Không có, chúng ta không nhận được điện thoại. Nếu có, tôi đã sớm báo cho mọi người rồi.”

“Xong rồi.” Mặc Ứng thất vọng cúi đầu.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô cuồng nhiệt cùng tiếng còi inh tai

Tần Chấn Dương cùng Diệp Phương Diêu cũng nhú mày.

Gần đây thường có người quậy sân khấu, cưỡi trần như nhộng, làm cảnh sát chú ý, để cho bọn họ không chịu nổi.

Bọn họ hoài nghi là mấy đối thủ giở trò.

“Tôi đi xem một chút.” Tần Chấn Dương đứng lên.

“Em cũng đi.” Diệp Phương Diêu cũng đứng dậy. “Ngồi chơi tí, tôi đợi sẽ trở lại ngay.”

“Không sao, hai người bận rộn. Chúng tôi tự uống rượu.” Sở Thận Chi vô tình phát phát tay.

Tần Chấn Dương cùng Diệp Phương Diêu vừa đi đến đại sảnh, quả nhiên chứng kiến một người đàn ông trên sân khấu, cưỡi chỉ còn quần nhỏ.

Người ấy nhảy hăng say, ôm cột nhảy rất nóng bỏng, vừa nhìn là biết say đến không biết trời đất rồi, không biết là dùng thuốc hay uống rượu.

Bởi vì gần đây thường có loại phá đám như vậy, Tần Chấn Dương cùng Diệp Phương Diêu cũng không để ý diện mạo đối phương, kêu bảo tiêu ra.

“Thừa dịp hần chưa hết, kéo hần ra bên ngoài đi.”

Tần Chấn Dương không hổ là xuất thân xã hội đen, làm việc nhanh chóng quyết đoán.

“Tôi sớm muốn làm như vậy rồi, nhưng mà...” Bảo tiêu có chút khó xử, “Nhưng mà hần là bằng hữu của ông chủ, cho nên tôi mới chần chừ.”

“Cái gì? Bằng hữu của tôi?” Diệp Phương Diêu thất kinh, vội vàng chăm chú nhìn.

Mẹ ơi, nhìn ra rồi! Diệp Phương Diêu thiếu chút nữa té xỉu!

“Này không phải Vương Gia Vĩ sao?” Diệp Phương Diêu thất thanh kêu to!

Người bọn họ vất vả tìm kiếm mấy ngày nay trốn trong bar sao!

“Thật là ‘đạp phá thiết hài vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu!’” Tần Chấn Dương nói, “Bảo bối, đi, mau đưa cậu ta xuống. Lỡ như cậu ta cỏi hết, ta xem Mặc Ứng còn không đem phá nát quán bar của chúng ta đi!”

“Ha ha, không sai, tên thùng dấm kia nhất định có thể làm được.”

Diệp Phương Diêu biết ý muốn sở hữu của Mặc Ứng không kém gì của chủ nhân dành cho mình.

Hai người xông lên sân khấu, tìm lấy Vương Gia Vĩ, đưa cậu xuống sân khấu.

“A a Làm gì đấy? Buông tôi ra! Tôi còn muốn nhảy!” Vương Gia Vĩ liều mạng giãy giụa, lớn tiếng kêu to.

“Mẹ ơi, cả người toàn mùi rượu, cậu đã uống bao nhiêu rượu?” Diệp Phương Diêu mặt nhăn chặt mày, bắt đắc dĩ hỏi.

“Không nhiều lắm, hai chai mà thôi!” Vương Gia Vĩ dương oai như người dành chiến thắng.

“Hai chai bia?”

“Sai! Vương Gia Vĩ tôi không kém cỏi như vậy! Là hai chai Whisky!”

“Mẹ ơi, uống hai chai whisky, khó trách thành như vậy, lên sân khấu múa cột.” Diệp Phương Diêu cuối cùng biết nguyên do rồi.

Sức mạnh của thất tình thật kinh khủng a!

Có thể đem tiểu trợ lý bào thủ biến thành vũ nữ phóng đảng!

“Tôi uống chưa đủ! Tôi còn muốn uống!” Vương Gia Vĩ say đến nỗi đứng không vững lại lớn tiếng đòi rượu.

“Được, được, đi uống, chúng tôi mang cậu đi uống.”

Hai người mang cậu tới một phòng khác, đặt cậu ngồi xuống ghế.

Vương Gia Vĩ cong vẹo nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa lon thượng, tiếp tục gằm rú: “Mang rượu tới! Nhanh đi đem rượu tới!”

“Được, anh đi lấy đi!” Diệp Phương Diêu liếc mắt ra hiệu cho chủ nhân, Tần Chấn Dương lập tức hiểu ý mà đi ra ngoài.

“Đàn ông cường tráng! Cho ta đàn ông cường tráng!” Vương Gia Vĩ đột nhiên từ ghế sa lon thượng nhảy dựng lên

“Tôi muốn tìm một gã đẹp trai hơn hần! Cường tráng hơn hần! Kỹ thuật tình ái cũng hơn hần gấp trăm lần!”

Tần Chấn Dương cùng Diệp Phương Diêu không khỏi nhìn nhau, nở nụ cười tà.

“Được, người muốn đàn ông cường tráng, chúng tôi sẽ cho cậu đàn ông cường tráng!”

Vương Gia Vĩ mơ mơ màng màng nằm trên ghế sa lon, đột nhiên cảm thấy một bàn tay ấm áp vuốt ve mặt mình...

Cảm giác sao quen thuộc như vậy...

Làm người ta thật hoài niệm...

Vương Gia Vĩ cầm bàn tay đặt lên mặt mình, “Anh là tên đàn ông cường tráng đó phải không ?”

“Uh.” Mặc Ứng sợ cậu nhận ra giọng mình, cố đè thấp tiếng nói.

Bởi vì hần đội nón che nửa mặt, hơn nữa Vương Gia Vĩ lại say bí tỉ, cho nên không nhận ra hần.

“Thật tốt quá. Cơ ngực thật đẹp nha!” Vương Gia Vĩ đưa tay sờ mó cơ bắp hần! “Tôi tin rằng công phu trên giường của anh gấp hần một trăm lần! Chúng ta cùng nhau sung sướng đi!” Mặc Ứng nghe xong thiếu chút nữa hộc máu!

Dâm dăng, dám tìm người khác lên giường?

“Nhưng mà trước hết anh hôn tôi đi.” Vương Gia Vĩ tự nhủ, “Anh phải hôn tôi ngọt ngào hơn tên kia một trăm lần, hôn cho đến khi tôi quên mất tên ấy mới được! Anh yên tâm, tôi có rất nhiều tiền, anh hôn tốt tới đâu tôi cho anh tiền nhiều tới đó!”

Mặc Ứng giận đến mức muốn nhào lên bóp chết cậu! Để xem cậu có dám kiếm đàn ông khác hôn không!

Nhưng ngay lúc môi Mặc Ứng lại gần, Vương Gia Vĩ lại đột nhiên đẩy hần ra, bắt đầu khóc lớn!

“Ô... Không được! Miệng của anh thật thối! Tôi không muốn hôn anh, tránh ra!”

Mặc Ứng mặt đầy hắc tuyến.

Miệng hần thối lúc nào?

Đôi môi gợi cảm của hần luôn đứng đầu danh sách bình chọn “Đôi môi mà bạn khao khát được hôn nhất” của Tạp chí thể giới nhá!

“Tôi không cho phép anh hôn tôi... Tôi chỉ muốn anh ấy... Chỉ muốn anh ấy hôn tôi...” Vương Gia Vĩ bắt đầu khóc thét, “Nhưng anh ấy không quan tâm tôi nữa rồi... Anh ấy bỏ tôi rồi... Hu...”

Mặc Ứng nghe xong quả thực đau lòng muốn chết! Liền kéo cậu lòng, “Sao anh không cần em được chứ. Anh cần em... Anh muốn em! Cho dù lập tức chết đi, anh vẫn muốn em!”

Vương Gia Vĩ nghe xong cảm thấy an ủi không ít, “Anh quả thật là ngư lang tốt. Hiểu được làm sao cho khách vui vẻ. Tôi bây giờ biết tại sao nhiều người thích các anh rồi. Nhất là lúc thất tình... Thật sự rất muốn...”

Mặc Ứng ôm cậu, hôn lên tóc cậu.

“Anh nói... Tại sao người ta lại thay lòng đổi dạ?” Vương Gia Vĩ đau thương thì thầm, “Tại sao một phút trước còn trên giường ân ái với tôi, một phút sau lại đi cưới người khác ?”

“Bởi vì hần là tên ngu dốt! Là tên ngu nhất thế giới!” Mặc Ứng khổ sở trả lời.

“Không cho phép mắng anh ấy ngu!” Vương Gia Vĩ không chịu được việc người khác mắng người yêu, “Hắc Ứng của tôi rất thông minh đó. Anh đừng thấy anh ấy cà lờ phớt phơ mà khinh thường, anh ấy rất uyên bác. Quốc vương Aster thường tìm anh ấy bàn bạc quốc sự đó.”

Mặc Ứng nghe vậy càng thêm khổ sở.

“Đại hắc ứng của tôi là vạn người mê đó nha. Anh ấy rất là đẹp, đẹp ơi là đẹp! Chỉ cần ánh mắt anh ấy lướt qua ai là người đó như bị điện giật ấy! Mỗi lần anh ấy nhìn tôi là tim tôi muốn nhảy ra ngoài!”

“Cậu nhất định rất thương hần.”

“Uh, len lén nói anh hay, anh ấy là mối tình đầu của tôi oh...” Vương Gia Vĩ nhỏ giọng mà nói.

“Thật sự?” Mặc Ứng nghe vậy vui vẻ sắp thăng thiên rồi.

Ồi...hì hì, không nghĩ tới hôm nay có người biết bí mật này, thật sự là xấu hổ muốn chết!

“Nhưng mà... Không nghĩ tới tình đầu ngắn ngủi như vậy...”

Vương Gia Vĩ khổ sở, “Tôi đã mong đến thiên trường địa cửu, đầu bạc răng long...”

“Sẽ như vậy, nhất định sẽ như vậy. Đại hắc ưng sẽ cùng cậu bên nhau đến chết...” Mặc Ứng ôm hắn địa bảo bối trong lòng, âm thầm thề.

“Không có khả năng, anh ấy đã không quan tâm tôi rồi... Anh ấy đã kết hôn với người khác...”

“Không đâu, hắn nhất định không lấy người khác. Hắn đời này chỉ lấy một người là cậu thôi!”

“Cảm ơn anh, đàn ông cường tráng. Anh thật sự là một người tốt.” Vương Gia Vĩ cảm kích gật đầu.”Dứt khoát chúng ta ‘làm’ ngay bây giờ đi.”

“Hả?” Mặc Ứng tròn tròn hai mắt.”Ở chỗ này?”

Mẹ ơi, Ớt Nhỏ này, sao lại *** đến vậy hả? Xem ra sau này hắn phải gia tăng quần giáo mới được!

Tuyệt không bao giờ để cậu ấy đụng đến một giọt rượu!

“Đúng vậy, nhanh, mau đưa quần cởi ra.”

Mặc Ứng bất đắc dĩ cởi quần.

Vương Gia Vĩ tiến đến cầm phân thân hắn nhìn kỹ, đột nhiên òa khóc!

“Ồ... Không được! Nhỏ quá à! Xấu quá à! Thứ này là con gà con! Không phải đại hắc ưng! Mau tránh ra!”

Mặc Ứng nghe vậy trên mặt lần nữa xuất hiện ba đường hắc tuyến.

Cự bồng của hắn lần đầu tiên có người chê nhỏ, chê xấu, mà còn bị gọi là “con gà con” nữa chứ!

Ngon ha, Ớt Nhỏ, tội của cưng vừa thêm chồng chất, từ từ ta sẽ tính sổ với cưng!

Vương Gia Vĩ còn tiếp tục kêu rên, “Ồ... Làm sao bây giờ... Tôi tìm không được hắc ưng rồi... Sau này cũng không thấy anh ấy rồi... Không có anh ấy tôi sao sống nổi...”

Mặc Ứng vừa định an ủi cậu, ai ngờ Vương Gia Vĩ lại bắt đầu phát điên!

“Tên sắc ưng ngu ngốc!” Vương Gia Vĩ bóp chặt cự bồng đang cầm trong tay, “Cho anh trắng hoa này, Cho anh lừa dối tôi này! Để cho anh ôm phụ nữ khác không bằng tôi bẻ nát thứ nghiệt căn này ngay bây giờ!”

“Má ơi a a a! Đau chết tôi rồi!” Mặc Ứng bị bóp đau oa oa kêu to!

“Đau đốn? Có đau bằng tôi không?” Vương Gia Vĩ đột nhiên đấm ngực, khóc la, “Chỗ này đau lắm anh có biết không? Tựa như bị người ta moi tim lẳng trì ấy!”

“Em yêu anh nhiều như vậy...Yêu anh nhiều lắm... Ứng... Ứng của em... Anh trở về đi... Đừng bỏ em... Đừng rời xa em mà... Huhu...”

Tiếng khóc Vương Gia Vĩ yếu dần, cuối cùng ngủ thiếp đi trong lòng người kia.

Nhìn nước mắt còn lăn dài trên gò má người kia, Mặc Ứng không kềm lòng được, cuối xuống hôn cậu.

“Bảo bối của ta, đại hắc ưng của cưng sẽ không bao giờ làm cưng đau lòng nữa... Chúng ta về nhà đi!”

Mặc Ứng đau lòng ôm ngang cậu, bởi vì không có tay để mở cửa, cho nên không thể làm gì khác hơn là đá cánh cửa

“Ai u “

Mấy người đàn ông té nhào

“Mấy người nghe lén?” Mặc Ứng nheo mắt nguy hiểm.

“Không có! Chúng tôi chỉ đi ngang qua!” Diệp Phương Diêu vội vàng phủ nhận.

“Đúng vậy, chúng tôi không nghe được gì cả, chỉ là tình cờ nghe gà con kêu chip chip mà thôi.

“Sở Thận Chi!”

“Anh hai chạy mau!”

Đêm nay “Thần Ái Thế Nhân” quả là náo nhiệt tương bừng, tràn đầy sức sống!

Nụ cười của hắn thật đẹp.

Đôi mắt đen láy rất mê người...

Vương Gia Vĩ mê muội chăm chú nhìn hắn, rúc vào ***g ngực rộng lớn.

Đột nhiên, một bộ đồ đồ truyền thống của chú rể cuốn lấy hắn, đưa hắn đi!

Không

Đem hắn trả lại cho tôi! Trả lại cho tôi!

“Ô... Trả lại cho tôi... Trả lại cho tôi... A!”

Vương Gia Vĩ đầu đầy mồ hôi, bừng tỉnh

“Cưng gặp cơn ác mộng à?”

Âm thanh quan thuộc bên tai, Vương Gia Vĩ tưởng tai mình có vấn đề rồi, vừa ngẩng đầu nhìn

Dung nhan tuấn mỹ xuất hiện ngàn lần trong mộng hiện ra trước mắt.

Vương Gia Vĩ không cách nào tin, si ngốc ngẩn nhìn.

Mình đang nằm mơ sao?

Vươn tay muốn chạm hắn, lại sợ một khi chạm vào, người yêu sẽ như bọt biển tan biến mất...

“Bảo bối...”

Đột nhiên, tiếng kêu quen thuộc làm cậu tỉnh táo lại!

Này không phải mộng!

Là hắn, thật là hắn!

“Bảo bối, để anh ôm cưng...”

Chát

Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên!

Vương Gia Vĩ như sư tử hà đông rống lên: “Ôm cái đầu anh!”

Khuôn mặt tuấn tú của Mặc Ứng lệch qua một bên!

“Hắc hắc, bảo bối, đừng nóng giận, đừng nóng giận! Cưng đánh thêm bên kia nữa nhé?”

Đường đường phú khả địch quốc – tù trưởng Mặc Ứng, bị bạt tai, chẳng những không giận, ngược lại còn muốn người đó tát thêm cái nữa!

“Không cần chưng mặt cười ra! Dừng xe! Dừng xe cho tôi!” Vương Gia Vĩ phát giác mình đang ngồi trong xe, lập tức kêu to dừng xe.

“Không được! Không thể dừng!”

“Tên chết tiệt này!” Vương Gia Vĩ hờn hển kéo cửa, nhưng phát hiện cửa bị khóa rồi.”Anh lại muốn bắt cóc tôi?”

“Mặc kệ có phải bắt cóc hay không , ta không bao giờ để cứng rời xa ta nữa.” Mặc Ứng bắt cậu ôm vào lòng, hung hăng hôn tới!

Chát

Quả nhiên bên mặt kia cũng bị đánh!

“Tên thói ương luôn tự cho mình là đúng này! Anh cho anh là ai? Muốn bắt tôi là bắt, muốn lên giường là lên, muốn kết hôn là kết, anh xem tôi là cái gì?” Vương Gia Vĩ cũng không nhịn được chua xót cùng phần nộ, khóc lóc vừa đánh vừa mắng chửi!

“Tôi là người! Không phải đồ chơi của anh!”

“Xin lỗi, bảo bối, đều là anh sai, em đánh mắng anh như thế nào cũng được, van cầu em đừng khóc nữa, trái tim của anh tan nát hết rồi!” Mặc Ứng cầm lấy tay cậu đưa lên môi hôn.

“Không được!” Vương Gia Vĩ rút tay mình về, “Không được dịu dàng giả dối như vậy, đây là độc được bọc đường! Anh có phải muốn tôi chết mới vừa lòng không ? Anh không muốn tôi bám theo anh nữa chứ gì, muốn một nhát chém chết tôi chứ gì?”

“Không phải! Không phải mà! Bảo bối, anh chưa bao giờ muốn làm em buồn, Anh yêu em, anh yêu em mà!” Mặc Ứng bày tỏ tất cả chân tình.

“Câm mồm! Câm mồm! Anh chỉ yêu lừa gạt tôi thôi? Anh chỉ yêu xem tôi là kỹ nữ, chỉ cần tặng tôi vài thứ là nghĩ mình có thể thao tôi như thế nào cũng được, có phải hay không? Phải, là tôi ti tiện, tôi thích anh thao tôi! Mỗi lần anh thao tôi, tôi sung sướng hứng tình như chó cái! Như vậy anh hài lòng rồi chứ?”

“Đừng nói nữa! đều là anh sai, anh đáng chết, anh đáng chết! Van xin em, đừng nói mình như vậy, bảo bối của anh...” Mặc Ứng nghe cậu tự sỉ nhục mình như vậy không cầm được nước mắt...

Thấy người nọ khóc, đầu Vương Gia Vĩ nhất thời trống rỗng.

Giả phải không ?

Cậu vươn tay chạm vào nước mắt hắn, không dám tin vào nhiệt độ nóng bỏng đó...

“Anh khóc?”

“Bảo bối, anh đã hủy bỏ hôn lễ rồi. Thật sự, anh sẽ không lấy người khác, vĩnh viễn cũng không! Cho dù quốc vương tức giận, anh cũng không muốn em thương tâm.” Mặc Ứng chảy nước mắt, như đinh chém sắt khẳng định, “Người duy nhất anh muốn lấy là em. Em là Vương phi duy nhất của anh!”

Vương Gia Vĩ còn không định thần lại được, nghe tin tức kinh động đó, đầu nhỏ còn chưa xử lý kịp!

“Bảo bối, cứng có nghe anh nói không ?”

“Bảo bối, cứng làm sao vậy?”

Âm thanh của người kịp càng ngày càng xa, càng lúc càng mơ hồ...

Nhưng trái tim Vương Gia Vĩ đã bình yên, biết rằng tình yêu của mình đã không còn nghi ngờ, lừa dối! Cậu biết đại hắc ưng bay trở về rồi.

Mang theo tình yêu cùng tôn trọng.

Lần này, hắn sẽ bên mình đời đời kiếp kiếp, bay lượn trên bầu trời Cổ Quốc...

Đó là buổi tối trước ngày quay về Cổ Quốc Mã Thái.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Mặc Ứng nhiệt huyết dâng trào, nhất định phải dẫn Vương Gia Vĩ về thăm “chốn cũ”.

“Anh điên rồi hả? Bây giờ tất cả mọi người tan ca hết rồi, cả tòa nhà không còn ai làm việc đâu.”

“Chính là không ai mới tốt, mặc kệ, bốn tù trưởng nhất định phải trở về nơi chúng ta lần đầu gặp gỡ, ôn lại mộng đẹp.”

Vương Gia Vĩ không lay chuyển được hẳn, không thể làm gì khác hơn là canh ba nửa đêm bị tù trưởng vác tới tổng công ty Sở thị.

Bảo vệ trông cửa vừa thấy đến bọn họ, lập tức cung kính hành lễ, “Tù trưởng Mặc Ứng, Vương trợ lý buổi tối tốt lành.”

“Chào anh.” Vương Gia Vĩ có chút khấn trương hỏi, “Tổng giám đốc còn làm sao?”

Bảo vệ kinh ngạc tròn tròn mắt.

Bây giờ đã là nửa đêm rồi, Tổng giám đốc sao lại còn làm? Vương trợ lý hỏi vấn đề kỳ quái a.

Nhưng Vương trợ lý là trợ thủ đắc lực của Tổng giám đốc, bảo vệ không dám hỏi nhiều, lễ phép trả lời, “Không có ở đây, Tổng giám đốc hôm nay đã tan sở rồi.”

“... Vậy là tốt rồi.”

Đứa ngốc này! Quả là có tật giật mình.

Mặc Ứng không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã.

“Khuya như vậy rồi mà Tù trưởng Mặc Ứng và Vương trợ lý phải tăng ca sao?” Bảo vệ tận trung chúc vụ hỏi.

“Đúng vậy. Là “công việc” phi thường khẩn cấp, phải lập tức xử lý. Đừng cho ai đến quấy rầy chúng ta.”

Mặc Ứng thận trọng giao phó, một tay ôm bé cưng, tiến vào tòa cao ốc.

Hai người đi vào thang máy chuyên dụng lên tầng phòng Tổng giám đốc

Ô... Vương Gia Vĩ, mi thật sự bại hoại quá rồi!

Canh ba nửa đêm dám dẫn đàn ông đến phòng làm việc hẹn hò, lỗ như bị ai phát hiện “Gián tình”, mi còn mặt mũi nào bước chân vào tập đoàn Sở thị đây?

Làm Vương Gia Vĩ đang khấn trương lo lắng nhìn camera quan sát trong thang máy, đột nhiên cảm thấy ma trảo chớp lấy mộng mình

“A a Mặc Ứng thôi! Anh làm gì đấy hả?”

Vương Gia Vĩ muốn té vào tay hắn, nhưng lại không dám làm quá lộ liễu, sợ bị nhân viên giám sát chú ý.

“Ôi...hì hì, thật ảm a. Đêm khuya, ta cảm thấy hơi lạnh.”

“Anh cho mộng của bốn thiếu gia là lò sưởi hử?” Vương Gia Vĩ chán nản.

“Bé cưng, cưng hiểu lầm rồi, là tay ta sưởi ảm mộng cưng.” Mặc Ứng làm bộ quan tâm.

“Không cần, cảm ơn gà mẹ!” Vương Gia Vĩ tức giận trừng mắt liếc hắn, “Em cảnh cáo anh, nơi này có người giám sát đó, nếu anh còn xằng bậy làm em bị phát hiện, sau này sẽ không cho phép anh gọi em bé cưng!”

“A, vậy tức là nơi nào không có người giám sát thì nơi đó có thể xằng bậy rồi? Cưng xem, ta có phải rất thông minh hay không? Suy một ra ba!”

“Đại đầu quỷ nhà anh! Chỉ biết dùng trí thông minh vào việc không xứng người í!”

“Hừ, Ớt Nhỏ dám xem thường bốn tù trưởng, phải cho cưng biết sự lợi hại của hắc ưng ta!”

Ngay lúc hai người đấu võ mồm, thang máy ‘đỉnh’ một tiếng tới tầng cao nhất rồi.

Vương Gia Vĩ mang theo Mặc Ứng đi vào phòng của trợ lý kế bên phòng Tổng giám đốc.

“Oa, nơi này vẫn y như lần đầu tiên mình gặp nhau nha! Một chút cũng không đổi.” Mặc Ứng than thở.

Vương Gia Vĩ dở khóc dở cười.”Em xin anh, mới qua không bao lâu, đương nhiên giống rồi. Bộ anh nghĩ mình gặp nhau vài thập niên trước hử?”

“Ôi...hì hì, ta có cảm giác như kiếp trước đã gặp Ớt Nhỏ rồi í.”

Vương Gia Vĩ lập tức mặt đỏ tím đập.

Tên sắc ưng này, nói mấy lời tâm tình thật đúng là êm tai a!

“Đến, bé cưng, bây giờ chúng ta ôn lại chuyện cũ chút đi.” Mặc Ứng hưng phấn hỏi, “Bé cưng, thành thật nói cho ta biết, có phải cưng vừa nhìn thấy ta là đã yêu ta rồi không ?”

“Đừng có đắc ý nhá!”

“A? Không phải hả? Vậy ấn tượng đầu tiên là gì?”

“Chính là đại sắc ma a! Làm gì có ai lần đầu gặp đã đè người khác chứ hả, thiếu chút nữa hù chết em!” Vương Gia Vĩ hồi tưởng, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.”Nghĩ tới lúc đó em vẫn còn là một tiểu xử nam thuần khiết.”

“Đúng vậy, đáng tiếc bây giờ đã biến thành mông nhỏ *** đấng rồi...”

“Anh nói cái gì?”

Vương Gia Vĩ tức giận đè hấn lên bàn, “Ha, lộ ra bộ mặt thật của cưng rồi nha.” Mặc Ứng làm như bưng tỉnh đại ngộ.

“Bộ mặt thật gì hả?”

“Cưng xem, rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy boss tù trưởng, cũng muốn đè ta có đúng không ?” Mặc Ứng cười *** hề hề, còn dùng mông cọ cọ một chút.

“Anh đừng có ngậm máu phun người, đổi trắng thay đen!” Vương Gia Vĩ tức giận đến oa oa kêu!

“Còn nói không phải?” Mặc Ứng chạm vào túp lều ngay đũng quần của tiểu trợ lý, “Đã ngạnh thành như vậy rồi...”

“Không có... Không có ngạnh!”

Huhu... Tên tiểu đệ đệ không biết phép tắc này! Tại sao chỉ mới bị tên sắc ưng kia sờ sờ hai cái đã ngóc lên như hỏa tiễn chuẩn bị khai hỏa vậy hả?

“Quá giỏi mà, Ớt Nhỏ không chỉ có gà con ngạnh, mà miệng mồm cũng mạnh nha. Ta phải vạch trần bộ mặt thật của cưng!”

Mặc Ứng dò xét tiến vào quần nhỏ của cậu, móc ra phân thân, bắt đầu giúp cậu thủ ***...

“Huhu... Đại sắc ưng... Anh buông tay... Đây là bàn làm việc thần thánh của em... Không được phép xằng bậy a...”

Vương Gia Vĩ cố nén khoái cảm, ra sức giãy giụa!

Đáng tiếc cậu đang đối mặt với siêu cấp đại sắc ưng vô địch vũ trụ, luôn luôn muốn làm liên làm, không quản đây là đâu.

“Ôi...hì hì, để ta cho trợ lý xuất chúng của Sở thị một chút kỉ niệm khó phai nha.”

Mặc Ứng tà cười, tốc độ nhanh hơn “Ha a... Không nên... Không nên a...”

“Sao nói không nên mà nơi này lại chảy đầy *** thủy vậy hả...” Tên kia còn cố ý dùng móng tay gầy gầy lỗ nhỏ, làm cho toàn thân Vương Gia Vĩ run rẩy, nước *** chảy càng nhiều rồi...

“Hừ uh... Không được... Đừng làm nữa mà...”

Ồ... Vương Gia Vĩ, nhịn xuống, mi nhất định phải nhịn xuống a!

Nếu dám bắn tinh lên bàn làm việc, sau này mi còn mặt đi làm hả hả hả?

Mặc Ứng phát hiện ý nghĩ của cậu, cười xấu xa, tay kia mò xuống điểm giữa hai túi và cúc huyệt, dùng sức ấn một cái

“Woa a a a ”

Khoái cảm không thể thể nói thành lời từ tử huyệt lan ra, một hơi vọt ra khỏi phân thân, làm cho Vương Gia Vĩ điên cuồng bắn tinh, dịch thể màu trắng vương vãi khắp bàn...

“Giỏi quá nha, tiểu trợ lý *** đấy, cứng xem cứng làm bắn cả huy chương khen thưởng rồi kia...” Mặc Ứng cầm tấm huy chương bằng thủy tinh hươu trước mặt cậu

Đây không phải là “Huy chương cho nhân viên xuất sắc nhất năm” mà chính tay Tổng giám đốc trao tặng cho cậu sao?

Mình bắn hết vào đấy...

Huhu... Tổng giám đốc, em xin lỗi anh!

“Tên nhân viên hư hỏng này, sao có thể làm bắn huy chương thế hả? Nhanh, nhanh liếm sạch sẽ! Nếu không ta sẽ đưa cho Tổng giám đốc xem oh.” Mặc Ứng hạ chỉ thị tà ác.

“Huhu... Anh là ác ma!”

Vương Gia Vĩ hốc mắt rưng rưng, bắt đầu dĩ vãng đầu lưỡi liếm liếm...

Nhìn thấy bộ dạng *** đấy của tiểu trợ lý tự liếm tinh, cơn thịnh nộ của Vương Gia Vĩ sắp nổ!

Hắn một không ngừng, hai không nghĩ, lột hết hạ thân cả hai, chỉ chừa lại áo sơ mi trắng phía trên.

Còn kéo Ốt Nhỏ quay ngược lại với mình, “Đến, bé cưng, chúng ta cùng chơi 69.”

Mặc Ứng ngâm phân thân của người kia trước, bắt đầu liếm hút.

“Oh oh... Sướng muốn chết... Thích quá... Sướng quá a...” Khoái cảm khi được khẩu giao làm Vương Gia Vĩ kêu *** không ngừng...

“Hừ uh... Bé cưng... Miệng đừng nhàn rồi, giúp ta liếm a... Đại cơn thịnh nộ sắp chết rồi!” Mặc Ứng thống khổ.

“Được... Được...” Vương Gia Vĩ nghe vậy lập tức cầm phân thân hắn.

A, nóng quá a!

Không hổ là tù trưởng có “tinh” lực mạnh mẽ nhất Cổ Quốc, đại cơn thịnh vừa nóng lại vừa cứng, y như đại thiết bồng đang cháy vậy.

Vương Gia Vĩ cắn cắn dục dục vươn đầu lưỡi liếm lên...

“A a bé cưng! Đầu lưỡi *** đấy liếm sướng quá!” Mặc Ứng thoải mái kêu lớn.

Vương Gia Vĩ nghe thấy tán thưởng, càng ra sức liếm!

“Vù vù... Phải phải, đám lỗ nhỏ của ta... Liếm trứng của ta nữa... Oh oh... Sướng muốn chết!” Mặc Ứng vì thưởng cho sự cố gắng của Ốt Nhỏ, đột nhiên vươn một ngón tay đâm vào cúc huyệt kia

“A a ” Vương Gia Vĩ kêu sợ hãi!

Mặc Ứng chậm rãi rút ngón tay vào ngày càng sâu, cố ý như có như không dùng móng tay gầy gầy nội bích, làm cho Vương Gia Vĩ sướng chết đi sống lại, chỉ có thể lớn tiếng kêu ***, dục hỏa đốt người...

“A a... Ngứa quá... Đúng ... Chính là nơi đó... Oh oh... Sướng chết em rồi! Sâu chút nữa... Đâm mông em sâu chút nữa!”

“Oh oh... Dâm phụ! Xem ta dâm chết cứng!” Mặc Ứng nhét thêm hai ngón tay, tổng cộng ba ngón tay càn quấy vừa vào vừa ra điên cuồng dâm tiểu huyết, làm chảy ra lượng lớn *** thủy

“Y a a a em muốn chết!”

Vương Gia Vĩ đột nhiên một tiếng thét chói tai, vặn vẹo thân mình, phân thân lần nữa bất tỉnh!

Dịch thể trắng đục đều bắn trong miệng Mặc Ứng...

“Uh... Ngon quá a...”

Cao trào trôi qua Vương Gia Vĩ xụi lơ nằm trên người Mặc Ứng, chỉ có thể lẩm bẩm hai tiếng...

Đáng tiếc sắc ứng sao có thể khinh địch mà buông tha cậu.

Hắn vươn đầu lưỡi, bắt đầu tiến công cục huyết

“A a không thể a!” Phát hiện mông mình bị liếm đến sung sướng, Vương Gia Vĩ kinh hoảng muốn chạy trốn!

Mặc Ứng nắm chặt bắp đùi cậu, đầu lưỡi mềm không ngừng chui vào tiểu huyết...

“Oh oh... Trời ạ... Liếm chết em rồi! Tiểu huyết muốn tan rồi...” Bích tràng mẫn cảm như bơ, bị đầu lưỡi nóng bỏng làm tan chảy...

Vương Gia Vĩ bị Mặc Ứng “Lưỡi gian” cho dục tiên dục tử, trong miệng *** khiêu không ngừng...

Mặc Ứng thấy bộ dáng *** dâng như vậy, cũng nhẫn nại không nổi rồi!

“Nhanh, nhanh cười còn thịt đi!”

Vương Gia Vĩ tiểu huyết đã sớm ngứa chịu không được, nghe vậy lập tức không thể chờ đợi bò lên người hắn, ắn tiểu huyết ẩm ướt ngọt ngào xuống đại còn thịt, chậm rãi một tắc một tắc ngồi xuống

“A a a...” Hai người đồng thời hét lên...

Vương Gia Vĩ theo bản năng, như kỳ mã bắt đầu dùng tiểu huyết kẹp chặt còn thịt, nâng lên hạ xuống...

“Giỏi quá... Cười giỏi quá... Tiểu bé cứng của ta là kỳ sĩ thiên tài!” Mặc Ứng hưng phấn.

Vương Gia Vĩ cười trên người kia, toàn thân chỉ sót một cái áo sơ mi trắng, có vẻ vô cùng thuần khiết lại gợi cảm.

“Hừ... Quá sướng... Đại còn thịt dâm tới rồi... Dâm đến ruột *** dâng của em rồi... A a...” Vương Gia Vĩ lắc mái tóc ẩm ướt, lớn tiếng kêu ***.

Tiểu trợ lý hai mắt tan rã, chỉ lo truy đuổi khoái cảm làm cho Mặc Ứng nhìn không chuyển mắt, càng thấy hưng phấn!

Thật đẹp quá... Bé cứng của hắn thật đẹp...

Bé cứng *** dâng nhất của ta, bay đi, thỏa thích bay lượn trong lòng ta, ta sẽ dẫn cứng đến thiên đường cực lạc

Mặc Ứng hét lớn lật cậu xuống, từ sau lưng cười cậu, vận dụng toàn bộ mã lực khai hỏa, điên cuồng thao lột!

“Ô a a a “

Như chó cái ngã quỳ trên bàn, mông bị còn thịt vĩ đại của đàn ông quất xuyên, Vương Gia Vĩ cong lưng, thét chói tai.

“Oh oh thao chết cứng! Chó cái nhỏ *** dâng của ta! Cái mông dùng sức xoay đi!”

Tên kia không chút lưu tình đánh mông cậu, da thịt non nớt trắng nõn hắn dấu tay đỏ ửng!

“Hừ uh... Uh... Thao em... Thao em...”

Vương Gia Vĩ bị thao đến thần chí tan rã, chỉ biết nghe lời ngoe nguẩy cái mông!

Côn thịt thô đen không ngừng quất cắm thao lộng cục huyết hồng tươi xinh đẹp, khiến cho *** thủy vắng khắp nơi, chẳng những bắn hết bàn làm việc, mà cả phòng đều đầy vị *** mỹ...

“Oh oh... Sướng muốn chết! Ta muốn bắn... Bé cưng...”

Phân thân không nhịn được muốn bạo phát!

Mặc Ứng nắm chặt eo cậu, bắt đầu chạy nước rút, một chút lại một chút quất xuyên điên cuồng, như muốn đâm thủng ruột cậu!

Vương Gia Vĩ vừa đau vừa lại sướng, bị thao đến không kêu được, chỉ là há to miệng, liều mạng mà thở!

“Oh oh bắn tất cả đều bắn cho em ăn hết đi!”

Theo một tiếng rống to, Mặc Ứng bắn hết thể dịch từ hai túi

Vương Gia Vĩ bị người yêu bắn tinh trong cơ thể, cũng kích động lần nữa bắn ra

Bàn làm việc thiêng liêng bị hai người chà đạp vô cùng thâm thẳm, khắp nơi đều là mồ hôi cùng dịch thể...

Sáng sớm cách ngày, Mặc Ứng mang theo thiên tài trợ lý quay về Cổ Quốc Mã Thái.

Đi cùng bọn họ còn có bàn làm việc được đóng gói cẩn thận...

[Hoàn]

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Dự án năng lượng Mặt Trời Cổ Quốc Mã Thái hợp tác với Tập đoàn Sở thị tiến triển thuận lợi theo kế hoạch.

Vương Gia Vĩ được Mặc Ứng mang về Cổ Quốc, lại lần nữa về vị trí công tác, bận tối mảy tối mặt.

Uh, xem ra mình phải tuyển một trợ lý, nếu không làm không xuể.

Cậu muốn tìm một người có thể nói địa phương cùng tiếng Anh, vậy mới giao tiếp được.

Còn phải thông thạo những thông lệ tiếp đãi Chính phủ Cổ Quốc, nếu đắc tội với những thành viên công vụ này là có thể bị “chỉnh” tới đầu óc nát tan a.

Trợ lý còn phải giúp cậu xử lý một ít việc hằng ngày, như là gửi văn kiện đến cơ quan, tham gia hội nghị, tuần tra công trường, nắm rõ tiến độ thi công.

Dù sao công việc của trợ lý là bao hết núi sông, hằng hà sa số, còn phải tùy cơ ứng biến.

Vương Gia Vĩ đột nhiên nhớ tới một lần, tổng giám đốc anh minh thần võ của cậu ôm lấy em trai yêu quý mây mưa quần quít cuồng nhiệt quên hết trời đất, cậu đứng ngoài trời gió lạnh từng cơn trông chừng, thật sự là cục cung tận tụy đến chết a.

Bất quá trợ lý của cậu ở Cổ Quốc đương nhiên không cần làm loại việc này, cậu không giống giám đốc đói khát như vậy!

Uh, phải nhanh chóng tìm người thích hợp mới được.

Hôm nay làm ngày viết thông báo tuyển dụng.

Ngay lúc Vương Gia Vĩ vội vàng gõ nội dung công việc cùng điều kiện tuyển dụng, Mặc Ứng đi vào phòng làm việc của cậu.

Phòng làm việc nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà cao cấp tại thủ đô Cổ Quốc, có tầm nhìn đẹp vô cùng, tập đoàn Sở thị phải giành giật mới mua được.

“Này, Ớt Nhỏ yêu dấu của anh!” Mặc Ứng cười đi tới phía sau bàn làm việc, cúi người hôn lên môi người yêu.

Vương Gia Vĩ cũng cười quay lại hôn hân, “Này, đại hắc ưng yêu dấu của em.”

“Hôm nay thế nào?” Mặc Ứng ngồi trên bàn, mỉm cười nhìn cậu.

“Bạn sắp đi rồi!” Vương Gia Vĩ lắc đầu.”Còn anh?”

“Anh vừa từ hoàng cung qua đây, quốc vương triệu kiến anh.”

“Trời ạ! Quốc vương nói gì? Anh đột nhiên hủy bỏ hôn lễ ngài ấy nhất định rất tức giận phải không?” Vương Gia Vĩ khẩn trương hỏi.

“Đúng vậy, quốc vương nổi trận lôi đình a! Đạp bàn bảo phải đoạn tuyệt quan hệ với anh.” Mặc Ứng cố ý làm vẻ mặt sợ hãi.

“Oh, trời ạ!” Vương Gia Vĩ vội vàng ôm lấy hân, “Xin lỗi, cũng tại em.”

“Đúng, cũng tại em! Sau này em phải lấy thân báo đáp, đời đời kiếp kiếp báo đáp anh đi.” Mặc Ứng mặt dày nháy mắt mấy cái.

“Không đứng đắn, mau nói cho em biết, quốc vương xử trí chuyện này như thế nào?” Vương Gia Vĩ vô cùng bất an.

Cậu thật không muốn người yêu vì cậu mà đoạn tuyệt với người thân duy nhất.

“Cuối cùng...” Mặc Ứng cố ý nói thật chậm, “Ngài đem anh lưu chức dừng củi ba tháng!”

“Hả? Lưu chức dừng củi? Có ý tứ gì?” Vương Gia Vĩ không hiểu.

“Chính là ba tháng không cần làm gì. Giao tất cả chuyện quan trọng lại, cả ngày ở nhà ăn không ngồi rồi nhàn hạ hưởng thụ. Quốc vương bệ hạ chỉ là biến tướng trừng phạt anh, không cho anh và em cùng nhau phụ trách dự án năng lượng Mặt Trời.”

“Vậy thôi hả? Chỉ phạt nhẹ vậy thôi?” Vương Gia Vĩ kinh hô, “Quốc vương đối với anh tốt quá đi!” Nếu người bình thường dám làm chuyện này, đại khái đã bị quốc vương lưu vong biên cảnh đi sung quân rồi.

“Phạt nhẹ gì chứ? Như vậy từ bây giờ anh sẽ ít gặp cưng rồi!” Đối với Mặc Ứng mà nói, đây chính là hình phạt rất tàn nhẫn a!

“Chúng ta buổi tối có thể gặp mặt a. Hơn nữa ban ngày anh cũng có thể thường đến gặp em. Dù sao chỉ có ba tháng, anh hãy nhẫn nhịn một chút.” Vương Gia Vĩ trấn an sờ sờ mặt hân.

“Xem ra không thể làm gì khác hơn là như thế rồi.”

Mặc Ứng bất đắc dĩ mà cúi đầu, vô tình thấy nội dung trên màn hình máy tính, Vương Gia Vĩ vừa mới gõ xong bảng tuyển dụng trợ lý, hai mắt lập tức phát sáng!

“Ha ha! Thật sự là trời cũng giúp ta! Ha ha. . .”

Thấy người kia đột nhiên ngửa đầu cười to, Vương Gia Vĩ còn tưởng rằng hân bị đả kích quá lớn, tinh thần có vấn đề rồi!

“Đứa nhỏ đáng thương, anh có khỏe không?”

“Tốt, rất tốt! Bản tù trưởng mới vừa tìm được công việc mới!”

“Hả? Công việc mới gì?”

“Chính là cái này!” Mặc Ứng bị kích động chỉ vào màn hình.

Vương Gia Vĩ quay đầu nhìn, lập tức sợ đến nhảy dựng lên: “Cái gì? Anh muốn làm trợ lý của em?”

“Đúng vậy. Anh hội đủ tất cả các điều kiện tuyển dụng của em! Em xem, lưu loát tiếng địa phương, anh quá được. Biết nói tiếng Anh, anh đạt quá luôn. Có quan hệ với Chính phủ, anh càng chuẩn không cần chỉnh!”

“Nói nhảm, chính phủ không phải người nhà anh sao. Vương Gia Vĩ cảm thấy buồn cười.

“Dù sao em tuyển anh, tuyệt đối đạt yêu cầu! Bản tù trưởng là ứng viên tốt nhất cho chức trợ lý!” Mặc Ứng đột nhiên chèn thêm một câu, “Còn có thể thuận tiện giải quyết nhu cầu sinh lý của em luôn ó.”

“Chuyện ấy không dám làm phiền trợ lý rồi, cảm ơn.” Vương Gia Vĩ tặng hắc hắc một cái xem thường.

“Dù sao, chức trợ lý này là của anh rồi! Không ai dám tranh với bản tù trưởng đâu!” Mặc Ứng chắc nịch tuyên bố.

Wương Gia Vĩ bắt đắ dĩ nhìn đại hắc ưng tinh nghịch, “Anh cho rằng này công việc dễ dàng sao? Công việc của trợ lý rất nhiều, khổ cực lắm đó.”

“Bản tù trưởng không sợ!”

“Được, vậy để em xem anh có thể cầm cự được bao lâu.”

“Rửa mắt chờ đi! Sau này còn phải nhờ em chỉ bảo nhiều, ông chủ. Hắc hắc. . .”

Mặc Ứng trộm cười. . .

Wương Gia Vĩ tưởng rằng Mặc Ứng chỉ là nói đùa, hai ngày sau sẽ bỏ.

Không nghĩ tới hắc kiên trì đến bây giờ đã gần nửa tháng rồi, hơn nữa biểu hiện không tệ.

Mặc kệ dặn dò hắc làm bất cứ công việc gì, cũng hoàn thành nhanh gọn và chuẩn xác.

Uh, không nghĩ tới tên hắc ưng này ý chí mạnh mẽ thế, được, rất được.

Hôm nay, Vương Gia Vĩ mang theo “Trợ lý” của cậu đi thị sát công trình năng lượng Mặt Trời.

Chủ công trình – Nhâm Dịch Á vừa nhìn thấy tù trưởng Mặc Ứng lập tức tiến lên cung kính chào.

“Cung nghênh tù trưởng đại nhân, Vương trợ lý.”,

“Không cần, không cần chào ta.” Mặc Ứng khoát khoát tay “Chào ông chủ của ta đủ rồi.”

Ông chủ? Dịch Á lạng đi một chút.

Mặc Ứng chỉ chỉ Vương Gia Vĩ, “Cậu ấy chính là ông chủ của ta. Ta bây giờ là trợ lý của Vương trợ lý, sau này xin chỉ giáo.”

“Không dám! Không dám!” Dịch Á vội vàng khoát tay, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nói giỡn, hắc chỉ là một chủ công trình nho nhỏ sao dám chỉ giáo tù trưởng đại nhân tôn quý hả?

“Tốt lắm, Dịch Á, đừng khấn trương. Tù trưởng đại nhân tạm thời đến giúp tôi, có chuyện gì anh có thể tìm hắc.” Vương Gia Vĩ cười cười nói, “Bây giờ mang chúng tôi đi xem một chút công trình đi.”

“Vâng, Vương trợ lý, tù trưởng đại nhân xin mời đi bên này.”

Dịch Á dẫn bọn họ đi khảo sát công trình.

“Tiến độ gần đây như thế nào?” Vương Gia Vĩ hỏi.

“Tiến độ có điểm chậm.”

“Tại sao có thể như vậy? Vì nguyên nhân gì?”

“Chủ yếu là do nguyên liệu tăng cao, nguồn cung không chịu giá cũ đã thương lượng nên không giao hàng. Chúng tôi đang rất đau đầu vì chuyện này.” Dịch Á phiền não gãi đầu.

“Cho tôi xem bản hợp đồng lúc đầu.”

“Vâng, xin mời đi bên này.”

Đoàn người đi tới phòng hội nghị.

Khi bọn hắn đang thảo luận làm sao khuyên bảo nhà cung cấp tuân thủ theo hợp đồng, đột nhiên có một công nhân vội vã chạy vào!

“Chủ nhiệm, chủ nhiệm! Quốc vương bệ hạ tới rồi!”

“Cái gì? Quốc vương sao lại tới?”

Không chỉ Địch Á hoảng sợ, Vương Gia Vĩ cùng Mặc Ứng càng hoảng sợ hơn!

Bi thảm rồi, quốc vương cố ý trừng phạt ta, không cho ta làm việc với bé yêu, nếu như y nhìn thấy ta ở chỗ này, không chừng sẽ nổi trận sung thiên thật! Không được, ta phải trốn!

“Nhớ kỹ, không được nói với quốc vương là anh nhìn thấy ta.”

Mặc Ứng trình trọng dặn dò xong, liền bò núp dưới bàn hội nghị! Địch Á thấy vậy trợn mắt há mồm.

Vương Gia Vĩ cũng là dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là nói với Địch Á, “Anh cứ làm theo những gì hắn nói đi.”

“Vâng!” Địch Á dùng sức gật đầu.

Oa, tù trưởng Mặc Ứng quả nhiên y như tin đồn, làm việc thâm sâu không lường được a!

Mặc Ứng vừa mới trốn xong, Aster quốc vương đã vào.

“Cung nghênh quốc vương bệ hạ!” Vương Gia Vĩ cùng Địch Á cung kính hành lễ.

“Uh, miễn lễ.”

Quốc vương Aster quét mắt khắp phòng, không nhìn thấy người khác. Uh, tốt lắm. Xem ra nhóc Mặc Ứng kia nghe lời, ngoan ngoãn chịu phạt.

“Bốn vương đi ngang qua nơi này, đột nhiên có ý tiến vào xem. Vừa hay Vương trợ lý cũng ở đây, lần trước nhắc tới bản kế hoạch sản xuất công nghiệp, bốn vương rất có hứng thú, muốn thảo luận với cậu.”

Aster quốc vương vốn định đi, đột nhiên nhớ tới chuyện này, lập tức đề nghị. “Vâng, mời bệ hạ ngồi. Tôi sẽ báo cáo ngay.”

Vương Gia Vĩ vội vàng bật máy tính, mở tài liệu lên.

Hai người một hỏi một đáp, nói chuyện hồi lâu.

Mặc Ứng trốn dưới bàn quả thực buồn bực muốn chết!

Quốc vương sao nói nhiều quá vậy hả? Nói lâu như vậy còn không dứt?

Quên đi, chính mình phải tự tìm niềm vui cho mình!

Mặc Ứng trông mắt vừa chuyển.

Hắn động tác nhanh nhẹn giật giày cùng vớ của Vương Gia Vĩ ra.

Mẹ ơi, tên này cởi giày của mình làm gì?

Sao vớ cũng lộ ra làm gì nữa?

Vương Gia Vĩ một bên giả vờ trấn định mà tiếp tục trả lời quốc vương, một bên bắt an mà quan sát hành động của sắc úng.

Ồi...hì hì, chân của ông chủ thật đáng yêu nha, để bản trợ lý phục vụ ông chủ thật tốt nha.

Mặc Ứng xoa bóp bóp chân cậu, sau đó nâng bàn chân mút liếm ngón chân cậu.

Oh oh trời ạ!

Khoái cảm tê dại làm cho Vương Gia Vĩ mẫn cảm run rẩy!

“Di, Vương trợ lý, cậu làm sao vậy?” Aster quốc vương quan tâm hỏi.

“Không. . . Không có gì, có thể là nhiệt độ điều hòa thấp quá, có điểm lạnh. . .”

“Cậu mặc thêm áo khoác đi.”

“Vâng.”

Mặc Ứng âm thầm cười trộm, tiếp tục cố gắng “Phục vụ” ông chủ.

Uh, ông chủ phải thị sát công trường, cả một buổi sáng không được làm rồi, khẳng định bây giờ tích tụ không ít.

Thân là một trợ lý miễn cán lúc nào cũng phải chú ý tới nhu cầu của ông chủ.

Tốt, hãy để trợ lý giúp ông chủ “giải quyết” nhu cầu này nha.

Mặc Ứng hết sức tận tụy kéo khóa quần ông chủ, móc ra phân thân đã hơi cứng.

Mẹ ơi! Tên đại sắc ứng vô pháp vô thiên này!

Hắn sẽ không mặc kệ sự hiện diện của quốc vương bệ hạ mà làm những chuyện mắt mặt với mình chứ nhả?

Ô. . . Người ta nuôi ong tay áo (*) thôi mà, Vương Gia Vĩ mình sao lại nuôi phải một con ứng biến thái vậy nè!

(*) Câu đúng là “Dường hồ vi hoạn” nghĩa tương tự như “Nuôi ong tay áo” thôi.

Đáng tiếc mặc kệ Vương Gia Vĩ mắng thầm như thế nào, hắn vẫn làm tròn bổn phận “Trợ lý “

Hắn càng lấy lòng ông chủ. . .

Vươn đầu lưỡi liếm từ gốc đến đỉnh phân thân xinh đẹp, lại dùng đầu lưỡi đâm vào lỗ nhỏ. . .

Mỗi lần Mặc Ứng làm như vậy, phân thân của ông chủ sẽ run rẩy rất đáng yêu, làm cho hắn càng thêm cố gắng mà liếm mút. . .

Vương Gia Vĩ đã sướng phát điên rồi!

Phân thân miễn cảm không ngừng bị đầu lưỡi ma quái làm cho run bần bật, làm huyết mạch toàn thân cậu sôi sục, mặt đỏ hồng ngực, trán đầy mồ hôi hột. . .

“Í? Vương trợ lý, cậu làm sao vậy? Sao mặt đỏ quá vậy?”

“Ách. . . Đột nhiên cảm giác nóng. . .”

Quốc vương Aster nghe vậy lo lắng nhìn cậu.

Uh, Vương trợ lý sao chợt lạnh chợt nóng thế này, xem ra thân thể của cậu ta không tốt lắm.

Hừ, bổn vương biết rồi! Nhất định là Mặc Ứng không biết tiết chế, cầu hoan vô độ, làm cho cậu ấy không được nghỉ ngơi.

Không được! Vì sự nghiệp phát triển năng lượng Mặt Trời của Cổ Quốc Mã Thái chúng ta, y phải bảo vệ Vương trợ lý. Được rồi, điều cậu ta vào cung ở một thời gian ngắn đi, chờ khi nào cậu ta khỏe mạnh lại, sẽ đem trả cho Mặc Ứng. Đáng thương Mặc Ứng của chúng ta hoàn toàn không biết trò tình nghịch của hắn đã hại hắn bị thâm rồi, hắn còn đang say sưa vui vẻ chơi đùa con gà con. . .

“Đại trợ lý dũng mãnh” của chúng ta xem ra sắp thất nghiệp rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-vat-cua-tu-truong>